

திருமாலை .

தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்பரபந்தங்கள் இரண்டாம் முதலாவது இது; (மற்றொன்ற-திருப்பன்னியெழுச்சி.) “திருமாலைபரிவாதவன் பெருமாலைபரிபாள்” எனவழங்கும் பழமொழியினால் இத்திவ்யப்பரபந்தத்தின் சிறப்பு அறிபத்தக்கது. இப்பிரபந்தம் காலாபிரத்திவ்யப் பிரபந்தத்தில் முதலாபிரத்திதச் சேர்ந்தது.

ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பலசெய்யுள் கூறுவது மாலை எனப்படும். தமிழில் பலவகைப் பிரபந்தங்களுள் ‘மாலை’ என்பது ஒன்று. நிகு என்னுஞ்சொல் சிறப்புப்பொருளைக்காட்டி மாலைக்கு அடைமொழியாய் நின்றது. இப்பிரபந்தம் ஸ்ரீரங்கநாதனைப்பற்றிப் பாடுவதாதலால் ‘திருமாலை’ எனச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் சாத்தம் பூமாலை போதுவதானும் இர்தால் நிகுமாலை எனத்திருநாமம் பெற்றது. பிரபந்தத்திற்குப் பெயரிடும் வகையைக் கூறமிடந்து, “முத்துவல் எருத்தல் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்கித்தோள் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இஞ்ஞறியானும் தாற்கு எய்தும் பெயரே” (என்னால் - பொதுப்பாவினும்) என்ற கூறப்பட்டிருத்தலால், ததலிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பேர்பெற்றது இர்தால் என்க. (ததலிய பொருள் - தாவித்கூறப்பட்டவிஷயம். தன்மை - இலன்பு.)

இத்திவ்யப்பரபந்தம்-வடமொழியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் என்னும் தாலின் னாதம் என்பது துசார்பர்களின் கொள்கை இத்திவ்யப்பரபந்தத்திற்குப் பெரிய வாக்சான்பிண்ண மணிப்பாவான கடைபில் மிகவும் கம்பிவமான கடைபில் அருளிச் செய்த கிவாக்சிவான மொன்றேயுதது. பெரும்பாலும் அதனைத்தழுவிபும், சிறுபாண்மை இன்றிபமைபாத சிற இலக்கணக்குறிப்புகளையும் விசேஷார்த்தங்களையும் எனது சிற்றறியினால் கிளக்கி “திவ்யர்த்த தீபிகை” என்னும் பெயர் பூண்ட இவ்வுரை அடியேனாலும் எழுதப்படுகின்றது. இதிதுவன் குற்றங்களைப் பெரியோர் கண்ணுருது, குணசேசந்தையே நோக்கி உகந்தருள்வாராக.

ஸ்ரீ:

திருவாரூரிலுள்ள

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம்.

இவ்வாழ்வார், சோழநாட்டில் திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாஸனம் பெற்ற 'புன்னம் பூதங்குடி' என்னும் திவ்யதேசத்தின் அருகிலுள்ள திருமண்டங்குடி என்னும் திருப்பதியிலே கலியுகத்தில், இருதூற்றென்பத் தொன்பதாவதான பிரபலமும்புத்தாத்தில் மாகாபுரி மாதத்தில் கிருஷ்ணபஞ்சதூர்த்தி உபநிசேஷம் செவ்வாய்க்கிழமைபின் கேட்டை நகரத்தோத்தில், வைகுபத்தி என்னும் வசமாவியின் அம்சமாய் வைத்திகோத்தமமான ஒரு முன்குடியி ப்ராந்மணருடைய திருக்குமாரராய்த் திருவந்தரித்தார். ஸ்ரீமங்கையாழ்வாருடைய உடாநாத் தான் அவதரித்த அம்வந்தனாகுமாரர்க்குத் தந்தையார் விப்ரகாராயணர் என்று நாமகாரணஞ்செய்து செவ்வாய் உபநயனம் முதலிய வைதிக சமஸ்காரங்களை உரியகாலங்களில் முறைப்படி செய்தித்து வேதசாஸ்தாங்களைப் பரிந்துவிக்க, அவர் நான்மறைகளையும் ஆதிகாஸ்திரங்களையும் கசடறக்கற்று வல்லாய் அக்கல்கிக்கு ஏற்பச் சந்த சாத்வருணமே தலைபெற்று ஞானையாக்கப்படுகள் வளரப்பெற்றுத் தந்தையார்க்கு யிக்க மகிழ்ச்சிதந்து வாழ்த்துமந்தார். அப்படி திருக்கையில் ஸ்ரீமேனாமுதலியார் ஸ்ரீகவுருண்டத்தினின்றும் எழுந்தருளி அவர்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு உரிய ஸமாச்சாரணம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து சென்றார்.

அப்போது திருமந்திரார்த்தந்தை அறிந்த விப்ரகாராயணர் கருணாக்ஷரான கமலே தேழுவனது குணம்குதந்திலே ஆழ்ந்த கிந்தையுடையாய் அதனால் இம்மைபின்பந்தை இவ்வுந்து விவாஹத்தில் கிருப்பமற்று ப்ராந்மணசர்ய ஆசாமத்திலேயே நின்று திவ்யதேசங்களைச் சென்று எம்பெருமானை மங்களாசாஸனஞ் செய்பங்குதி அவதரில் முதலதான திருவாங்கம் பெரியகோயிலே அடைந்தார். அங்கு உபயுகாவேரிமத்தியிலே சேஷசயனத்திலே "குடநிசை முடிபயணத்

அக் குணதிசைபாதம் நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டத் தென் திசை பிணங்கை
கோக்கி”ப் பன்னிகொண்டென்ன பெருமானைச் சேவித்துநிற்க, அப்பொழுது
அந்த எம்பெருமான் தம்முடைய வடிவமும்கூட இவ்வாத் தம்பக்கல் மிகுந்த
பக்திபுடையவராய்ப்படி செய்தருளினார்.

உடனே இவர் தமது வானூர் வினாளுகாதபடி அப்பெருமானுக்குக் கைக்
கரியம் செய்வதிலும், பெரியவழுவார்போனவே தாமும் பெருமானுக்குப் புஷ்
பம் திருத்துழாய் ஸமர்ப்பிப்பதையே ஏற்ற கைக்கல்யாணக் கடைப்பிடித்து,
ஒரு திருந்தவனத்தையே அப்பதியிலே செழிப்பாக அமைத்து, காலந்தோறும்
பலவகைப் பூமாவகையையும் திருத்துழாய் கன்மாவையையும் கட்டிஎடுத்துக்
கொண்டு தமது நிகைக்கு ஏற்ப பாரதம்மணர் திருமாளிகைகளில் அக்கபிகைஷ
வாங்கி அமுதுசெய்து வந்தார்.

இவ்வனமிருக்கையில் திருவாங்கத்துக்கு யடக்கிதுள்ள உத்தமர் கோயிலில்
தேவமாதாம்சமாய்ப் பிறந்து மிகவும் அழகியான ‘தேவதேவி’ என்பாரொரு
தாலி, ஒருநாள் தோழிமாதோடும் தமக்கையோடும் உறையூருக்குச் சென்று,
சோழநாஜனது முன்னிலையில் ஆடல்பாடல்களை நிகர நிகழ்த்தி அவளை
மோவியீட்டித்து அனகிறந்த செல்வத்தை அவனிடத்திற்பெற்று மிக்க கர்வத்
தோடு மீண்டு வருகையில் இவ்வாறுதற்பொருட்டு இவ்வாழ்வாருடைய
பூம்பொழியின் ஒருபுறத்திலே ஒரு மாத்திரையில் இருந்து அச்சோவியின்
சிறப்பை காற்புறத்திலும் கன்னுடன்று கோக்கி, அம்மனர்க்கோவையைத் தனக்கு
உரிய பொருளாக்கி அதில் பூக்கொய்தும் புனல் கிளைபாடியும் பொழுதுபோக்கி
மனமமழ விருந்தி, அதற்கு உரியவனாக்கண்டு தன்வசப்படுத்த நிகைத்து அங்கு
உலாகிநின்றான். நிற்கையில், ஒருபக்கத்தில் கிப்பாராயணர் பனபனவென்ற
திருப்பரி வட்டத்துடனும் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளுடனும் தாமரைமணி
மாவை துளசிமணிமாவைகளுடனும் விளக்கி, பூஞ்செடிகளுக்குப் பாத்திகட்டுதலும்
தண்ணீர் பாய்ச்சுதலும் செய்துகொண்டிருக்கக் கண்ணுற்றான்.

உடனே அவன், அருகில்வந்து முன்னின்று அவரைத்தொழுது தனது
தேவமனைந்தர்ப்பத்தை அவர்க்குக்காட்டிச் சினகுதிப்புச்செய்யவும் விஷயாந்த
ரங்கனிற் சூருடராகிய அவர் அவனைக்கண்ணெடுத்துப் பாராது திரைகரித்துத்
தமது கைக்கரிபத்திற் கருத்துன்றியிருந்தனர். அதுநேரக்கித் தேவதேவி
ஆச்சர்யமுற்று, தன் தமக்கையுடன் ‘அரசர் முதலிய பலவையும் எனினில் வசப்
படுத்துகிற சூபவாவஸ்யங்கனிற் சிறந்த பான் சென்று எதிர் நிற்கவும் பாரா
திருக்கின்ற இவன் பித்தனோ? பீடமோ? என்றுகூற, அதற்கு அவன் ‘பித்தனு
மல்லன், பேடனுமல்லன்; ஸ்வாமி கைக்கரிபத்தில் ஊற்றமுற்ற மறையிர்த்தன்.
இவனை வசப்படுத்த உன்னுளாகாது’ என்று சொன்னவளவிலே, வடிவழியில்
இறுமாப்புடைய தேவதேவி ‘இவனை நான் வசிகரிப்பாயல் கிடுவதில்லை’ என்று
உறுதிசுறுதலும், தமக்கை ‘நீ அவனைஞ் செய்தான் நான் உனக்கு ஆறுமாத
காலம் அடிபலளாயேன்’ என்று சுபதஞ்செய்ய, தக்கை ‘நான் அவனைஞ்
செய்யேனாயின் ஆறுமாதம் உனக்குத் தொழுத்தையாவேன்’ என்றபிதிறுக்கு
பன்னினான்.

உள்ளே வாச்சொல்லும்' என்று அதுமதி செப்தபின், அடியவர்க்கு எளிதவ
னா எம்பெருமான் கிப்ராசாரபணரிடம் வந்து 'தேவதேவி உம்மை உள்ளே
வாச்சொல்லுள்' என்று சொல்லிச்சென்றார். அச்செய்க்கினிய செஞ்சொல்லில்
கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் மிகந்தவுபிசாப் பெற்றாற்போல உள்ளங்குவிர்ந்து
உடம்பூரித்து உள்ளேபோய்ச்சேர்ந்தார்.

அவ்விரவு கழிந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே எவ்வாறு ஸந்திதியில் திருக்காப்பு
நீக்கியவனவின், பாத்திரங்களுள் சிறந்ததொரு பொன்வட்டிகைக் கன்னுமல்
கோலில் பரிகரத்தார் இராஜாங்கத்தார்க்கு அறிவிக்க, அவர்கள் உடனேவந்து
கனவு கண்டு பிடித்தற்பொருட்டு அச்சகர் பரிசாகக் முதலிய அந்தாங்க பரி
ஜாங்ககீழ்ப் பிடித்துப் பல்வாறு தண்டித்து வருத்தியும் ஒருவர்மீதும் குற்றங்
காணப்படாமையால் ஆங்காங்கும் புலம் விசாரித்து வருகையில் தேவதேவியின்
மாளிகையிலிருக்கின்றதென அவன்விட்டு வேலைக்காரியொருத்தியால் அறிந்து,
அங்குச்சென்று அதனைக்கண்டு அவ்விட்டிதுள்ளார் பாவனையும் குற்றவாளிக
ளாகி அரசன் முன்னிவிபிற் கொண்டுபோய் கிறத்தினுர்கள். அப்போது
அரசன் தாவினையனோக்கிப் 'பெருமான் பாத்திரத்தை நீ கவலாமோ?' என்று
கேட்ட, அவன் 'யான் இன்னாத்தென்று அறிவேன்; அழகியமணவான தான
கொன்பதொரு தாதன் முனமாக கிப்ராசாரபணன் எனக்கு இதனை வாகிட
பான்; இவ்வளவே யான் அறிவது' என்று உத்தரம் கூறினன். அதன்மேல்
இராசன் கிப்பிராசா விசாரிக்க, அவரும் 'யான் ஒன்றும் அறிவேன்; ஏழை
பான எனக்கு ஓர் ஏவலானதும் இல்லை' என்றுசொல்ல, இவ்வளம் இருநடை
வாய்மொழியையுங் கேட்டபின் அரசன் ஆனோசித்து, கனவாடிய பொருளை
வாங்கியவர் செலுத்தவேண்டிய அபராதப்பொருளைக் கட்டும்படி வேசிக்கு
விதித்து, அக்காணிக்கையையும் தக்கவட்டிகையும் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து,
பொற்கன்வர்க்கு உரிய தண்டனையை சூரய்ந்து விதிப்பதற்காக கிப்ராசார
பணவாகச் சிறையிலிட்டான்.

மீண்டும் ஒருகாலத்தோக்காரபகி 'இவ்வடியவனைத் தேவரீர் கீழைக்கு விடைய
மாக்காமல் கிருபைக்குப் பாத்திரமாக்கி யருளவேண்டும்' என்று வேண்டி,
பெருமான் அதனை அங்கேகித்து, அரசன் கனவிலே தாம் எழுந்தருளி 'தாவரி
பிடத்துக் காதல்கொண்ட இவ்வந்தனானுடைய கருமத்தைக் கழித்தற்பொருட்டு
நாமே பொன்வட்டிகைக் கொண்டுபோய்த் தந்து இவனைத் தண்டிப்பித்தோம்;
உன்மையில் இவன் கன்னகல்வன்; பரிசுத்தனை' என்று தெரிவிக்க, அரசன்
துயிலுணர்ந்தவுடனே கருத்தோற்றத்தை மந்திரி முதலியவர்க்கு விபப்புடனே
வெளியிட்டு கிப்ராசா விடுவித்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டான்.

பிறவிப் பெருஞ்சிறையினின்றும் விடுபடுதற்கு ஒரு முற்குறியாகக்
காவல் விடுபெற்ற பிராமணர் தம் துணைத்தொண்டு தறந்து கவதிக வொழுக்க
மும் மறந்து பொருட்பெண்டிர் பொய்மைமுயக்கத்தில் ஆழ்ந்து இடங்கழி
பாளைய அகிந்து பரிபலப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து மிகவும் பச்சாத்தாபப்

பட்டுப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளமுயன்று பெரியோர்களைச்சார்ந்து தமது தொஷங்களை பெல்லாம் விடாது எடுத்து வாயாற்சொல்லி 'இவற்றிற்குப் பிராயச் சித்தம் இன்னதென்று துணிந்து கூறிப்பருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர்கள் பல துஷ்டனை ஆராய்ந்து 'ஈகல பாபங்களும் பரிஹாரமாகவதற்கு ஏற்ற பிராயச்சித்தம் பாகவதங்களுடைய ஸ்ரீபாதநீர்த்தத்தைய உட்கொள்வதே' என்று உபபுமாறுகூற, அங்ஙனமே அவர் அதனைப்பெற்றுப் பருகிப் பரிசுத்தராவினர்.

இன்பு அவர் முன்போலவே பகவத் பாகவதபக்தி தனியெடுத்து "ஆடிப் பாடி யாக்கினோ! என்றாழ்க்கும் தொண்டாடிப்போடியாட நாம் பெறில், கண்ணகிர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னுவதே!" (பெருமான் திருமொழி) என்று பலவாறாக அருளிச் செய்யப்பட்ட தூற்பொருளிலே துணுத்த கொஞ்ச முடைபராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததுளியாய் அவர்கட்குக் கீழ்ப் படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகி, அதனால் தமக்கு அதுவே கிருபகமாகத் 'தொண்டாடிப்போடி' என்று திருநாமம் பெற்றார்.

அப்பால் தொண்டாடிப்போடியாழ்வாருக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் தத்துவஜ்ஞான மளித்துத் தனது பரம் வ்யூதமும் விபவம் அந்தர்பரமிதவம் அர்ச்சனை என்ற ஐவகை நிலையையும் தெளிவாக விளக்கியருள, அவர் அவற்றில் அர்ச்சாவதாதத் தில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு, அதிலும் எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் திருவரங்கத்து நம்பெருமானையல்லது பிறிதொருபொருளை அறிவாராய் அப்பிராணுக்கே நாம் உள்ளவனவும் துணவத்தொண்டிபூண்டு வாழ்ந்து தமது அதுபவத்தைப் பிரபந்த மூலமாகப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கக் கருதி, திருமாவை, திருபள்ளியெழுச்சி என்ற திவ்யப்பரந்தங்களை அருளிச் செய்து உலகத்தாசை வாழ்வித்து தூற்றாந்து பிராயம் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வாழ்ந் திருந்து அரந்தரம் கணமத்தமில்லதேவர் நாட்டை அடைந்தார்.

தன்பால் அன்பாங்கிறைந்த விப்ரகாரகரணர் சாஜதண்டனையில் நின்று மீண்டு தொண்டாடிப்போடியாரான செய்தியை அறிந்த தேவதேவி, தானும் உய்வுபெற உன்னித் தனது பொருளைத்தையும் அரங்கனுக்கே உகியதாக்வி விட்டுப் பரம ஸாத்கிலகராய், கோயிலிலே திருவணிகிதம் மெழுருதல் கோல மிடுதல் முதலிய அடிமைத்தொழில்களைச் சிலகாலஞ் செய்துகொண்டிருந்து, வாழ்வினையொழித்து, தனதுஜன்மத்தை ஸபலமாக்கி முடிவில் நற்கதிகண்ணி னான்.

தொண்டாடிப்போடியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

"மன்னியசீர் மார்கழியிற் கேட்டையின்று மாநிலத்தீர்
என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—துண்ணுகழ்
மாமறையோன் தொண்டாடிப்போடியாழ் வார்பிறப்பால்
கான்மறையோர் கொண்டாடும் கான்."

[உபதேசாத்தினமரிக]

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

புதி:
தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலையின்
தனியன்.

(திருவாரங்கப்பெருமானாகாய் அருளிச்செய்தது.)

(இருவிதர்பகேரினை வெண்படி.)

மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே! மதிளங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக்கீழ்—உற்ற
திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப் பொடியேம்
பெருமானே யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை.

மனமே	நெஞ்சே!	உற்ற	ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற
மற்று ஒன்றும்	வேறொன்றும்		
வேண்டா	{ (உனக்கு விரும்ப) வேண்டியதில்லை ;	திருமலை	{ 'திருமலை' என்றும் தெய்வப்பந்தத்தை
மதிள்	{ ஸப்த பாகாசங்கஜோதி உடிய ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாடைய	பாடும்	பாடியருளின
அரங்கம்		சீர்	செய்யாண்குணங்களை புடைசல
கன்று இனம்	{ (திருமுனைவதாரத்தின்) கன்றானின் உட்டம் களை மேய்த்தருளிய,	தொண்டாடிப்பொடி எம்பெருமானே	{ தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வானா
மேய்த்த		எப்பொழுதும்	
கழல் இலை	{ இரண்டு திருவடிகளின் கீழ் கீழே	பேசு	அதலத்திக்கக்கடலாய்.

நெஞ்சே! நீ உஜ்ஜீவிப்பதற்காக எம்பெருமானையாவது மற்றொரு புருஷார்த்தத்தையாவது பற்றவேண்டா; பாகவதர்கட்கு அடிமைமையே நிரூபகமாகக் கொண்ட தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாரது திருகாமத்தையே எப்போதும் அதுவத்தித்திருப்பாயாகில் உனக்கொரு குறையுமில்லை இவ்வாழ்வார் எம்பெருமான் திருமுடிக்குமாத்திரம் மலை குடிவாய்வார், திருவடிக்கும் திருமலை ஸமர்ப்பித்தவர்; அவர் திருவடிகளை உனக்குத் தஞ்சமென்றபடி.

மதிளங்கர் என்றதனால் எழு திருமதில்களுக்குள்ளே எழுந்தருளி விரும்புவரென்றால் அவர் நமக்குப் பெறுதற்கு அரிபவரோ என்று சங்ககையிதக்க, கற்றினம் மேய்த்த இப்பாதிவால் ஸௌலப்ப ஸௌசிவங்களைக் கூறுகிறபடி.

கன்று+இனம், கற்றினம்:

முன்னுமடியில் வேண்டனை நவறுவின்றது; "திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப்பொடியேம்" என்றாவது, "தொண்டாடித் துளேம்" என்றாவது பாடமிருந்திருக்கும்; காலகதியில் மாறுபாடு ஓதப்பட்டு வருகின்றது என்பர்.

பாதம பர்வமெனப்படும் பகவத்கிஷயத்தைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்த பகவானே எம்பெருமானாகியிருப்பதுபோல, சாமயர்வ மெனப்படும் பாகவத கிஷயத்தைப் பற்றினார்க்கு இவ்வாழ்வார்தாமே எம்பெருமானார் என்பது தோன்ற தொண்டாடிப்பொடியேம்பெருமான் எனப்பட்டதென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை உரையின் அவதாரிகை.

சிதம்பரிகளையெப்போகை ஸம்ஸாரிகளும் எம்பெருமானை அதுபவித்த ஆகந்தமடைபக் கடவாரியிருந்துவந்ததும் அதில் கனையின்றி இந்நிலத்திலேயே மீண்டுமீண்டும் இரப்பது பிறப்பதாய்ப் படும்பாடுகளைக் கண்ணுற்ற திருமகன் கொழுநாளை எம்பெருமான் இவர்களை உய்வித்தற் பொருட்டித் தான் பண்பை காந்திரங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தருளினான். அந்தரங்கனில் உஜ்ஜீவனோபாயம் கன் பஸ்வயிரமெடுத்துக் கூறப்பட்டேன் என. ஆனால் அவையெல்லாம் அதுஷ்டிப் பதற்கு மிகவும் அரிபனவாதலால், “ஹொ ந-ப-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ ॥ ३ ॥ மெஷ்டம்! ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ தா-ஹெவ ॥ —ஹரேர் நாமமய நாமமய நாமமய மம பேஷ்டம்—ஹெவ நான்ந்யேவ நான்ந்யேவ நான்ந்யேவ கதிர்ப்பதா.” என்றனைவ போவன பனிராமான்களின்படி எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவதற்கு மேற்பட்ட வழி கிடையாதென்று இறுதியாக அதுநிபிதப்பட்டமையால், ஒப்புபர்வற்ற சிறப்புப்பெற்ற அத்திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தாலே பேறுபெற்ற இவ்வாழ்வார் அத்திருநாமத்தின் வாயவந்ததைப் பேசுகொள்—இத்திருமாலைபால்.

பாண்டவர்களுக்கு இப்பால் காண்து நமஸூதை சொந்தவனவிலே, சநா கீகன் என்பாறொரு ராஜா இருந்தான்; அவன் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாகவும் பாமனாத்திகனாய் அறநெறி நவநுது அரசாண்மெருகையில் ஒருகால் பூதசொகை பகவான் பங்கலிலே சென்று ‘உடனுக்கே கவாந்தகாந்து திரிநிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவகத்திற்கு உதரப்பாபிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்ய வேணும்” என வேண்டி சொகைபகவான், “காலமோ கலியாபிருத்தது; தீவினை மிருதியாலே வேறென்றுக்கும் அதிகாரிகளில்லை; ஸர்வாதிகாரமான பகவான்நாம ஸங்கீர்த்தனமே ஆத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவனோபாயமாயிருப்பது” என்றருளிச் செய்தகமையை வெளிவிடுகிற பூரிவிஷ்ணுநாயகம் இத்திருமாலைக்கு அடியா பிருக்கும்.

ஆழ்வார்களில் முதலாழ்வாக்கள், மேன்மைக்கு எல்லையான பாத்வத்தினும் கீர்மைக்கு எல்லையான திருவேங்கடமலைவிலும் ஆழ்வாசப்பட்டனர்; கம்மாழ்வா ரும் பெரிபாழ்வாரும் கருஷ்ணவதாரத்திலே ஸகந்தினர். திருமழிசைப்பிரான் அந்தர்பாமிதவத்தினும் சில திருப்பதிகளினும் மண்டினர்; குலசேகரப்பெருமாள் சாமாந்தாரத்திலே ஆழந்தனர்; திருப்பரணாழ்வார் திருவேங்கடத்தினும் திருவ ரங்கத்தினும் உகந்தனர்; திருமண்கையாழ்வார், உகந்தருளின நிலங்கனெல்லா வற்றினும் மண்டினார்; பெரிபெருமானையன்றி வேறொருவரை அறிபாதவ ராய்தது—இவ்வாழ்வார்.

இத்திருமாயையும் மிக்க கருக்கமும் மிக்க பெருக்கமுமின்றி காற்பத்
தைந்து பாட்டாய், சொல்தெளிவானே பரம்பொருளை நன்கு விளக்கக்கடியதா
யிருத்தலால் மிக்க தெப்புறும். *

காவலிற் புலனைவைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப்பாய்த்து
காவலிட் ழுதிதகுசின்னோம் கமன்தமர் தலைகள்மீதே
முவுல குண்மீழ்த்த முதல்வரின் னுமங்கற்ற
சூவலிப் புடைமைகண்டா யரங்கமா கககுளானே. (க)

சூ உலகு	எவ்வா அவன்களையும்	புலனை	பஞ்சேந்திரியங்களை யும்
உண்டு	{ (பிராய காவத்திலே) திருவபிற்றிலே வைத்து	காவலில்	{ (கெளரியில் 'ஒடாதபடி') வைத்து { சிறையில் அடைத்த
உமிழ்த்த	{ (பிராயம் நீக்கிவிடிரகு அவற்றை). வெளிப்படுத்தி	கலிதன்னை	பாபபாசையை
முதல்வ	ஐகத்தனானபூதனே!	கடக்க பாய்த்து	வெகுதூரம் உதறித்தன்னி
	அகங்காமகருளானே!-;	காவலிட்டி	ஐயவேஷம்செய்து
தின் காமம்	{ உனது திருமாமத்தைக்.	கமன்தமர்	{ யகபடர்களின் தலைமேல்
கற்ற	{ கற்றதனானவன்தான்	தலைகள் மீதே	
சூவலிப்	{ செருக்கினாலே	உழிதகுசின்	{ அடியிட்டித் திரிவின்றோம்.
புடைமை		னோம்	

(கண்டாய்-முன்னிலை அமைச்சொல்.)

அடியார்களைக் காத்தருளும் திறம் நன்குவிளங்கும்படி. கோரியில் கண்
வளர்ந்தருளும் பெருமாளே!, உன் திருமாமத்தை என் கற்றதனால் பெற்றபேற்
றின் கனத்தைக் கண்டாயோ? அஹஹ! என்னைத் தீவழியில் செலுத்தி உனக்கு
விளக்கக்கொண்ட பஞ்சேந்திரியங்களை அவற்றின் எவாதத்திரியம் ஒன்றும் ஒங்க
வொண்ணாதபடி அழுக்கி, இத்தனைகளாக இவற்றை அழுக்கி ஆனமுடியாதபடி
தடைபாய்க் கிடந்த பாபங்களை யும் உதறிவிட்டு, இதனால் நாசபாசையில் வின்றும்
பயம் தவிர்ந்து யமகிக்கார் தலைமேல் அடியிட்டித் திரியாவின்றேன்! எனது
செருக்கு எப்படிப்பட்டது! பராய் என்ஊர்.

[காவலில் புலனை வைத்து.] முன்பு என்னைச் சிறையில்வைத்த இந்திரி
யங்களை இன்று நான் சிறையில்வைத்தேனென்கிருர். இராவணன் போர்க்களத்
திலே இராமபிரானது அம்புகட்கு இலக்காகப் பட்டுப் போனவாதே மத்தோதரி
புலம்புகிருள்—“ஐய்யாணிவாராஜிதாஜிதம் சிவமாவதந்தபா லாரதிரிவத
வெஷா ஐய வெதரெவகிஜி-க:—இத்திரியாணி புரா ஜித்வா, ஜிதம் திரிபுல
கம் தவயா-ஸ்மரத்திரிவ ததவயாமத்ய கதரேவ நிர்ஜித:” என்றான்: அதாவது—
இராவணனே! நீ முன்பு இந்திரியங்களை வெல்லாமென்று அதனால் முயலனை
பும் வென்றாய்; (இந்திரியங்களை நிகரவித்துக் கொடுத்தவம்புரிந்து வரம் பெற்ற
வாயால் முயல்கும் வென்றனனாதலால் இங்கன் உதப்பட்டது.) அந்த இந்திரி

பங்கள் “இப்பாவி கம்மை இப்படி தலைபெக்கவொட்டாமல் பண்ணிவிட்டானே; ஐயுட்கெம் தக்க சமையம்பார்த்து இவனைத் தலையமுக்குவோம்” என்று செஞ்சிப் பங்கை வைத்துக்கொண்டிருந்து இப்போது உனக்கு பிரதிக்ரிகை செய்துவிட்டன என்னுள். (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றைத் துப் பரசுசப்பட்டு லீலை நைபக் கவர்ந்ததனால் உனக்கு இக்கேடு விளைந்ததென்றபடி.) அப்படி இராவண விடத்தில் இந்திரியங்கள் முதலில் பரிபலப்பட்டு, பிறகு அவனைத் தாம் பரிபலப் படுத்தியவாறுபோல இவ்வாழ்வார் முதலில் தாம் இந்திரியங்களால் பரிபலப் பட்டுப் பொன்வட்டில் நிமித்தமாகச் சிறைப்பட்டிருந்த கிணத்தை செஞ்சிப் பங்கை வைத்துக்கொண்டிருந்து சமையம்பார்த்து அவற்றைத் தாம் சிறைப்படுத்தினர் என்ற விசேஷார்த்தம் இங்கு உர்த்துணரத்தக்கது.

“காவலில் புலனை வைத்து” என்பதற்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருளு காப்பர்: அதாவது—காவலில்லாதபடி இந்திரியங்களை வைத்து என்னக. இந் திரியங்களை வென்றவர்களானும் பெறாதற்கு அரிதான மேற்கொள்ளுமிதே பேற்றை நான் இந்திரிய பாவசனாகியிருந்தே பெற்றதுவிட்ட பெருமை என்னே! என்ற திருநாமத்தின் வைபவாதிசயம் விசேஷித்துக் கூறப்பட்டவாறு. உரிய வியமங்களோடே மருத்து புலித்தவர்கட்கும் திராதலோப் அரிபதனாய் மருந் துண்ட எனக்குத் தீர்ந்துவிட்டதென்றால் மருத்தின் வைபவமே சொல்லிற்று வதுபோல் இங்கும் திருநாமத்தின் வைபவமே இதனாகுநின்றும்.

இவ்வர்த்தத்தில் சிறிபதோர் அதுபபந்தி உண்டு; அதாவது—காவலில் என்பதற்குக் ‘காவலில்லாதபடி’ என்று பொருள்கொள்வது வருத்தம். ஆயி னும் “மீமாம்ஸகர் சுப்தத்தை கிபமித்தானிலும் அர்த்தத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளுமாபோலே இங்கும் அர்த்த கௌரவத்தாலே சுப்தத்தை கிபமித்துச் சொல்லுகிறோம்” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; அர்த்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யத் திற்காகச் சொல்லு செருக்கிக்கொள்வது பங்குதான் என்பது கருத்து.

அந்திரிய, காவலில் இப்பாதிக்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்: ‘காவல்’ என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுந் தது; எல்லாப் பொருட்கும் அவன் காவலாளனாகியிருப்பதால். ஆகவே, அப்பாப்த விஷயங் களிற் பறந்தோடின இந்திரியங்களை பரப்பதமான பகவத்க்ஷிபத்திலே மீட்டு வைத்து என்றவாறு.

கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து—கலி என்று கலியுகத்தைச் சொல்லிற்றுப் “இவன் க்ருக்யுக புருஷர்களில் ஒருவன்” என்று பலருஞ்சொல்லும்படி கலி வைக் கெடுத்தேனென்றமாம்.

காவலிதேல்—தோற்றவர் முன்னே ஜயித்தவர்கள் தபது வெற்றியைக் கூறிக் கோஷித்தல். “உழிதருகின்றேன்” என்று ஒருமையாகக் கூறாமல் பன் மையாகக் கூறியதித்தால்—ஒரு புண்ணியசாலியின் ஸம்பத்தத்தாலே பல பாபிக ளும் பேறு பெறுவார்களென்னும் சாஸ்திரார்த்தம் வெவியாம். அதாவது—நான் ஒருவன் நின்நாமம் கற்க, அந்த ராஜருன மாறுநாயியத்தால் என்னைச் சேர்ந்த

பாம்போய்	{ யான் (இவ்வுலகத்தினின்றும் கீழ்ப் பாம்பதத்திருச்) சென்ற	அச் சுவை	அந்த அதுபவருசியை
		பெறினும்	அடைவதாயிருந்தாலும்
இந்திர லோகம் ஆனார்	{ (அந்தப்) பாம்பதத்தை ஆளுகின்ற	; வேண்டேன	{ (அதனை) விரும்ப மாட்டேன்.

இப்படி திருநாமம் கற்ற ஆழ்வாரை நோக்கிப் பெரியபெருமான் 'ஆழ்வார்! நாம் பேர் சொன்னவர்களுக்கு நாம் கொடுப்பதொரு நாடு உண்டு; அதனைத் தருகிறோம், கொள்ளும்' என்ன; இவ்வுலகத்திலிருந்தபடியே திருநாமத்தைச் சொல்லி அதனால் பெறக்கூடிய இனிமைக்கு, பாம்பதத்திற்போய் அதுபவிக்கின்ற அந்த அதுபவத்தினால் தோன்றும் இனிமையும் ஈடாகாது! அது எனக்கு வேண்டா என்கிறார். "வெண்ணெய் வாரண நாஜலு தயிதித்யுப் பூகிவ்வித: | ஸ்திஸ்தியதாவீர! வாரண நாஜலு மயூகி—ஸ்ரேஸ்தோமே பரமோ நாஜல் தவயி நித்யம் பாதிக்ஷத:—பத்திச்ச சிபதா விர பாலோ நாந்யத்ர கச்சதி." என்ற திருவடி வார்த்தையை நிகழ்ப்பது "ஸ்திஸ்திஸ்திவ வாரண மொது நாய! வெண்குண வாரணவி நடுவிலாஷா—ஸத்யம் சபே வாரணசைவநாத! ஸ்வகுண்டலாஸேவி ந மேபிலாஷா" என்றார் தேவிகளும்.

பச்சைமாமலை கருணை என்ற நிறக்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாத நால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்குப் பச்சைமாமலையை உவமைகூறினார். ஸாதாரண மனையானது எம்பெருமானுடைய துணக்கலாகா கிண்கும் வளர்த்திக்கும் ஒப்பாகுமேயன்றி, ஊனப்புக்கவர்களின் கண்ணையும் கெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸார தாபங்களைப்பெல்லாம் போக்குத்தன்மையும் எளிப்போதும் தியாகஞ்செய்தற்கு உரியதாயிருத்தலும் பெருங் கருணைக்கு இருப்பிடமாயிருத்தலும் முதலிய குணவிசேஷங்களில் ஒப்பாக மாட்டாமையால் 'பச்சைமா' என்ற அடைமொழி மலைக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

'ஆசுபுதன்' என்றும் திருநாமம்—தான் என்றும் ஸமுவாதவன் என்றும், (தன் அடிபணிக்நோனா) சமுவாதிடாதவன் என்றும் பொருள்படும்.

அமரர்—புண்யத்தின்மிகுதியால் மாணிடப்பிறவிபெற்ற எம்மைவிட இன்னும் சிறிதுகாலம் மாத்திரமே ஜீவித்திருக்கிற அக்கி இந்திரன் முதலிய ஸாதாரணதேவதைகளைப் போலன்றி எங்காவத்திலும் மாணமில்லாதவரான அருந்தன் கருடன் விஷ்ணுஸைநி முதலிய நிஸ்ஸலிரிகள். மேன்மைக்கு எல்லையிலமான பிராட்டி பெரியதிருநடி திருவனந்தாழ்வரன் முதலானார்க்கு சிவாமகனாயிருப்பதுபோலவே தாழ்வுக்கு எல்லையிலமான இடையர்க்கும் எளிபவன் என்று தோன்றுகக்கூடாக, "அமாரேதே! ஆயர்தம்கொழுந்தே!" என்றார். ஆ—பசு; அதனையுடையவர் ஆயர். எம்பெருமான் கிருஷ்ணநாரத்தின் ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஒரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்து வளர்ந்தபடியற்றி 'ஆயர்தம் கொழுந்து' எனப்பட்டது.

என்னுமிச்சனைவ என்றதனால், எம்பெருமானது குணங்களை, அதுபவிக்க வேண்டியதில்லை; அவனுடைய திருநாமங்களைக் கூறுதல் மாத்திரமே சுவை தருதற்குப் போதுமென்பது பெறப்படும்.

யான்—திருநாமஞ் சொல்லுகைக்குப் பாங்கான சாஸனையுடைய நான் என்றபடி. வெறொரு தேசத்தேறப்போய் அதுபவிக்குமளவும் வினம்பந்தைப் பொறுக்கமாட்டாத மிகுந்த அபிரியேசமுடைய நான் என்றமாம். பேரம் என்பதனால் போவதினான் அருணாப்பாட்டையும் இப்போது பயன் எனிதிற் றகப்பட்டிருத்தலையும் குறிப்பித்தனர். “ஏதா முயல்கிட்டிக் காக்கையின் போவதே.”

இந்திரன் முதலிய சொற்களெல்லாம் முக்கியங்குத்தியாகப் பரமாத்மா வையே குறிக்குமென்பதும், மற்றதற் தேவர்களைக் குறிப்பது இலக்கணபா லென்பதும் வேதாந்திகளின் கொண்கையாதலால் ‘இந்திரலோக’ மென்பது ஸ்வர்க்கலோகத்தைக் குறிப்பாமல் எம்பெருமானுக்கே உரிய பரமபதத்தைக் குறித்தது.

“இந்திரலோகமாஸூய்ச்சுவை இனிதன்று” என்றமல், “அச்சுவை பெறி னும் வேண்டேன்” என்றது—தாம் பரமபதாதுபவத்தைப் பழித்தவரானமல் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தில் தமக்குள்ள ஆதாரதிசயத்தை விளக்குதற் பொருட் டாம். பரமபதாதுபவ மென்கிற பதார்த்தமே கிடையாதென்றும், சாவ்ந்தா மர்ப்பாதைக்காக அது உண்டென்று ஒருகால் இசைந்தாலும் அது சுவைபற்ற தாமென்றும் உபப்பலிப்பிற ஆழ்வாரொருவர் உவரிநே; திருமண்கையாழ்வார் திருமடல்களை நோக்குக.

“அரங்கமாகுகுளானே! அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றது பரமபதத்தி லிருந்திறைகாதிட்டு இவ்வழகையும் சிதைத்தையும் இங்குள்ளார்க்கு முற்றுட்டாக அதுபவிக்கக் கொடுக்கவந்து கிடக்கிற இது போதாதோ? நாமுந் தார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நீர்மைகைய அதுபவிக்கைக்கு அங்குள்ளாரும் இங்கே வராதற்க, என்னை அங்கே போகவிடப்பார்ப்பதென்? என்ற கருத்துத்தீர்த்தான்றும்.

“ப்ரவாளம்” என்ற வடசொல் பவனமெனத் திரிந்தது. மேனி வர்ப் பவன் என்ற உம்மைத்தொகைகள் அச்சுதனைக் கொண்டு முடியும். ஏன—ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். இதற்கிடாக வடதுவார் ‘நீஷண’ (சிஷப) என்பதைத் தோன் வர்; [“புருஷர்ஷப.”] ‘தவிச ஆனும்’ என அச்சபம். பெறினும் என்ற உயர்வு சிறப்பும்மை பெறுதலின் அருமைகைக் குறிக்கும். வேண்டேன் என்ற தன்மை யொருமை விதிர்மறை முற்றில் எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்த்து கெட்டது. (உ)

வேதனால் பிராயம்நாறு மனிசர்தாம் புருவநேலும்
பாதியு முறங்கிப்போகும் நின்றவிப் பதினையாண்டு
பேதைபாலக னதாதும் பிணிபசி முப்புத்துன்பம்
ஆதலால் பிறவிவேண்டெ னரங்கமா கககுளானே.

அரங்கமாகருளானே !—;

மனிதர் தாம்	மருஷ்யர்கள்	அது ஆகும்	{ கொஞ்சம் சிவந்ததும் தகாத வெள்ளவரவன்னை வரவும்
வேதம் தான்	வேதசாஸ்திரத்திற் படியே	பிணி	வியாதியெய்யாமல்
தூறு பிராயம்	{ தூறுபிராயம் வாழ்த்திடுப்பர் புகுவதேதும் { கனையாளுதும்	உன்	{ ஐந்து இத்திரியங்கட்கும் ஐந்து விஷயங்களிலும் முன்னை ஆசையைத் தொடர்ந்து காண்மாயும்
பாதித்யம்	{ அந்த சதாஸ்யத்தில் பாதித்யம் ஐம்பது வருஷமும்	மூப்பு	கிழத்தனமாயும்
உலகம்	{ உறக்கத்தாலே கழியும் ;	துன்பம்	{ மற்றும் பல துன்பம் நாகமும் கழியும் ;
சின்ற இப் பதினை யாண்டு	{ மிகுந்த துன்பம் வருஷம்	ஆசை	{ இப்படி ஆயுஸ் முழுவதும் அகந்த பரம்பரையாய்க் கழிந்துபடியால்
பேதை	{ சிவவாயிருக்கும் அவன்னைதயாரும்	பிறவி	ஜன்மத்தை
பாலகன்	{ 'செறபயல்' என்னும்படி யான அகந்தையாரும்	வேண்டேன்	விஞ்சுகிறேனில்லை.

உலகத்தில் மானிடப்பிறவி பென்பது ஐந்மார்த்த ஸாஸ்திரத்திற் பதிகளாலே பெறக்கூடியது ; அதனை வகுத்திப் பெற்றாலும், கர்ப்பத்திலேயும், பிறந்தவுடனும் நானான் கழித்தும் சிலமாதங்கள் கழித்தும் சில வருடங்கள் கழித்தும் இறக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பான்மைமையோன்றி, வேதசாஸ்திரத்தில் “ஸதாயா வெவ்-வொநாஷா” [மனிதன் தூறு பிராயம் வாழ்பவன்] என்று கூறியுள்ள படி தீர்க்காயுள்ளாக வாழக்கூடியவர் மிகச் சிறுபான்மைமையே ; விதிவசத்தால் சிலர் தூறு பிராயம் புக்கு வாழப்பெற்றாலும் அவரது வாழ்நாள் கழியும் வகையை ஆராய்ந்தால் ஒருநொடிப்பொழுதாவது நற்போதாகக் கழிய வழி யில்லை. ஸூரியன் அஸ்தமித்து மீண்டும் உதிசுருமனவும் உறங்குவது ஒரு சிவம மாக வந்துவிட்டபடியால் அதுமேராதாமாயிய ஒரு திசுத்துக்கு உள்ள அறபது கழிவகையில் முப்பது கழிவை உறக்கத்தில் கழிநெ கணக்கில் பாதி ஆயுஸ் ஸாகிய ஐம்பதுவருஷம் உறக்கத்தால் கழிந்ததாகிறது ; மற்ற பாதிவாழ்நாளில் தன்னுடைய நயிதாநிதம் தாயின் அதிசாமாயிருக்கும் சிவ்வாவஸ்தையாய்ச் சிலகாலமும், எத்தனை திம்புகள் செய்தாலும் சிறவொண்ணாதபடி செல்லப் பின்னை பருவமாய்ச் சிலகாலமும், பிறகு யௌவம் வந்துபுகுந்து விஷயக் தாங்களிலே மண்டித்திரியும் பருவமாய்ச் சிலகாலமும், இங்ஙனே இத்திரியச் சிறையிலே அகப்பட்டுத் தமொருகிற்க இடிவிழுந்தாற்போலே வந்து புகுகிற கிழத்தனமாய்ச் சிலகாலமும், “கத்யுதபெவ்வொணுவாவெவரிதெவ வஸுபுரூபெ” [வாம்புகடந்த புண்பபுப்பங்களின் பனை இப்பிரகிதிலேயே அதுபவிக்கிடுன்] என்றபடி - யௌவனத்திற் செய்த எல்லாகடந்த குறம்புகட் குப் பலனாக எய்தும் பிணிகளால் வருந்துவதாய்ச் சிலகாலமும், பசியினால்

ஒன்றும் தோன்றாதபடி இடர்பெறுதாய்ச் சிவகாமமும், ஒருபக்கத்தில் பின்னை செத்தான் என்று கேட்டு அழுதாலும், மற்றொருபக்கத்தில் மனைவி செத்தான் என்று கேட்டு அழுவதுமாய் இப்படி ஸம்ஸாரத் துன்பங்களில் ஆழ்ந்து செல்லும் நானாய்ச் சிவகாமமும் கழிவதால் இத்துன்பங்களை அதுபவிப்பதற்கு இன்னும் சிறிது ஆயுள் கடன் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டியதாமே யன்றி உள்ளவாழ்வாசனில் ஆத்தாமையப்பற்றிச் சிறிதாகியுஞ்சிந்திக்கப் பொழுது கிடைப்பரிது; ஆகலால் இப்பிறவி எனக்கு வேண்டா என்கிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில் 'பாமபதம் எனக்கு வேண்டா' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! உமக்குப்பாமபதம் வேண்டா வாகில் கொரியோடே தோள்நீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து திருநாமத்தை அதுபவியும்" என்றருளிச் செய்; "அது தன்னையும் திருசித்தவாதே திருநாமம் சொல்லு கைக்கு அவகாசம் அரிதாம்படி துக்கபரம்பரைபோல இருந்தது; ஆகையாலே எனக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பும் வேண்டா" என்று ஆழ்வார்கூற 'திருநாமம் சொல்லுமைக்கு அவகாச மிவலாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற குறை என்?' என்று எம்பெருமான் கேட்டருள ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை இப்பாட்டால் உபபாதிக்கிறாரென்க.

"இத்தால், பழசிப்போருகிற ஸம்ஸார யாத்நாயினும் ஜுருப்பனை பிறக் குப்படி திருநாமம் இனிவென்று அம்முகத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்ய தாபாக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது" என்பர் பெரிபவாச்சான்பின்னை.

வேதநூல்—வேதமென்றே சாந்திரம்; அன்றியே, வேதமும் மற்றுமுள்ள கால்தாங்களு மென்றுமாம். உறவீ - உதங்க என்றவாறு; எச்சத்திரியு. பதினே யான்கே - பத்தாலே பெருக்கப்பட்ட ஐயான்கே - ஐம்பதுவருஷமென்றபடி. "நின்றதிற் பதினேயான்கே" என்றுச் சிலர் ஒதுவர்.

பேதை பாலகன் என்ற அடைவின்படியே பெண்குழந்தையுந் தையும் வாய் விட்டுச் சொல்லாதொழிந்தது - அப்பருவத்தின் மிக்க கொடுமையை விளக்கு தற்காம். துஷ்டன் பெயரை நாக்கொண்டு கூதக் கூசுமவர் 'அந்தப்பயல்' என்றே சொல்லுமாபோலே. அப்பருவத்தின் கொடுமையை இவ்வாழ்வார் நன்கு கைகண்டவாதலால் அதனை நினைத்தவாதே அஞ்சி நடுவகி அதாகும் என்கிறார். 'பேதைத்தனமே என்று' என்றும்படியன்றோ இப்பருவத்தின் அறிவுகேடு இருப்பது.

இப்படி "பிறவி வேண்டேன்" என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! 'அச்சனைவ பெறினும் வேண்டேன்' என்று பாமபதமும் வேண்டா என்கிறீர்; 'பிறவி வேண்டேன்' என்று ஸம்ஸாரமும் வேண்டா என்கிறீர்; நம் கையினுள்ளது இவையின்கே விபூதிபோன்றோ? இரண்டுக்கும் குறை கூறு சின்னீர்; 'சின்னும் ஆனை, இருந்தால் ஆனை, கிடந்தால் ஆனை' என்பாரைப் போலே நீர்படுத்துகிறபாடு என்." என்று முட்டிக்கொள்ள, அரங்கமங்குது ளானே! என்கிறார்; கீழ்க்கூறிய இரண்டே விபூதிக்கும் மேற்பட்டு மூன்றாவது

விழுதி பென்னும்படியான கோவிலிலே எனக்கு ஓர் இருப்பு அமைக்கலா காதிதா? என்பது உட்கருத்து.

கோவிலில் குடிவாழ்ந்தால் பேரைப் பருவத்திலே அச்சப்பாஸாத்துக் கென்னுமினும் ஸந்திதிக்குள் கொண்டு புருவர்கள்; பால்பாவஸ்தையில் விளை யாடும்பேரதாம் பெருமாள் புறப்பாடு அருளிப்பாடு முதலியவற்றை அதுகரிக் கும்படியாயிருக்கும்; பெளவகம் வந்தால், தான் விரும்பின விஷயாந்தரங்களைக் காணவேண்டியாகிலும் ஸந்திதிக்குள்ளே புகலாயிருக்கும்; மூப்படைந்து உள்ளே புகமாட்டாத தானைக்கு நம்பெருமாள் இவன்வாசலிலே வந்து நிற்கலா யிருக்கும்; ஆக இப்படியானாலே கனவிலும் கான்பது பெருமாள் ஷடவழியேயா யிருக்குமானபடியே கோவில் வாணம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச்செல்லா நிற்கு மென்றருளிக்கெய்வர். (௩)

மொய்த்தவல் வினையுள்ளின்வ முன்றேழுத் துண்டயபேரால்
கத்திர பந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்
இத்தனை யடியராணர்க் கிரங்கும் நம்மரங்கனாய்
பித்தனைப் பெற்றும்க்தோ! பிறையுள் பிணங்குமாறே. (ச)

மொய்த்த அடங்குதிடக்கிற
வல் வினையுள் { கொடிய பாபாசெயினுள்ளே
நின்று { நின்று
முன்று {
எழுந்த { கோவில்த அமந்தாலே
உண்ட {
பேரால் }
கத்திரபந்தம் { அந்நாபந்துமன்றே
அன்றே }
பராங்கதி சிறந்த பதவியை
கண்டு { எண்டு அதுபலிக்கப்
கொண்டான் { பெற்றான்;

இத்தனை அடியர் { இவ்வளவு ஆதவங்
ஆளுக்கு } முண்டயவாசுக்கும்
இங்கும் அருள்புரிசென்ற
நம் அரக்கன் { நம் அழகியமணகாளனானே
ஆய பித்தனை { ஆச்சிர விபாடுகதனை
பெற்றாம் { செவியாகப்
பெற்றவைந்தும்
பிறவியன் மண்ணாத்திலகப்பட்டு
பிணங்கும் { உருத்திரவிதம்
ஆறே { என்னே!
அத்தோ ஐயோ!

இப்பாட்டு முதல், பதினான்காம் பாட்டளவும் பகவத் விஷயத்திலே நம் மைம்பேரால் ஆழங்காற்படாமல் உடனுக்கே கரைந்து கைந்து திரியும் மைம்ஸாரிக னின் இழைவங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தனாந்து ஒருபக்கத்தில் ஆச்சரியப் பட்டும், ஒரு பக்கத்தில் வருத்தப்பட்டும், மற்றொரு பக்கத்தில் வெறுப்புற்றும் இன்னொரு பக்கத்தில் சிந்தித்துக்கொண்டும் பேசுகிறார்.

பகவதபவத்திலே ஊன்றி உகப்பேயாய்ச் செல்லுமிவர் மைம்ஸாரிப் பாவி களைப்பற்றிக் கரைந்து வருந்துவானேன்? என்னில்; இப்பாவிகள் அபிசாரமாய் வருத்த விஷயத்தை இழந்து படுகின்றனரோ என்னும் துக்கம் பொறுக்கமாட் டாமையாலும், பகவத்விஷயம் பலர் கூடித்திரண்டு அதுபலிக்கவேண்டிய இனிப

விஷயமாதலானும், “வணக்கமூர்த்தம்” [இவ்வணி தனி யருந்தான்] என்றபடி இவிய விஷயத்தைத் தனிபராய் அதுபவித்து ஸாத்திப்பித்தாக் கொன்னவல்ல தன்மைபாஸ்காநலானும் துணைகட்டிக்கொள்ளத் தேடுகொரு ரென்க.

கொடுப்பாவினான் என்கருக்கு எம்மோர் திருநாமங்களை உச்சரிப்பதற்கு யோக்கைத உண்டோ? ‘தேவபோஷாஸா பசோடா’ த்திலே நாய் வாய்வாங்கக் கடவதோ? என்று நெய்மண்ணாரிகள் அப்போத்பதா துணைநாணம்பண்ணி அகலப் பார்க்க, அவர்களை நோக்கி, ‘ஆதர்காள்! நன்கு சொன்னீர்கள்; கூத்தரபந்து என்பவனிற்காட்டிதும் வேறொரு கொடியபாபிஷ்டன் இவ்வயல்கில் உளனென்று நீங்கள் கேட்டதுண்டோ! அவனுடைய கொடுமைபை நீங்கள் புராணத் திலே விரிவாகக்கேட்டிருக்கலாமே; அப்படிப்பட்ட பாவியுமன்றோ கோவிந்த நாமத்தை உச்சரித்து நற்கதி காண்கிறான். அன்றியும், பொய்யான அன்னை அபிஷித்துக் காட்டுவார் பக்கலிலும் பிச்சேறி மேல்விழுந்து பற்றுவாருயிருந் தான் எம்பெருமான்; இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் அறிந்துவைத்தும் படுகுழி யில் வீழ்ந்து படுவதே! இஃது என்ன கொடுமை! என் விபக்கிராச்.

மொய்த்த வல்லினை—பாபராகிகள் கோடிக்கணக்காகச் செர்ந்து ‘நான் முன்னே நான் முன்னே’ என்று மேல்விழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிற படி; தேன் கட்டை ந மொய்த்துக் கொன்னுமாபோலே; “ரெய்க்குடத்தைப் பற்றி ஏறு மெறம்புகள்போல் நிரந்து, எங்குங் கைக்கொண்டு நிற்கின்ற சோய் காள்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையும் நோக்குக. மொய்த்தவல்லினை யுள் நின்ற—மஹாபாபிஷ்டனாயிருந்துவைத்து என்றபடி.

மூன்றெழுத்துடைய பேரால்—இன்ன திருநாமமென்னுதே தஹஸ்யமாய்ச் சொல்லிற்று—ருகி பிறத்த பின்பு ‘அத்தத் திருநாமம் என்?’ என்று விரும்பிக் கேட்டால் அப்போதைக்கு உபதேசிப்போமென்றும், “மூன்றெழுத்ததனை மூன்றெழுத்ததனால்” என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாற்போல.

கத்திரபந்து—பிராமணர்களுள் அதமனை ‘ப்ரதமபந்து’ என்கொப் போலே, கூத்திரியர்களுள் அதமனை கத்திரபந்து என்கிறது. “நம்முதலிகள் கிகாஷ்டியை ‘நாலுரான்’ என்றாற்போலே நிகழ்கள் கோஷ்டியில் ‘கூத்தரபந்து’ என்றால் செவிபுகைக்கும்படியாய்ப்புத்திருப்பது” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. நாலுரானுடைய கொடுமை காதத்தாழ்வான் சரித்தத்தில் காணத்தரும்.

பராங்கதி—பாகதி என்றவாறு; அநாவது பகம்பதப்பாப்தி. கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தநத்தால் பாபராகியிலிண்தும் விபெட்டலாவேயன்றி, ஐக்வசியம் கைவல்யம் முதலிய கூதூர் பவங்களைப் பெற்றோழியாதவையேயுமன்றி சித்ய ஸூரிகளுடைய நித்யாதுபவத்தைவன்றோ பெற்றது.

கத்திரபந்துமன்றே—கூத்தரபந்துவின் உபாக்கிராமம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் தொன்னுத்தேழாவது அத்பாயத்தில் பரக்கக்கூறப்பட்டுள்ளது; அதன் சுருக்கம் வருமாறு:—

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையனாய், பல்வகைப் பாவங்களும் உரு
வெடுத்து வந்தனவென்றும்கூட மஹாபாபியான கூத்தாபந்து வன்பாடுருவன்
இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமைகளை நாய் தந்தை யங்கள் மித்திரர்
அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவநிம்னை
யினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான். இவ்வளம் செஞ்சாள் சென்றவயலில், ஒருநாள்
ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெப்பில் வேளையில் அழிபேசுகாத்திலையில் வழிதப்பி,
இப்பாவி திரிபுங் கானகத்திலே புதுத்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினர்.
அவரைக்கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையு
மரியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்திற் காரணமெண்டாகி. 'மாமுனிவரே!
இஃது உம்முடைய வழியன்றே; வழிதப்பியுத்தீர்போதும்; உற்றுகோக்கிப்
பாரும்' என்று முனிவரை கோக்கிக் கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க
முடியாத தாழ்ந்ததையுடையாய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச்செல்லுகையில்
அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக்கண்டு, தரபமிருதியால் கடக்கென அக்
குளத்திற்பாய் விழுந்திட்டார். அப்போது அருகிருந்த கூத்தாபந்து தனது
கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறித்துவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்
தாத்துக்கித் தேற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து விடையைப்
போக்கி மகிழ்கித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒரு மாதத்தடியில் உட்கா,
அவரது கால்களின் நோவுநீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த கூத்தா
பந்துகையேகாக்கி அம்முனிவர், 'பேருபகாரம்புரிந்த பெரியோனே! உருடைய
சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்'
என்ன! அதுகேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் விரியவம்பாத்தில்
விஸ்வரூதன் என்பவற்கு மகனாய்த்தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது
கொடுமைகளையெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உன்னபடி சொல்ல; அவற்றைச்
செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேணுமென்ற கருத்துக்
கொண்டு 'அப்பா! இனி இத்தீயகுணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவ
காருண்யத்தைப்பேரமதர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாகாதிதா?' என்று
கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம்,
மாத்தேயம் என்னும் தீக்குணங்கட்டிப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப்
பிரிந்து ஒரு கூணகாலமும் இருக்கவில்லை; என்மனம் என்வசமன்று; இது
தவிர வேறு திடமாமுண்டாகிய சிறமேற் கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன;
எப்படியாவது இவனை வழிபடுத்தவேணுமென்றும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர்
'இது மாட்டாயாடில்; எப்போதும் கோலிந்த! கோலிந்த! என்று சொல்லிக்
கொண்டிருக்கலாவது உன்னுள் முடியுமா? இருமினாலும் தும்மினாலும்
கோலிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாக உனக்கு மிக்க நன்மை
யுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர். அது முதலாக கூத்தாபந்து
கோலிந்த காமத்தை இடைவிடாது ஊங்கித்தாம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.
கிணகாலைக் கழித்து அவன் மரணபடைத்து அந்தனாகுலத்தில் பூர்வஜன்ம

ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க கிரீவோதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான பராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப்பிறைவி நேரித்ததும் பூர்வஜன்ம ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தகாம ஸங்கீர்த்தகர்த்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான தன்மைகளை விளைத்த அந்த ச்ரீகோவிந்தனையே நான் ஆராத வஞ்செய்து; * தீண்டாவமுமாபுத் செங்கீருஞ் சீயுதாம்புஞ் செறிதகையும் வேண்டா நாத்நயிசு முடகிலிட்டு * மாயவன் சேற்றன் என்ற பெயர்நிலைந்ததைக் கடந்து நல்லந்தயிவனாதேவர் நாதரகிய பரமபதத்தை அடைவக்கடவேன் என்ப தாகத் துணிந்து அங்குலமே செய்து பரமபாகவதனாகி வீடுபெற்றனன் என்பதாம்.

இத்தனையடியாரானுக்கு—ஷத்தபத்துவைப்போல ஸ்வல்பம் ஆதவல்ப முடையவர்க்கு என்றும்; 'சரவான் கோழி நீ போஷன்' என்று ஒருவர் சொன்னால் 'ஆ! அப்படியா?' என்று டாஸ்புதட்டி மறுப்பதற்கு முன்வா யாட்டாத அத்வேஷ முடையவர்களும் என்றும் இரண்டுமையாகப் பொருள் கூறுப.

பித்தன்—இது செயவத்தரும், இது செய்வத்தகாது என்று கிவேகமற்ற வன் பேயெனவற்படுவான்; அம்பெருமனதும் அடியார் நிறத்தினுள்ள ஸ்யாமோ ஹாதிசயத்தினால் பரிமாறும் முறையில் அடைவதென்கிற முறைமையையொத்த வால் பித்தனைவற்பட்டது. பகவத் விஷயத்திலே உர்மஸ்தகமாக ஆழமவர் தளைப் பேயர் என்னுமாபோலே, பகவத் விஷயத்திலே உர்மஸ்தகமாகப் பரி மாறுபவனைப் பித்தனைன்னக் குறையினையே. அக்தோ!—ஹஹ. (ச)

பெண்டிரால் ககங்களுய்ப்பான் பெரியதோ சிமேப்பெண்ணி
உண்டிராக் கிடக்கும்போதும் உடலுக்கே கரைத்துவைத்து
தண்ணீராய் மாலைமாட்டன் தமர்களாய்ப் பாடியாடித்
தொண்டேண்டு டமுதமுண்ணுத் தொழும்பாசோ ஹகக்குமாறே. (ஊ)

பெண்டிரால்	மாலைகிரகால்	என் தழாய்	{ குவிந்த மிருத்தழாய் மாலை
ககங்கல்	ககங்கல்	மாலை மாட்டன்	{ வைத் திருமாயிலணிந்த
உடம்பன்	அடிபட்டபாடிப்புகுதி	தொண்டேண்டு	{ பெருமானது அடியாராய்
பெரியதன்	{ மிகப் பெரிதான குரங்களை	பாடி	{ (அவன் குரங்களை வடிவ
சூரேயை			{ ரப்) பாடி
பூண்டு	மேலமுண்டி	ஆடி	{ (பாவசாமி) உத்தரடி
இரூ	இரூ சம்பெருதினே	கொண்டி	{ (துங்கவைகனாலே) சேஷ
உண்டு	புழிசை	முண்டு	{ வகுத்தியை மேற்
கிடக்கும்	{ படுக்கையில் கிடக்கும்		{ கொண்டு
போதும்	{ போதும்	அமுதம்	{ (பகவத்குணனுபவமறி
உடலுக்கே	{ சரீரத்திற்குள்ளே உடலைப்	உண்ணு	{ அமுதத்தை புழிக்கப்
கரைத்து	{ பட்டி	தொழும்பா	{ பெருத நீசர்
மாறத்து	கொஞ்ச சீராய்க்கொண்டு,	கொழு உகல்	{ சேர்ந்த விரும்பும் கண
		முடி ஆதே	{ என்னோ!

“அந்தோ! பிறையுட்பிணக்குமாறே” என்று ஸம்ஸார வாழ்த்தகையை வெறுத்த சூழ்வானானோக்கிச் சிலர் “ஏன்காணும்! பதினாறு பிராயத்துப் பெண்கள் சிலம்பொலிக்கக் குலாவி புலாவமிடக்கிற்குப் பெல்லாக்கு சொல்லுகை உரியதோ? பெண்களோடணந்து பலவகைச் செல்வங்களையும் அதுபயித்துச் சுகமடைவதிற்காட்டில் வேறுபெறு உண்டோ?” என்று ஆசேஷிக்க, அவர்களை சேஷித்துக்கூறுவது-இப்பாட்டு.

பெண்களோடு அணந்து சுகத்தை அதுபயிக்க விரும்புதல் தீயோடு அணந்து விடயத்தினை வினைப்பதையும், ஆடுகிற பாம்பின் சிழுவிலே ஒதுங்கி ஸுகம் பெற வினைப்பதையு மொக்குமென்பார்—பெண்டிரால் சகங்களும்பொன் பெரியதோ ரிமேம்பையுண்டே என்கிறார். ஐயோ! துக்கத்திற்கு ஸாதகமான வற்றையே சுகத்திற்கு ஸாதகமாக வினைப்பதே! இப்படியுமொரு மயக்க மூண்டோ? பிழைக்கவேண்டுமென்று வினைப்பாரும் விஷத்தைபுன்பரோ?

“இவன் கால்கைத்தாலே பெருப்பெருத்த செல்வமுண்டாம்; இவன் பக்கையானவனவிலே காமாணங்களைப் பரமசுகமாகத் தருவன்; பிறகு ஸாதக ஸம்ருத்தி யுண்டாம்; இவ்வகைகளாலே கமக்குப் பரமசுகத்தைத் தருவதாக் கம் இந்த ஸம்ஸாரம்” என்று ஒவ்வொருவனும் சினைத்துப் பெண்டிரைக் கொண்டு ஒருகொடிப்பொழுதிலே துக்கசாகசத்தில் விழுந்து மடிக்கின்றனரே! என்று வயிறெரிசிறுச்.

பெரியதோ ரிமேம்பையுண்டே—ஓக ஸாதகமாக வினைத்துத் தாம் கொண்ட பெண்டிரை உகப்பிப்பதற்காக ம்ருத்யுநாகம் வாங்கவேணும், பாதலிம்மை பண்ணவேணும், பொறகளவு செய்வவேணும், ராஜ தண்டனைகளை அதுபயிக்க வேணும், ஐயோ! இப்படியானாலே பெருப்பெருத்த துக்கங்களை எறிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே! முதலிலே பெண்டிரைக் கொள்வதற்கு ஸாதகமாகச் செய்யும் செயல்களும் துக்கரூபம்; கொண்ட பெண்டிரைப் பாதுகாப்பதற்காகச் செய்யும் செயல்களும் துக்கரூபம்; இவ்வளவேயுமன்றி அப்பெண்டிரால் இவன் அடைவதும் பூர்வதுக்கமே. “ஈசியோயின் ஈசிகோன்மின் இருமி பினைத்தீர், உள்ளக்கூசி யிட்டம்” என்று கதவடைத்துச் காற்கடைக் கொள்ளு வர்களே. “பெரியதோரிமேம்பையுந்தி” என்றமும் பூண்டே என்ற சொல்வதற் கால் கழுத்திலே மாட்டிக் கொண்ட வாயோடுபோலே பிறகு தன்னாலும் கழற் றிக்கொள்ள முடியாமை விளங்கும்.

உண்டிரா—தாம கொண்ட பெண்டிரை உகப்பிப்பதற்காகப் பகலெல்லாம் குதனாய்க் கன்வனாகித் துர்த்தரோடினைத்து போதுபோக்கவேண்டியிருப்பதால் ஒருபிடி சேரது உண்பதற்கும் அவகாசம் அரிதாய்கிமே; பின்னை இரவிலே வாய்த்து உண்பதற்குச் சிறிது அவகாசம் பெறுவது. பகலெல்லாம் அயிந்து ஒரு பிடிசேரது உண்டவாறே உடம்பு பரவசமாய் விழுந்துவிடுமாதலால் “இடங்கும்போதும்” என்கிறார்.

அப்போதாலும் ஆத்மாவைப்பற்றிச் சிந்திது கணையக்கடுமோ என்று பார்த்தால், இல்லை; [உடலுக்கே கரைந்து கைத்து] பொழுதுவிடிந்தவாதே என்கே ருதாடப்போகலாம், என்கே கணையாடப்போகலாம் என்றாற்போலே மீண்டும் தேவபாத்வையைப்பற்றின சிந்தையையய்த்து நிகழ்வது.

கரைந்து கைத்து—பகவுக் கிஷயத்திலே ஆழ்ந்தவர்கள் “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துதும்” என்றபடி பரிம்பாடுகளை பெல்லாம் அந்தோ! இவன் கிஷயாந்தரங்குகிற் படுவதே! என்று வலிதெரிகிறார்.

எவ்வளவோ பாவங்கள்செய்து பணங்களைத்திரட்டிக் கொண்டிருந்த கொடுத்த ஆராதித்தாலும் முகஞ்சிதறப் புடைக்கிற மாதர்களின் முன்னாளை யப்பே பின்பற்றி ஒடுகின்றனசேயன்றி கூலபமாய் ஸ்வரூபாறுபமான கிஷயத்தைச் சிந்தித்து மகிழ்வாசில்லையே என்கிறார்—[நண்ணொய் மாவை இப்பாதி.] ‘எனக்கு ஆடு பளி கொடுக்கவேண்டா; வன்வாட உன்னாது உயிர் காவலிட்டு உடலிற் பிரிபாப் புயலிள்தும் கொந்துவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா; நீயும் நானும் ஒன்று, என்று இந்தனை உறவு பண்ணிக்கொண்டு வந்தால் போதும்; அவர்களை நான் விடமாட்டேன்’ என்ற கருத்துத்தீதான்றத் திருந்துழாய் மாவை பணிந்து விற்கிற பிராணைப் பற்றுவாசில்லையே!

தமக்களாய்—எம்பெருமானுடைய கோஷ்டுகிற் சேர்ந்தவர்கள் காம்கள்’ என்றில்வனவேயன்றோ அவர்கள் காட்டவேண்டியது. இவ்வளவு ஸ்வரூபத்தூர நம் வாய்ந்தவாதே பின்பை அவர்கள் வெறுமணிநுக்கமுடியுமோ? பாடியாடும்படி யாகும். பிறகு “உனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்று அத்தானிச்சேவகத் திற்கு அணுகலாகும்; அதுலே கைல ரலங்களும் காணலாகும். இவ்வளவும் பெற்று மகிழ்வேண்டியவர்கள் “இப்படிப்பட்ட சளமொன்று உண்டு” என்றும் நினைபாமல் கிஷயாந்தரங்குகளை விரும்பிப் பாழாய்ப் போவதே!

தொண்டிடுண்டு அமுதமுண்ணு—“ஊழ்வுழிதாய! தவ ஞாலுநீதவா ளனோ!”—ஹவ்யத்பந்ரிசாத! தவ தாஸ்யாமதாஸாஜ்ஞ:” என்று அறிவுடையார் எம்பெருமானுடைய அடிமைமையே ஆராவமுதமாக அறுதிபிட்டிருக்க, எச்சில் வாயிலே அமுதமுண்டென்று மயங்கி ஒடுவாரும் சிலரே.

தொழும்பர்—‘இவனுக்குமேல் நீசனில்லை’ என்னும்படி முதல் வருப்பில் தேறினவர்; பரம நீசர். ‘தொழும்பர்’ என்று அடியவர்க்கும் பெயர்.

“[சோறு உகக்குமாறே] மண்ணிற்காட்டிக் சேற்றாக்கு வாசியறிந்து ஜீவிக்கிறபடி என்கனே! கித்பமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவச்சேஷத்வமே தராக மென்று அறிபாதவன் அகித்பமான தேஹத்திற்குச் சோறு தராகமென்று அறிந்து ஜீவிக்கிறானோ? பித்தாதிசன் ஜீவிக்கக்கூண்டிற வானனைகொண்டு ஜீவிக்கிறுனிகத்தனையிற; வாசியறியுமவனுடன் ஆத்மாவுக்கு சன்மைமெண் ணானோ? ஒன்றிலே கிரேஷஜ்ஞாநமுண்டாகில் மற்றையதிலும் அறிவுஉண் டாகாதோ?” என்ற கியாகியான ஸ்ரீஹரித்திகனின் போக்யதைதையச் சிந்திது அறுபவிக்க.

“கரைந்து கைத்து அமுதமுண்ணு” என இயையும்.

... (9)

மறஞ்சுவர் மதிளேதேது மறமைக்கே வெறுமைபூண்டு
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தறியமாட்டர்
அறஞ்சுவ ராசிரிந்து வரங்கனூர்க் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து புள்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே.

(உ)

மறம் சுவர்	கொடுமைவாதை சுவரை	அறியமாட்டர்	அறியமாட்டர்,
மதிள் விடுத்து	மதினாக எழுப்பியும்,	அறம் சுவர்	{ தர்மமே பதக்குதியாக
மறமைக்கு	ஆளுஷ்டமிக் பவந்திந்து	ஆசிரிந்து	{ கிறித்த
வெறுமை	{ எழ்மைவை மேற்கொண்டும்	அறங்கனூர்கு	அழகியமணவாளனுக்கு
பூண்டு	{ இருக்கிற நீங்கள்	ஆள்	{ அடிமை செய்வாமல்
புறம் சுவர்	வெளிச்சுவராய்	புறம் சுவர்	வெளிச்சுவரான உடம்பை
ஒட்டை	அறிதல்மான	கோலம் செய்து	அவங்கரித்து
மாடம்	சரிமானது	புள்கவ்வ	{ பறவைகள்
புரளும்போது	தலையில் விழும் சுவர்த்தை		{ கவிச்சென்றும்படி
		கிடக்கின்றீரே	கிடக்கின்றீர்களே.

விஷயங்கள் அற்பமென்றும் அன்றிமென்றும் கீழ்க்குறிய ஆழ்வாரை
கோக்கிச் சிலர் “விஷயங்களுக்கு அல்பாந்திரத்வம் முதலிய பலதோஷங்களுள்
ளானவாயினும் அவற்றை நான்கள் விடவேண்டுமென்ற நிபதியில்லை; ஒரு விஷயத்
தின் பூர்ணமான அனுபவத்தைப் பெருதொழிகோமாயினும் விஷயங்கள்
பல உளவாகவால் ஒன்றில் இல்லாத என்மைவை வேறொன்றிலே கூட்டிக்
கொண்டு அனுபவிக்கிறோம் போம்” என்று சொல்ல, “அப்படியேயானாலும் அந்த
விஷயங்களை அதுபவிக்கக்கூடிய வஸ்து அன்றிமாயிருக்கவேண்டுமே! அவ்விஷ
யங்களைப்போலவே போக்தாவும் அன்றிதன்மிகு” என்கிறார் இப்பாட்டால்.

இவன் ‘நீவழியிற்சென்று அசியாபமாய்க் கெட்டுப்போகிறானே! இவனுக்கு
உரிய நலிதற்களைச் சொல்லி இவனை மீட்போம்’ என்று வலுவான காரணவாயாக
ளான சில மறையுறபாவர் இதஞ்செய்வதற்குக் கிட்டவந்தால் அவர்களை அப
தார்த்தமாக நினைத்துத் துச்சமாகப் பேசும்படியான கொடுமையை மறம் என்
கிறது நலிதஞ்சொல்லவந்த விபேஷஞ்ஞவான “தூண் தூயிதூண்வாழ்நாட்
த்வம் து திக் குணபரமணம்” என்றிழுந்த ராவணனோடொத்த குணசாஸி
களாயத்து மறஞ்சுவர் மதிளேப்பார். அமாசித்வம் முதலிய ஆத்மகுணங்களைத்
தனக்கு அரணாகக் கொள்ளவேண்டியது போய், கொடுமையை அரணாகக்
கொள்ளவேண்டும்படியாய்த்தே உங்கள் பாவம்! என்கிறார்.

“ஹிதவஸ்யவஸ்தாஸி: செவா: செவிலி-விதநி: பூகாநஸ்தவ-பஸ்ய
ஹிநாஸிபதூயபொஹரி:—பூதபஸ்ய பவந்திரத: கேசவ: கேசினந்த:ச:
பாகாசன் ஸர்வஞ்ஞகி: நாமபக்ஷப யிதாநநி:” [பாதம்-ஸபாபர்வம்]
என்று அடிபலர்க்கு மதினாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானிடிலே மறஞ்
சுவரை நீங்கள் மதினாகப் பற்றினபடி மிகவுமழையதே!.

இப்படி சொன்னையிலே காப்பாகக்கொண்டால் அதனால் பரிப்பதா ஆமுஷ்பிகத்திற்கு ஒரு கைம்முதலின்னாமையே பண்ணு; அதனைச் சொல்லு கிறது - மறுமைக்கே வேறுமைபூண்டே என்று. பரிசுத்திற்குத் தாசகமா யிருப் பதைத் தேவிகுப்பால் ஆத்மவுக்குத் தாசகமாயிருப்பதையும் கிறிது தேடி யிருப்பானால் ஆமுஷ்பிகபலத்திற்கு அது ஒரு பற்றாகும்; அங்ஙனம் நி யொழிந்தமையால் இவனுடைய கியாபாரம் ஆமுஷ்பிகத்திற்கு தாரிதிரியத்தை விளைத்துவிட்டதென்க.

பரிசுடைத்திலே எமக்கு ஒரு கன்மை கிடையாவிடில் கிடையாதொழிக | பரிசுடைமென்று ஒன்று உண்டென்பதாகவே நான்கள் கினைத்திலோம்; இஹ லோகத்தில் நான்கள் எப்தும் கன்மைக்கு ஒரு குறையில்லையே' என்று அடர் கள் சொல்ல, அதனை ஷேபிக்கிரூர் - புறஞ்சுவரோட்டைமடா மித்யாதியால்.

புறஞ்சுவர் என்கிறது-தேகத்தை. கவராவது உன்னைகிடக்கிற வஸ்துவைக் காக்கும்து; ஆத்மவுக்குரிய கன்மைகளை உண்டாக்கி அதனைக் காப்பாற்றுவதற் பெருட்டி எம்பெருமானால் தரப்பட்ட (சுவரென்னும்) சரீரத்தைக்கொண்டு அக்காரியத்தைச் செய்யாமல் புறம்பே கியாபரித்தபடியால் புறஞ்சுவர் என்ன வேண்டிற்று. ஒட்டைமடாம் என்றும் இச்சரீரத்திற்கே நாமாந்தாம் போதும். ஒரு ஒட்டைமீடானது 'அப்போது கிழுந்தது, இப்போது கிழுந்தது' என் னும்படி அஸ்திரமாயிருக்குமாபோலே இச்சரீரமும் 'இப்போதோ அப்போதோ' என்னும்படி நச்வரமா யிருக்குமாறு காண்க.

புரளும்போது அறியமாட்டீர்—இத்தகைய சரீரம் அப்போது கீழ்க்கிழப் போகிறதென்று கேட்டால் அந்த ஸம்பத்தை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வங் கீ ராவீர்; இன்று கிழுந்தாலும் கிழும்; நாளைக்கு கிழுந்தாலும் கிழும்; ஆகையாலே இந்த சரீரத்தை போக்தாவாக மாறுபட கினைத்து நீங்கள் பாக்க கியா பாரங்கள் செய்தாலும், இது மின்னின்னியிடைதாதலால் இதை நம்பி ஒன்றுஞ் செய்வக்கடியதாயில்லையே என்கை.

அன்றி யே, இச்சரீரம் புரளங்காலத்திலே உங்களுக்கு அறிவு கிடையாடா தாகையால் "பூரணபூரணஸூரியே கலாவா தவிடுதே கணாவொடாதவி யன லுரணம் கூடவெல்ல—பூரணப்ரபாணஸமீய கயலாதபித்தை; கண்டாஸ ரோகநிதென ஸ்மரணம் குதஸ் தே" [முருகமலை] என்றபடி அப்போது உங்களால் ஒன்றும் கன்மை தேடிக்கொள்ளமுடியாது; "அப்போதுகைப் பேரதே கொல்லிவைத்தென்" என்றபடி செய்புண்கள் என்று உபதேசிக்கிறது சென்றுக் கொள்ளலாம்.

அறஞ்சுவராகி கின்ற—தர்மமாவிற கவர் வடிவெடுத்தது வந்தாற்போலிரா கின்ற; "பல-ஸம்ஸாராவதரஸ-பாஸ ஸம்ஸாராதி பாமெயாமெ-தர்மஸம்ஸாரப ஶார்த்தாய ஸம்பவாயி யுகியுகை" என்ற வாயோலைப்படியே தர்மத்திற்குச் சுவராய் [சகலகாராய்] கின்ற என்றமாம்

புருட்சவர் கோலஞ்செய்து—“வலஞ்செய வல வலநி வலநி நெருக்கினெடி வெத்” —அனல் நெருங்குவதி, அனல் பற்றிமேறி செத்செத்” என்ற கருதிப் படி ஆத்மாவானது பாழ்த்துக்கிடக்க, அங்காத்மாவை “வலநெருக்கினெடி விடி—ஸந்தமோம் ததோ விது” என்னும்படி சுத்தாக்குறியவழியினை ஒரு முயற்சி செய்வாமல் இன்னடிநிலுன்பதும் பொன்னுடைமைபூன்பதும் புத்தகில் சாத்தாவதுமாய் கீழ்க் கரீரத்திற்குச் செங்கிற கோலங்கள் சவாலன் காரத்தோடும் விதவாலன்காரத்தோடும் ஒக்குமென்றவாறு.

“புத்தகங்களை அகவாப்ப் பெருச்சாளி அறுத்துக்கிடக்க; நெருவுபாட்டாட தாறுத்தும்பும் வைத்து அவங்கரிக்குமாயேயோயெய்யத்து உடம்பைப் பேணுக” என்பர் பெரியவாச்சான்பின்னை. [புத்தகம்—புதியவிடு]

“புள் உண்ணக் கிடக்கின்றீரே” என்றும் “கவ்வ” என்றதன் கருத்து— நன்றியறிவற்றவனுடைய மாயிசத்ததப் பறவைகளும் தின்னமாட்டா என்பது வரித்தாந்தமாதவால், மதேறாபகாரகளுள் எம்பெருமானிடத்து நன்றியறிவற்ற உஞ்சுருடைய மாயிசத்ததப் பறவைகளும் தின்னமாட்டா; கவ்வினவுடனே ‘இது கருத்தகமாம்மை’ என்று எறித்துவிடுமென்பதாம். (ச)

புலையற மாகிசின்ற புத்தோடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்றமாக்தர் காண்பரோ கேட்பரோதாம்
தலையறுப் புண்மேசாகேன் சத்தியங் காண்மினாயா
சலையினு லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனுவான். (எ)

கலை;	காந்திரங்களை	சாகேன்	என் சாகமட்டேன்;
அற கற்ற மாக்தர்	கனாருக ஒதின மனிதர்	சத்தியம்	இது சத்தியம்;
புலையறம் ஆகிசின்ற	கீர தர்மமாயிசாசின்ற	ஜயா	வ்வாயிகளே!
புத்தோடு சமணம் எல்லாம்	பெருத்தமதம் உபணமதம் முதலிட எல்லாமதங்களை பும்	காண்பின்	{ (ப்ரத்யகமகாக்காட்டி கிறேன்) மாருக்கன்;
காண்பரோ	{ கொஞ்சலேதான் ஆராய்வார் கனோ?	கிலையினுள்	வில்களே
கேட்பரோ	{ காதுகொடுத்தத்தான் கேட் பார்க்கனோ? (அதவித்க)	இவனாக செற்ற	{ இலங்கையை காசஞ்செய்த
தலை அறுப்புண்மே	{ என் தலையானது அறுக்கப் பட்டதாம்	தேவனே	எம்பெருமானே
		தேவன்	{ ஸர்வேசுவரனெனப் படுவான்.

‘தொண்டிபூண்டமுதமுண்ணுத்தொழும்பர்’ என்றும், “புள் கவ்வக்கிடக் கின்றீரே” என்றும் என்னை இவ்முத்துகாப்பதிற் பவனென்? எம்மாரத்தின் இயல்பு இப்படி பிரகடின்றது; அன்றியும் ‘தொண்டிபூண்டு அமுதமுண்போ

மென்று பார்த்தாலும் எந்தத்தேவனோ வணங்கி வழிபடுவதென்று தெரிபவிலை;
 “வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி, மதினிகற்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபல
 வாக்கி, அனல்பனை நோது அணங்கும் பலபலவாக்கி” (திருவிருத்தம்) என்ற
 படி உலகில் பல மதபேதங்களும் தேவதாபேதங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன;
 இன்ன தேவதைகளைத்தான் வணங்கவேண்டுமென்று விளங்கவில்லை; இனி சாஸ்
 திரங்களை ஆராய்ந்து அறியியிடுவோமென்று பார்த்தாலோ, அது ஒருமூல
 மாயிலை; “வணகொலுவென தாராயண சூலீசு—ஏகேன ஹ வை காராயண
 சூலீசு” என்று ஒருபக்கத்திலே ஒதிவைத்து; மற்றொரு பக்கத்திலே “தவ
 தவாலுலிவவாவகெவலு—ஈ ஸந்தசாஸத் சிவவா தேவலு” என்று சிந்தித்து;
 மற்றும் பாஸ்பா வ்யாநாதமாகப் பல பேச்சுக்கள் காணப்படுகின்றன; ஆன
 பின்பு நான்கள் பரதேவதா நிச்சயம்பண்ண மாட்டாமையானே ஸம்ஸாரத்திலே
 ஆழ்ந்தோரும்; எங்கள் மீது குற்றமென்?” என்று சில ஸம்ஸாரிகள் கூறு. அவர்
 களைத் தெளிவிக்க விரும்பிய ஆழ்வார், இவர்களுக்கு நாம் சாஸ்தார்த்தங்களைப்
 பாக்க உபபாதித்து இன்னதாதான் பரதேவமென்று சொல்லக்கடவேமல்லோம்;
 அங்ஙனாகில் “உதிதிகலய-புரோததிதிகலய-புரோ—மதிதெனர்ப்பல்வாத் ந மத
 தெனர்ப்பல்வம்” என்று உடனே உரைத்து நம்மை வாய்முடப்பண்ணி விடு
 வார்கள்; “ஸாஸ்திரோகம் ஸ்ரமோதேஸம் ஸ்ரோஸ்தேஸாதகாரணம், உவபே
 ஸாஸ்திரிம் ஸ்ரோஸ்திரிமெதேஸ-பக-ஸா—சாஸ்திரோகம் பதமாதேஸம்
 புத்தேதச் சலக காரணம்—உபேதேசாத் நறகிம் புத்தவா விரமேத் ஸர்வகர்மண”
 என்றபடி இவர்கள் நம்உபதேஸத்தைப்போல பாஸார்த்தமாகக் கூக்கொள்ளு
 மவர்களாயிருந்தாலும் குறைவில்லை; அப்படிப்பட்டவர்களுமல்லர் இவர்கள்;
 ‘இப்பாசிகள் எக்கிடாதிதும் செகெ’ என்று ஒதுக்கியிருக்கவல்ல மனக்
 கொடுமைமும் நமக்கு இல்லை; ஆனபின்பு இவர்களும் தெளிந்து நாமும்
 மகிழ்ந்தோமாகிற உபாயம் சபதம் உறுகையேயாம் என நிச்சயித்து அங்ஙன்
 செய்கிறார் இப்பாட்டில்.

“தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடைபோன் சொற்கற்ற
 சோம்பரும் சூனிய வாதரும், நான்மறையும் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும்” என்
 னுறபோலேயுள்ள அதிகரிமான மதங்களை விடுவதென நெஞ்சாலும் நினைவார்,
 காதலும் கேளார் என்று ஆழ்வார் சொன்னவுடனே “நீர் இப்படி சொல்வ
 தற்கு என்ன ஆதாரம்?” என்று எதிரிகள கேட்க; குடப்பாம்பிற் கைவிட்டுக்
 கூறுவாணரப்போலே “நான் சொல்வதில் உங்களுக்கு அவிச்வரன் மிகுந்து
 மாகில் ஒரு பாத்பசுப்பாமாணம் காட்டுகின்றேன் பாருங்கள்; இந்ந
 வார்த்தையை நான் சொல்லிக்கொண்டே என் கழுத்தில் கத்தியை விக்கிறேன்;
 என் வார்த்தை பொய்யாயின் நனைஅறுப்புண்டு நான் செத்துப்போவேன்;
 மெய்யாகில் அதனால் ஒரு விகாரமும்பற்றிருப்பேன்; ஐயமுண்டேல் நண்டு
 கொண்டின்” என்று கத்தியை எடுக்கத்துணிபிறபடி.

இங்ஙனே இவர் பெருந்த ஆக்காங்குதோடு கண்கள் சிவக்க காப்பிதாக்கப் பேசினபடிபைக்கண்ட அவர்கள் “வ்வாமிர்! தேவர் கத்திபையும் எடுக்க வேண்டா; தலைபையும் அறுத்துக்கொள்ளவேண்டா; இவ்வளவு பேச்சே அபையம் எங்கள் விபாவாணத்திற்கு; இனி ஆக்கிக்கத்தக்க தைவம் இன்ன தென்பதை அருவிச்செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, “கிணியினாலிணைகை செற்ற தேவனே தேவனாவான்” என்கிறார்.

தேவதைகள் தங்களுடைய அதிகாரத்தையும் யோக்கைதையும் அறிந்து கொள்ளாமல் மனம்போனபடிபெணாம் இராவணனுக்கு மாக்கொடுத்துவிட்டு, பின்னைத் தங்கள் குடிநிரப்பி இழக்குமபடி அவனாலே செருக்குண்டு போக்கடி பற்றவனவிலே திருவடிகளிலே வந்து விழுவுங்கள். “பேணலில்லாக்காக்கர் மூர் கீர பெரும்பதியாப் கீணகர் கீணரிவைத் தருளாபென்று கிணை விண்ணோர் தான் சிவம் தோய்ந்து தொழுவர்” எனதபடியே பிறகு அத்தேவர்களின் காரி யஞ்செய்கை எம்பெருமானுக்கே பணிவிறே. பாற்றமாடுகளின் வரபலத்தாலே பூண்டட்டின வண்ணைய வின்னாலே அழிபச் செய்தருள்வன். அப்பெருமானே யாய்த்து உங்கள் கிரோதியையும் போக்கி கருக்க வல்லவனென்கிறார்.

புத்தொடே—புத்தமென்ற வடசொல் புத்து எனத் திரித்தது. கமணம்—கூப்பணகருடைய மதம். கலையறக்கற்ற மாந்தராவர்—கூத்தாழ்வான் பேஸ் வாள். “சுருதின்கருதி ஹாணங்களில் கிணிகின்றவர்களைப் வேததாற்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள்; அவர்களையினா - கூத்தாழ்வான் பேஸ்வாசிறே”! என்பர் பெரிபவாக்கான்பின்னை.

! “காண்பரோ கேட்பரோதான்” என்றவிடத்தில் ஓர் ஐதிற்பம் அருவிச் செய்தார்:—கூத்தாழ்வான் “இஷ்டவிரித்தி” என்கிற ஒரு புறமதச்சுவடி வாகித்துக்கொண்டிருந்த கிலரோடே கூடிச் செறிது போதுகோக்கி எம்பெரு மானார் ஸங்கிதிக்கு விளம்பித்துவா, “ஏன் இதனை விளம்பம்?” என்று உடை யவர் கேட்டருள, ஆழ்வானும் காணாததை உள்படியே உரைக்க, உடையவர் “ஹா ஹா! கலையறக்கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்” என்ற அரு விச்செயல் என்னுயிற்று?” என்று புரண்ஸாராம் செய்கித்தருளி ஸ்ரீபாதனாவி யும் இடுகித்தருளினாராம்.

தலையறுப்புணமே—ஊத்பமான வார்த்தையை நான் சொல்லிக்கொண்டே கழுத்தில் கத்தியை எறிந்தேனானே தலை அறுபடமாட்டாது ஸதயம்; ஒருகால் தலை அறுப்புண்டாலும் உயிர் போகாதென்பது புரண்ஸத்யம்

காவேன், காகேன் என்பன பாடபேதங்கள்.

[சிறியினாலிலங்கை செற்ற.] ராமாவதாரத்தில் வரீதாபிராட்டியை அப ஹரித்துச்சென்ற இராவணனைக் கிழங்கோடு கொலைசெய்த வரலாறு பிர கித்தம்.

வெறுப்போடு சமணம்முண்டர் விதிலில்சாக் தீயர்களினின்பால்
 பொறுப்பி யனகள்பேசிப் போவதே நோயதாசிக்
 குறிப்பெனக் கடைபுளிகில் கூடுமேல் தலையையாங்கே
 அறப்பதே கருமங்கண்டா யரங்கமா கெகுளானே. (அ)

அரங்கமா கெகுளானே!—;		பொலு	{ முடிந்த போகது (உத்தமம்; அங்கனையறியே)
வெறுப்பெடு	{ (பகவத் விஷயத்தைக் கேட்டவும பொருது) வெறுப்பெடுகடிய	எனக்கு	{ (பகவத் விசேஷிகளின் சாத்தையையும் பொருது) எனக்கு
சமணர்	சுபணர்களும்	குறிப்பு	{ இயக்கு வாய்க்குமாய்க் (அதற்குமேல்)
முண்டர்	சைவர்களும்	அடையும்	{
விதி இவ்	பகவதநினைவான	ஆகி	{
சாக்விதிகள்	பெறத்தக்கதும்	கடுமேல்	{ (எனக்கு சத்தியும்) கடுமையில்
நின்பாள்	உன் விஷயத்திலே	ஆங்கே	{ உன்னை விடுத்த அவிடத்திலேயே
பொறுப்பு	{ பொறுத்தமுடியாத சில அரியனகள்	தலையை	{ அவன் தலையை அறத்துத் தஞ்சையே
பேசில்	சொல்லுவார்களில்	அறப்பதே	{
அதலே	{ அந்த சித்தநிலை	கருமம்	{ செய்யத் தக்கதுதான்.
நோய் ஆகி	{ கேட்பதே விபாதிமாய்	கண்டாய்	{

சக்ரவர்த்தி திருமகனே ஆராயிக்கத்தக்க கைவமென்று தீழ்க்குறிய விடத் தும் அவன்பா னுள்ள நற்குண மிகுதியை நச்சி அவனைச் சடக்கெனப்பற்றாமல் னம்ஸாரிகள் அந்யபாசாரிஞ்சுக்குமாற்றக்கண்ட ஆழ்வார் 'நாம் இவ்வளவு மூட்டிக்கொள்ளச் செய்தேயும் இவர்கள் செஞ்சில் சிறிதும் பகையுண்டாகா தொழிந்தது இவர்கட்குப் புறச்சமரிகளோடுண்டான லெனோய ஸர்வானை யாலே யாகும்; ஆனபின்பு அப்படிப்பட்ட பகவச்சிந்தை பண்ணுகிற புறச் சமரிகளை உயிர்மாய்த்தாலவநி எமது உபதேசம் பயன்பெறமாட்டாதெனத் துணிந்து தன் கருத்தை எம்பெருமான் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்திருர்.

வெறுப்போடு—ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டன்றிய நிகர்காரணமாக எம்பெருமானுடைய பெருமை என்றும் சிவிலேயது திரஸ்கரிக்கையாதிற வெறுப்போடுகடிய புறச்சமரிகள், சாத்திகள் காது கொடுத்துக் கேட்கப் பொருது உன் விஷயமான தூஷணங்களைப் பேசும்போது அப்பேச்சுக்கள் ஒரு ஸாத்நிகன் காதின விழுந்தான், அவன்றான் மெய்யே ஸாத்நிகனாகில் அந்த கதனத்திலேயே தன்னையே உயிர்த்துறக்க வேணும் என்கிறார்—முன்னிரன் டுகளால். உயிர்த்தறப்பதற்கு நோய் முதலிய சில விபாதிமங்கள் நோயேன் றிமே என்று சிலர் நிகர்க்கக்கூடுமென்றெண்ணி “போவதே நோயதாசிக்” என்கிறார். பகவச்சிந்தையைக் கேட்பதற்குமேற்பட்ட நோய்கட உவகத்தினுண்டோ? என்பது கருத்து.

விஷ்ணுத்தீவரிகன் சொல்லுகிற தூஷணர்களை அதவதிகையெண்டு மாணல் அவற்றைத் தாம் முன்னம் தெஞ்சாக்கினைத்தாகையெண்டு மாதலால் அவ்வன் நினைப்பதையும் கொடிய பாவமாகக்கருதி “பொறுப்பரியனகள்” என்று ஸமுதாயமாகச் சொல்லுகிறார். *

“சமணர்முண்டர்” என்பதை உம்மைத்தொகையாகக் கொள்ளாமல், சமணராகிய முண்டர் என்றும் உரைப்ப.

விதியில்—“கெடுவாழ்வு ஊழ்பெயர் ஊழ்ஞ்ஞி நியதிலி டீயி—நதவம் திஷ்டம் பாகதேயம் பாக்யம் ஸ்தீ நியதிர் விதி” என்ற அமரகோசத்தின் படி—விதியாவது—பாக்யம், அத்ருஷ்டம். “அன்பாக்கியேத்தி அடிமைப்பட்டே னுனக்கு, என்பாக்கியத்தானினி” என்றபடி எம்பெருமான் பெருமைமையப் பேணுவதற்கு எவ்வளவோ அத்ருஷ்டம் வேண்டுமாதலால் அப்படிப்பட்ட அத்ருஷ்டமற்றவர்கள் சாக்கியர் என்கிறார்.

“போவதே” என்றவிடத்துள்ள ஏகாதத்தை அது என்பதோடுகட்டி “அதுவே கோயாகிப் போவது” எனஉரைக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுக்கு ஒரு அவத்யம் விளைபக்கண்டால் தன்னடைபே உயிரைமாப்த்துக்கொள்ளுதற் கோல உறுதி, பின்னைதிருநாறையூரைப் போல்வாரான சில பெரிபார்க்கே உள்ளதாம். [ஸ்ரீவசாபுஷணத்தில் அது காண்க.]

மறையாரியானவன் ஒருநாள் பரஹ்மதாழ்வானிடத்திற்சென்று “சில காலமாக எனக்கு ராஜ்யபலாஹி குறைந்து வராரின்றது; இதற்கும் காரணம் எதுவா யிருக்கக்கூடும்?” என்று கேட்ட; பரஹ்மாதன் “நீ அசாரக்கடகாதத் தேவர்களை மிகவும் நெருக்கினாய்; அவர்கள் திருப்பரங்கடலிலே சென்று பெரு மானை அடிபணிய, அவர்களை வெற்றிபெறுகித்தற்பொருட்டு எம்பெருமான் அநிதி வலிற்றிலைவந்து புருத்தருளினான்; கெடுவாய்! உன் செல்வம் முடிந்தது காண்” என்று சொல்ல; அது கேட்டவுடனே மாவலி பகவானைப்பற்றிச் சில தூஷணைக்களைச் சொல்ல; பரஹ்மாதன் அது பொறாமல் “கெடுவாய்! என் முன்னே எம்பெருமானை நித்திக்கின்றாய்; எந்தவிதைய அதுத்தாபராகில் எனக்குப் பெருகன்றி செய்தவனுலாய்” என்றானும்.

“போவதே கோயாகி” என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூற லாம். “ஈரொரோதித்ரு வரீவாரொ திஷ்வாவி பூவததிதே, கடுஷா தருவியாகடுஷுன மணயுஷாததொதூதம்” [பெரியோரைப்பற்றி நின்றத டடக்குமிடத்தில் காதுகளை முடிக்கொன்வதாவது, சடக்களை அப்பால் செல்வ தாவது செய்யவேணும்] என்ற சாந்திரப்படி விவரிச்செல்வதானன்று என்கிற ராகவுமாம்.

தூஷணை கேட்கப்பொறாமல் முடிந்துபோனானும் விவகிப்பொருளும் தூஷித்தவனுக்கு என்ன பிராயஸித்தம் செய்ததாயிற்றென்று ஒரு கேள்வி பிதக்கக்கூடுமாதலால், அவ்விஷயத்தில் தம்வலித்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கி னார்—குறிப்பெனக்கு இத்தாதிபாய்.

குறிப்பு—வஸ்துபம்; அதாவது தூஷித்த பேர்வழி. அவன் தூஷித்த விட்டு ஒடிப்போய்கிடாமல் என் முன்னே நிற்பானென்று என்றபடி கூடுமேல்— அவன் முன்னே நின்று கொண்டிருந்தாலும் அவனை அஞ்சாது கொலைசெய்யும்படியான வல்லமை தனக்கு வேணுமே; தாம் ஒருவனைக் கொல்ல முயன்று அவனும் தாம் கொலையுண்பாராமுண்டே; அங்ஙனவந்தி, நினைத்தபடி செய்து சிவதேவத்தால் வல்லமையும் வாய்க்குமாயிற்று என்றபடி. “குறிப்பினைக்கு” என்பது சிவரபாடம்.

மாணதண்டினையானது ஒரு கொலைசெய்தவர்களுக்குச் சிவசுபாக அரசாங்கத்தாரால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதாயிற்று, பகவந்திசைத பண்ணினவர் களுக்குக் கொலையை ஸிவசுபாக என்றும் விதிக்கவில்லை; காமகரத்தாலே விதியை மீறிக் கொலைசெய்தில் தமக்கு அநர்த்தமேயன்றோ பலிக்கக்கூடுமென்று ஸங்கித்துக் கூடுமேல் என்கிறார்; அதாவது—அரசாங்கத்தாரும் நமது வசித்தார் தத்திற்கு உடன்படக்கூடுமேல் என்றபடி என்பதாக இக்கலைத்தோர் பொருள் கூறுவர்.

சுருமம்—‘கர்ம’ என்ற வடசொல்திரிபு.

... (அ)

மற்றமோர் தேய்வமுண்டே மதிலிலா மானிடங்கான்
உற்றபோ தன்றிநீங்க னொருவனென் னுணரமாட்டார்
அற்றமே லொன்றறியீ ரவனல்லால் தேய்வதிலு
கற்றினம் மேய்த்தவேங்கை கழல்னை பணியினீரே.

(உ)

மதி இவர் தத்துவஞானமில்வாத
மானிடங்கள் மனிடங்கள்!
மற்றும் { (என் சொல்லுகிறவனைத்)
தவிரவும்
தன் தேய்வம் { (சாணமடைந்த அந்த
கடிய வேறு)
ஒரு தேய்வம்
உண்டே உண்டே? [இல்லை]
நீங்கள் நீங்கள்
உற்ற போது { (சாணமடைந்த அந்த
அன்றி { அந்தத் தேவர்க்கு)
ஒரு ஆபத்த கேந்த
காலத்திலல்லாமல்
(மற்றைக் காலத்தில்)
ஒருவன் { (என் சொல்லுகிற
என்று { இவன்) ஒருவனை
கடவுள் என்பதை
உணர மாட்டார் அநியமாட்டார்கள்;

(நீங்கள் இப்படி அநியாயங்களுக் காரண
மெனனகெளிகள்; வேதத்திலே)
மேல் { (பதப்பொருளுக்கு) மேற்
பட்ட
அற்றம் { மறைபொருளை (தாப்பரி
யத்தை)
ஒன்று { கிறிதம்
அறியீர் { அநியமாட்டார்கள்;
(இனி முடிவுப்பொருளை நீங்கள்
உணருமாறு கூறுவேன்;)
அவன் { அந்த எம்பெருமான் தவிர
அல்லவம் }
தேய்வம் { (சாணமடைந்தகடிய)
இல்லை { தேய்வம் (வேறொன்று)
இல்லை; (ஆகையால்)

கன்று இனம் மேய்த்த- எந்த	கன்றுகளின் உட்பட்டவர்களை (மிகக் உட்பட்டவர்கள்) மேய்த்தவர்களை எழுது வாய்மையான பூமிக்குள்ளேயே	கன்று இனம் நீர் பணியின்	இரண்டு நிருவாகிகளையும் { நீங்கள் சாணமாகப் பற்றங்கள்.
--------------------------------	---	----------------------------	--

ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வார் பக்கலினை வந்து “நாங்கள் அந்நியமதங்களில் குதி
வாலை உம்முடைய அம்பெருமானை ஆச்சரிப்பா நிருத்தோமல்லோம். நீர் இராம
பிரகாச பற்றச் சொன்னீர்; அவனாகியும் வசனம் தவடியுமாய் எங்களுக்குக்
கிட்ட வெண்ணுதாபிரகாசம் கொடுக்கப்படுதே!; கிட்டினாலும் வலிப்புடா நிகர்
அருகே இருந்தே! போக்போ? அயோக்யோ? ” என்று ஆராய் நித்பர்கள்;
ஆகையாலே பாதமாரக்கும் சாமாவதாரத்திற்கும் ஒரு வாகியில்லை; எங்க
ளுடைய அயோக்யத்தை ஆராயமாட்டாநெருவன் பற்றக்கடியவனா
பிரகாசமாகிய அயோக்யத்தையும்” என்று சொல்ல; ஆகிய நெருவன்
பெருமைபாராநே நானே மேலகிழுந்து விஷயமறிக்கிற கண்ணபிரகாசப்
பற்றத்தோன் என்கிறார் - இப்பாட்டான்.

அன்றியே; “வேதங்களில் பிரமன் சிவன் அக்ஷி இந்திரன் என்றிவை
முதலான தேவதார்த்தங்களின் பெருமை கூறப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி உமது,
பெருமானுடைய மஹத்துவம் எங்கும் கூறப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை;
ஆகையாலே நாங்கள் உமது வழியைச் சாருகின்றோம்” என்று சிவன் வந்து
கூற; அவர்களைநோக்கி விடையளிக்கிறார் என்றன்கொள்ளலாம்.

தேவர்கள் பணையும் பற்றிக் கூறுகிற வேதத்தின் உட்பொருளை அட்ப
மாக ஆராய்ந்து அறிபுத்திறமையின்லாமைபால் நீங்கள் தேவதார்த்தங்களைப்
பற்றுகின்றீர்கள்; ‘ஒருகுறையும் வாக்யம் உன்னைப் பாதுகாக்கிறேன்’ என்று
பாதிஜ்ஞா பண்ணி பானுஸாரனது வாக்யிலே பரிவாரத்தோடு பாதுகாவலா
பிரகாச சிவன் அந்த வானுஸாரி எதிர்த்தவந்த பூமிக்குள்ளேயே போர்
செய்யமாட்டாமல் தோற்ற ஒடினபோது அந்தச் சிவனுடைய வாக்யின்லாமைபை
அந்த வானுஸார் கண்டறிந்ததுபோல, நீங்களும் ஸாணமாகப் பற்றியிருக்கிற
தேவதார்த்தங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்த்தால்தான் அத்தெய்வங்களின்
பவஹீதவந்தவந்தக் கண்டறியீர்கள் : நீங்கள் இப்படி பரமாத்மாவைத் தயிர்த்து
இதர தேவதைகளைப் பற்றத்தற்குக்காரணம் தமக்குப்புகுத்தநிவு இல்லாமையே.
உண்மையில் பூமிக்குள்ளேயேயே வேறு தெய்வமில்லை. ஆகையால் நீங்கள்
அந்த பூமிக்குள்ளேயே பரமாத்மாவைப் பற்றுகின்றென்று உபதேசிக்
கின்றனரென்க.

பெறுதற்கரிய மதுஷ்பஜன்மத்தைப் பெற்றிருந்தும் எட்டெறுதற்கு உரிய
தான பரமாத்மாவைப்பற்றிய தத்துவஞானம் இல்லாமையால் எடுத்த ஐம்மே
வினாவிட்டதென்று குறிப்பிக்கும்படி “மதியிலாமாணிட்டுக்கான்” என்றார்.

“ஒண்டாமணியால் கேள்விகொருவையே நோக்குமுனரவு” என்றபடி
பரமாத்மாவைப்பற்றிய அறிவே அறிவெனப்படுமாதலால் மற்றை உலகவழிவு

இருந்தும் பாமாத்மாவைப்பற்றிய அநிவையப்பெருந் இவர்கள் மதிப்பை மானிடங்களிடமிருந்து இதுபற்றியே "மானிடங்கள்!" என உயர்த்தினவாய் பாட்டாத் தருத "மானிடங்கள்" என அகற்றினவாய்பாட்டாத் கூறியதும். இது - இழிப்பினால் உயர்த்தினதில் அகற்றினவந்த நினைவமுடையதே.

உற்றபொதன்றி உணர்வாட்டி—உற்றபொதே தேவன் அன்னொருவனை தெய்வமென்று உணர்வீர் என உருவாண்டு எதிர்மறைகள் ஒருடம்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்தின; "அவனல்லால் தெய்வமில்லை" என்றவிடத்தும் இப்படியே.

அற்றமெவொன்றிலீர்—தெய்வத்திற் பலவிடங்களிலும் தேவதாத்தாக்களைப் பற்றி (எம்பெருவனைப்போல) கிறப்பிறத்தக்கூறியிருப்பதனால் அயற்றிற்கு ஆபாதப்பாதித்தில் (—மேல் போக்கில்) தேவதாத்த பொருளையே கருத்தாக எண்ணி "தாண்டவனவார னொரு—தாண்டவனவார தேவன்" என்றபடி. தேவதாத்த முழுதும் சூழ்ந்ததாண்டவனையே பாம்பொருளாகக் கருத்துப் பொருளால் உறுவன என்பதை உய்த்துணர்வாமலிருக்கின்றி சொன்னவாறு.

அற்றம்—மறைபொருள்; உட்கருத்து: அது—பொருள். "அவனல்லால் தெய்வமில்லை" என்று - தேவதாத்தாக்கள் இல்லை என மறக்கின்றவர்கள்; எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமாகப் படைதவனாக உள என்பதில் சூழ்ந்தபயில்லை; ஸரணமாகப் பற்றத்தக்க தெய்வம் மேலில்லை என்றாய்த் தச் சொன்னவாறு.

"கற்றினம் மேய்த்த" என்ற அடைமொழியினால் எம்பெருமானது ஸ்வையப்பத்தை வெளியிட்டவாறு. எந்தை - பரமஸ்வாமி. கழல் - வீரர் காலில் அணிபும் வடம்; தானியாகுபெயராய்ப் பாதத்தை உணர்த்திற்று.

இரண்டு முற்றுவது அடிக்கு - உட்கருத்து ஏதேனும் துன்பம் வந்தால் தான் தெய்வம் ஒன்று உண்டென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்; மற்றதைச் சமயம் காலில் காண்தீர்ப்பம் தவிர வேறொன்றை அறியவில்லையென்று கிணர் பொருள் உறுவர்; அற்றம் - அறுதல், கட்டவுள் இல்லையாதல்; காண்தீர்ப்பம், இப்பொருளில், "மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே" "அவனல்லால் தெய்வமில்லை" என்ற தொடர்க்குப் பொருத்தமில்லை. இப்பொருள் விவரப்பார்த்திற்கும் ஒத்த தல்ல.

"அவனல்லால்" என்பது அட்டாபகபாடம்.

[கற்றினம் மேய்த்த] கண்ணிரான்; * காதுகளைத்த வலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்காக வாய்தேவ தேவகெட்டு மகனாகப்பிறந்து * ஓரிசலிலொருத்தி மகனு பொயித்து வந்து திருவாய்ப்பாடியில் வளர்க்குது சூழ்ந்தமேய்த்த வானாறு பாவலித்தம்

† கற்றி, வாய்விட்டு என்பது.

... (க)

ஒவ்வொருவிடத்திலும் ப்ரதானவிடத்தில் பணங்களை (கப்பம்) வசூலிப்பது அந்நகரப் பிரதான ராஜாவிடத்தில் சேர்ப்பதுபோலவாய்ப்பது இத்தேவதைகளின் தொழிலும். “இதற்குமிதர பிறத்தான்கள் எம்முக்குக்கும் தன்முர்த்தி, திறத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாபகங்களுளே” என்றும் “அவ்வாள் விதிவழியைடைய நின்றனனோ” என்றும் கம்மாந்நாரு மருளிச்செய்தார்.

“கல்லதோரகருள்தன்னாலே” என்பதை “காட்டினான்” என்ற வினைமுற் றோடே கூட்டி அங்கியிக்கொள்க. நான்ந்நகரத்தினுக்கு இசைபாடவர்களை தேவதை அருள்கருடைய குசிட்டோக அபிசாரம் முதலிய நயிம்மைகளையும் கூறிப் படிப்படியாக நல்லது சேர்த்துக்கொள்ளுமாறுபோல, எம்பெருமானும் அங்கேவந்தவர்களுக்கு இசைபாட ராஜை தாமரை பாக்ருதிகளை அருவங்க ருடைய குணத்தினாலும் பணியும்படி ராஜைதாமரை தேவதைகளைப் பாடிரு வபயானே ஆக்கங்கு காட்டி, பிறகு காலத்திலே ஸத்வம் தரிசெய்து உஜ்ஜீவிக்கும் விரகு தேவதார்த்து உஜ்ஜீவினாரபாயமாகத் தான் திருவாக்ஷம் பெரிபுகாரிலிலே வந்து காப்பந்தருவினன் என்கிறார்.

அந்த கூடாந்தேவதைகள் கூடாந்தாமரை பணங்களைக் கொடுக்கவல்லவையே வன்றி, மோகூமாவிய உத்தம புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்க அருந்துங்கு சக்தி இல்லை; அது உன்னது எம்பெருமானுக்குவந்துக்கேளாம். இந்த நத்துவமநியை மல் முழுக்கூட்களாகிருப்பார் சூர்யாராயணத்தை நவிர்த்து இது தேவதை களை ஆச்சரிப்பது என்னனே கொல்லவாகிருந்ததெனில், ஐச்சரிப்பதைப் பெற விரும்பின ஒருவன் அந்நகரத்தாலும் மறவாணத்தியை உபாஸனை செய்வ வேண்டுகிருக்க, அவனது திருவாக்ஷிற் புகாமல், உள்ள செல்வத்தையும் தடைக்கவல்ல சூரீதயியைப்பற்றிப் பணியும் முடனது செய்வோடு ஒப்பிட வாயாகிருந்தது என்கிறார்.

இங்கு உபயோகமான அம்சத்தையும் உபயோகமான அம்சத்தையும் தனித் தன் கொல்லாமல் ஒருபோக்காகச் சொன்னது முற்றுவகை: தேவதார்த்தங்கள் பக்கல் பசம்புருஷார்த்தத்தைப்பெற விரும்புக, சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கை என்று இரண்டு பொருளில்லை; இதுவே அது, அதுவே இது என்ற கருத்துத்தோன்றும்.

கம்பியீர்தான்—‘கம்பியீர்தான்’ என்பதன்விளி. இது பரிநாமனோத்தி, ‘இந்த கம்பியீ பசம்போக்பர்’ என்னுமாபோலே பசுநத்தியைப் பாரவண்ய முண்டாருணய்த்து மெய்யே கம்பியீராவது. கேட்டிரே என்று-அன்பபாசாத் தடைதட்டி புணர்ந்திக் கூறுகிறபடி. “கெருடவாகனதும்” என்ற விடத்துள்ள உம்மை சிர்க் என்பதோடு கூட்டி உணர்த்தப்பட்டது. மோகூமாவியப்பத்திற்காகக் கருடன் கெருடகுயிற்று.

சேட்டை—முத்தவன் என்னும் பொருளதான ‘ஜீபிஷ்ட’ என்ற வட சொல்லினால், முத்தையென்பவன் பிராட்டிக்குமுற்பிறந்தவன். தாரித்தியியம்,

தாக்குட்டம் உரக்கம், சோம்பல் மூடத்தனம் முதலியவை உள்ளவரை
'முதேவி' என்று கிந்திப்பது பாவநீக்கம். ஆகையால் முதேவிடென்பவன்
ஸகல அச்சநிலைகளுக்கும் முலஸ்தாகம். ... (க0)

ஒருவில்லா லோங்குமுங்கீ ரடைத்துலகங்க ஞாய்ச்
செருவிலே யரக்கர்கோனைச் செற்றநம் செவகனார்
மருவிய டெரியகோயில் மதிள் திரு வரங்கமென்ற
கருவிலே திருவிளாதீர்! காலத்தைக் கழிக்கின்றீர். (கக)

ஒருவில்லால் { சார்ங்கம் என்கிற ஒரு வில்லாவே	மருவிய { டொருத்தி வாழ்வதற்கு இடமான
ஒங்கு முன்றிர் { கோந்தளிர்க்கிற கடலை அடைத்தி { அணைகட்டி	பெரிய கோயில் { பெருமை தந்திய கோயிலாவது
உலகங்கள் { லோகமெல்லாம் உய்ய { நமரும்படி.	மதிள் திரு அரங்கம் { வந்தப் பாராக்கல் குழந்த சூரங்கோத்தரம்
செருவிலே யோர்க்கனத்தினே	என்னு என்று சொல்லமாட்டாத
அரக்கர் கோனை { இராமனை	கருவிலே திரு விளாதீர் { கர்ப்பகிர்ப்பாக்கியனே!
செற்ற முடித்தருவின	காலத்தை { (பகவதபவத்துக்காகக் கண்ட) காலத்தை
வம் செவகனார் { கமக்குத் தலைவரும் மூல கீரமுமான பெருமான்	கழிக்கின்றீர் பாழே போக்குகின்றீர்களே!

விவணம்ஸாரிகள் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே வந்து, “கெடபிஞ்ஞலிலக்கை
செற்ற தேவனே தேவகுமான்” என்று ஒருகால் இராமபிரானைப் பாடுதல்
முன்மொழி; “கற்றினம் மேய்த்த பெத்தை கழலினை பணிமினீரே” என்று
மற்றொருகால் கண்ணபிரானைப் பாடுதலென்கின்றீர்; இன்னொருகால் “காட்டி
னான் திருவரங்க முப்பவர்க் குய்யும்வண்ணம்” என்னுமின்றீர்; இப்படி பல
வற்றையும் சொல்லவே எங்களுக்கு ஒரு நகவரிஸாயம் பிறக்கவழியில்லை;
வரித்தார்தமாக ஒன்றைச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க; ஐயோ! இப்படி
யும் ஒரு மயக்கம் இருக்குமா? இராமபிரானும் கண்ணபிரானுமாய் அவதரித்த
பெருமான்குமின திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்ணனார்த்தருளுகிறான்
என்று அதுஸந்திக்கத் தெரியவில்லைபே! ஐயமாய்க்கால கடாசுமில்லாமையா
என்றோ கீங்கல் இவ்வனே திண்டாடுகிறது என்று சொலித்துக்கூறுவது-
இப்போட்டு.

‡ இராமபிரான் ஸமுத்தாஜனை அடைக்கலம்பற்றி வழிகிடவேணு
மென்ற வேண்டிக்கொண்டவிடத்தும் அவன் வந்து முகங்காட்டாதொழிய,
“ஒரு மீனபிஞ்ஞட்டம் கம்மை அணைந்ததாக சினைத்துவிட்டது; இனி ஒரு

‡ “கல்லால் கடலை அணைகட்டி வந்தாய்” என்றாங்க, “ஒருவில்லா லோங்கு முங்
கீரடைத்த” என்ற இவர் அருளிச்செய்வதற்குக் கருத்து.

வையார்க்குமத்தனை" என்று தனித்து இனையபெருமானை கோக்கி "விக்கைக் கொண்டு வா" என்று சிவமிக்கருவியின்பு ஸமுத்தரான அஞ்சிடுங்கு ஒடி லந்து முதுகைக்காட்டித் தன்மீது அணைக்கப்பட்டு நோரும்படி அமைந்தனனாத ளாகல். ஒரு வில்லாலொங்கு முகூரணைத்து எனக்குள் ஒங்கு என்றது-கடலின் இயற்கையான கொந்தளிப்பைக் கூறுகிறபடி அன்று; இராமபிரான் சிற்றத் தானே வையப் பிள்ளையாகின்று அரவாறபுனைக்கண்டு சிழிமன்கொண்டு மேல் மண்ணெறித்து காலியேசிறுமையோலே திருவடிதனையுமவந்து வெண்ணல் கோத்தபடினைக் கூறுவதாம்.

உலகங்களையெல்லாம் வாழ்க்கைக்கருதிய பெருமான் தனித்தனிவாக ஒவ் வொருவருடைய இருப்பிடத்திற்குஞ்சென்ற அயர்களை வாழ்விப்பது அரிய காரியமென்றெண்ணி ஸுதபாயம் கெடுத்தது இராமனொருவனைக் கொன்று விட்டால் உலகங்களைப்பெல்லாம் வாழ்வித்தவனாகும் என்ற அறதியிட்டு ராவண ஸம்ஹாரம் செய்தருவினனென்ற கருத்துத்தோன்ற "உலகங்களுய்பச் செருகிலே அரக்கர்க்காணைச் செற்ற" என்கிறார். பன்னிரும் பக்கங்களை மேல்ப்பவனான கண்ணபிரான் ஒவ்வொரு பகவதும் புள்ளுத்தன்னீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டிய அருமைமைகோக்கி ப்ருந்தாவனத்தைப் பசும்புற்கூடாக ஸங்கல்பித்து அய்வரிய காரியத்தை எளிதில் நிறைவேற்றிக் கொண்டாற்போலவும், கம்மாவழவாசொருவனா அவதரிப்பித்து நாட்டையடக்க ளும் எளிதில் திருத்தினாற்போலவும் இராமனொருவனைக்கொன்று உலகங் களையெல்லாம் எளிதில் வாழ்வித்தானாயிற்று.

நம் சேவகனார்—எம்பெருமானை கோக்கி ஒருவன் ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணிகிட் டால் அய்வடியான் திறத்திம் அவன் சேவகத்தொழிலும் செய்யும்படி பாமனிதே பனுவிறுக்குமாற்றைக் கூறிற்றாகவுமாம். "இன்னார் தாதனென்கின்றார்" னிறை.

நம் சேவகனார் மருவிய பேரியகோயில்—ராவணவதம்பண்ணி வினையற்ற பின்பும் அப்போதை யறையத்தை இழந்த பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக வன்றோ கோயிலினை வந்து கணவனார்தருளுவதென "மாமுனிவன் கிணைக் காத்த அனபிரதமாட்டிய வடுதிறையோத்தியெம்மாசே! அரக்கத்தம்மா" என்ற ஒற்றுமை ஸபடம் கோக்கத்தக்கது.

மதிள் திருவரங்கம்—சாமாயதாரத்தின்போலே இங்கும் சில ஆயத்து வினையுடைய என்றஞ்சித் திருமங்கையாழ்வார் போல்வரான மங்களாசாஸன பார்கள் காப்பாக இட்ட மதினையுடைய ஸ்ரீரங்கம்.

கருவிலே திருவிவாதீ—ஐயநாநம் உரி வானுறம் வம் வபெருதபு வு-உருதீ. வர ஆகஸ்து உருவெய்யுறெனொகூர்ப்புறிகை—ஐயமாயம் உரி புருஷம் உம் பசு வத் மதுவாதம்.—காதலிகன் ஸது கிஜ்ஞபு: வ வைய மேகந்தார்த்தகிந்தகம்." என்றபடி கப்பவான ஸமயத்தின் எம்பெருமான் ஸத்வ குணத்தைச் செழிப்பித்தக்காகக் குளிரகோக்குவதொரு கோக்குவாதி; அத னைப் பெருதவர்களுக்கே நீக்கன்; பெற்றிருந்தீர்களுகின் இத்தகைய விசி கித்தகைகள் உங்களுக்குப் பிறவாவே.

காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே—“ பழுதே பலபதனும் போலின வென்றஞ்சி
பழுதென் ” என்று ஞானிகள் கதறியிருப்பதைக் கேட்டுக்கொள்ளும் நீங்கள்
காலத்தைப்பாழே போக்குதீர்களே பாவிகள் ! என்று வலிதெரிகிறார்.

[ஒரு வில்லாலோங்கு முந்நீரடைத்து.] நேது கட்டிய வரலாறு: -இராவண
குற்றவாப்பட்ட தோபிராட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செப்தியை ஹதமான்
சென்று அறித்தவந்து சொன்னபின்பு இராமன் வானவோகையுடனே புறப்
பட்டுச் சென்று கடற்கரையை அடைத்து, கடல் கடக்க உபாயஞ் சொல்ல
வேண்டுமென்று அக்கடவாசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்கு தர்ப்ப
வயலத்திலே படுத்து ஏழுநாளளவும் பிராயோபலோமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ர
ராஜன் அப்பெருமானது மறியாமைய அறிவாமல் உபேகஷயாயிருக்க,
சூரியன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு, அனைவரும் எட்டிச் செல்லும்படி
கடலை வற்றச்செய்யவேனென்று சூத்திரபான்ந்தாதைத் தொடுக்கத் தொடங்கிய
வானிலே, அதன் உக்கிரத்தால் தயிச்சப்பட்டு வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடி
வந்து அப்பெருமானைச் சாணமாடத்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணுகட்டு
தற்கு உடன்பட்டு ஒடுக்கிநீர்க், சின்பு இராமமூர்த்தி வானவக்கிரைக் கொண்டு
மலைகளால் நேதுபந்தரம் செய்தான் என்பதாம் ... (கஉ)

கமணும் முற்கலணும்பேசு கரலில்லின் குரங்குகேட்க

கரகமே கவர்க்கமாகும் காமக்கருடைய கம்பி

அவனது கரங்கமென்னுது அயர்ந்துவிழ்க் தனியுமாந்தர்

கவலையுள் படுகின்றோன் ததனுக்கே கவல்கின்றேனே. (கஉ)

கமணும்	யமந்தமரணமும்,	கம்பி	{ பரிபூரண எம்பெருமா
முற்கலணும்	{ முந்தையகலணும் ஒருவர்க்கொருவர்	அவனது	{ ஊடைய
பேசு	{ வார்த்தையவழிக் கொண்டிருக்க	ஊன்	{ திவ்யநேசம்
கரலில்	{ அந்த வார்த்தை கரகத்திலே	அங்கம்	{ திருவாரங்கமாகும் என்று
கின்றோன்	{ பாப பலன்களை அனுப விக்கிற பாவிகளின்	என்னுது	{ சொல்லாமல்
கேட்க	{ ஊதில் பட்டவனவிலே	அனிய மாத்தர்	{ அருமந்த மனுஷ்யர்கள்
கரகமே	அத்தகரகத்தினே	அயர்ந்து	{ (வங்குபத்தை) மறந்து
கவர்க்கம்	{ கவர்க்க லோகமாய்விட்டத	விழ்த்து	{ (விஷயாந்தரப் படுகுழி யிலே) விழுந்து
ஆகும்	{ என்று கொல்லாதத் கேட்க மேன்மைவாய்ந்த	கவலையுள்	{ துக்கத்திலே அகப்படுகிறார்
காமக்கம்	{ திருவாமங்கலையுடைய	படுகின்றார்	{ களை யெனது
உடைய		என்று	
		அதனுக்கே	{ அதற்காகவே
		கவல்	{ ஊன் கவலைப்பா
		கின்றோன்	{ கின்றோன்.

ஊம்ஸாரிகள் எம்பெருமானைக்கிட்டாமல்தானே பலவகைப் பூர்வபகஷத்
களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் முட்டுத்தனத்தைக் கண்டு வலிதெரிகின்ற

ஆழ்வாசர் போக்தி எம்பெருமான், “ஆழ்வார் ! இந்த முாட்டு ஸம்ஸாரிகளைக் கட்டிக்கொண் ழுவதால் துமக்கு யாதுபயன் கைகூடும்? “காலத்ததக் கழிக்கின்றீர்” என்று பிறரைக்குறித்துக் கூறுகின்ற நீர் பயனற்ற ப்ரயாஸங்க ளானே வின்போது போக்குகிறீர்; பரமமுரைக்களைப்பற்றி நீர் ஏன் கவலைப் படுகின்றீர்?” என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு உத்தரமாகக் கூறுவது-இப்பாட்டு.

திருவாமத்தின் பெருமையை நான் அறிவாதிருக்கேனானில் ஸம்ஸாரிகளைப் பற்றிக் கவலைப்படமாட்டேன் ; மறுகியஜன்மம் எனிதிற் பெறக்கூடாமெனின் நான் கவலைப்படமாட்டேன் ; இவர்கள் உஜ்ஜீயாத் திறகாகச செய்வெவண்டிய காரியம் மிகப்பெரிதாயின் கவலைப்படமாட்டேன். திருவாமக்களின் மேன்மையே சொல்லுத்திறமல்ல ; பெறுதற்கு அரிதான மானிடஜன்மத்தையோ இவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் ; இவர்கள் செய்வெவண்டிய காரியமே மிக அற்பமானது— ‘எம்பெருமான் ஊர் திருவாங்கூர்’ என்றியவனவே சொல்வெவண்டுமத்தனை. இங்ஙனிருக்கவும் இவர்கள் விஷயந்தரப் படுருழியில் தலைமுறை விழுந்து வருந்துவார்களாகில் நான் எங்கனே கவலைப்படாதிருக்கமுடியும்? இவர்கள் சிறிது திருந்தினராகில் என் அதுபவத்திற்கு எவ்வளவோ துணையாகுமே! என்கிறார்.

முத்தலைபாற்பாசம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே தொண்ணூறுவது அன்பா யத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் கருக்கம் வருமாறு. முத்தலனென் பவன் பெரும்பாலினில் தலைவன் ; அவன் ஒருவன் தோதாகம் பண்ணும் போது ‘கூலூர்ப-க்ருஷ்ணய’ என்று சொல்லி தாகஞ்செய்தான். பின்பு அவன் மான்ட பிறகு யமனிக்கார்வந்து கெருக்கி அவனை யமன்பக்கவிடே கொண்டு செல்ல, யமன் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாவனை செய்தான்: அதுகண்ட முத் தலன், “உன்னுடைய படர்கள் என்னை கெருக்கிக் கொண்டுவாசாநிற்க, நீ என்னை கௌகலிப்பதற்கு என்னகாரணம்?” என்றுகேட்ட; “உன்னுடைய மேன்மையை அவர்களுமறிந்திலர், நீயுமறிந்திலை,—க்ருஷ்ணநாமத்தை நீ ஒருவன் சொன்னாய் கான்?” என்று யமன் அதனைப் புகழ்ந்துகூற, இப்படி ப்ரஸந்தாது ப்ரஸந்த மான இந்த ஸம்வாதம் நாகாதுபவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய காதிலே விழுந்த வாதே அந்த நாகத்தானே துக்காதுபவ நிவமாயிருந்த நிலைமறி ஆரந்தாதுபவ நிவமாயிட்டதென்றால் இத்திருவாமத்தின் வைபவம் எப்படிப்பட்டதாயிருக்க வேணும்? “என்னை நீ லத்கரிப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று முத்தலன் கேட்ட, “முன்பு நீ க்ருஷ்ணநாமம் சொன்னாய்” என்று யமன் உத்தரமுரைத்த இவ்வளவேபவத்துப் பிறந்தது ; யமன் தனக்குப் பாவகமாக அத்திருவாமத்தை உச்சரித்தவனல்லன் ; முத்தலன் ப்ரார்த்திக்க அவனுக்கு உபதேஸித்தவனு மல்லன் ; நாகாதுபவம் செய்கிறவர்களின் காதிலே இதுவிழுந்து அவர்கள் உய்யுபெறவேணுமென்று நினைத்துச் சொன்னவனுமல்லன் ; இனி இதனைக் கேட்டவர்களைப் பாபம் பண்ணுகிற மையத்திலே அதுதடுத்த மீண்டு ப்ராயச் சித்தம் செய்துகொள்ளக்கூடிய காலத்திலே கேட்டவர்களல்லர் ; பாபத்தி

ஹைதரபாத் பஸ்க்ஷி அதபகிக்கும்? பாநாசிற்றக்கேட்டது. அப்போததானும் இச்சையோடு கேட்டாருயல்வர்; யாற்குச்சிகமாகத் திருநாமம் செலிப்பட்ட வித்தனையே: இப்படிப்பட்ட திருநாமமே தீயவளவு பெருமையுடைத்தானும், பிண்டி எஞ்சொல்லவேண்டும்?

பாபபலாஹபயம் பண்ணும்போது யாற்குச்சிகமாகத் திருநாமம் செலிப்பட்டு அப்போலே பாபம் செல்லும்போது ஒருதடையயாவது திருநாமம் செலிப்பட்டு டாஸதா? அதுகொண்டு அவன் நற்கதிபெறலாமன்றோ என்கில்; அப்போது விஷய ப்ராவண்யத்தால்வந்த செருக்காலே இவைபொன்றும் செலிப்படா; துக்காதுபலம் பண்ணும் மையத்திந்தான் “எல்லாத்ததை சொல்வார் ஆரோதும் கெடப்பரோ?” என்று எதிர்பார்க்கிறவர்களாகையாலே செலிப்படும் என்ப.

நகரமே கவர்க்கமாகும்—நாகத்தையே எவர்க்கமாகவல்ல என்றபடி. பாபந்தாமம் புண்பந்தாமமாக உடனே மாநிதிடக்கடுமையென்று சங்கிக்க வேண்டா; இராவணன் கையவிட்டுக்கி விடுவதுமுன் கையில்வந்தவாரே லக்ஷ்மி ‘தாமஸபுரி’ என்றும் பெயர் கிடை ‘காத்திகபுரி’ என்று புகழ்பெற வில்லையோ? அதிஷ்டாதாதின [—வந்தாத்தின் வலிப்பவனுடைய] வினை சேர்பட்டால் உடனே வந்தாமம் சேர்படத்தட்டினது.

கம்பி அவனதுர் அங்கமென்றது—இப்படி பூர்ணானவன் ‘த்பவானம் பண்ணுகிற தோயம் கோயில்’ என்று இவ்வளவுக்குமேற்படச் சொல்லவேண்டிய துண்டோ? ஸாதகம் அதின்வல்லாய், பான் கைத்திருக்கச் செத்தேயும் இத்ததைச் சொல்லவொட்டாத பாபத்தின் கையிருத்தபடிபென்! திருநாமம் சொல்லுகிறவர்கள் அருகிலிருக்கக்கூடாது’ என்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்றுத் தாத்துவாரும், திருநாமம் சொன்னதுவே நேரதவாக நலிவ்விப் பாருமாயன்றோ ஸம்ஸார வினைவிருப்பது!

“ஒருவனுடைய அக்திமையத்திலே திருமந்தாததை உபதேசித்தது ‘இத்ததைச் சொல்லாய்’ என்ன; அவதும் ‘ஆமாவில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன், ஆமாவில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன்’ என்று இத்ததை அகோகமுருச்சொல்லித் திருமந்தாததன்னைச் சொல்லாதே செத்துப்போனான்; † இரண்டும் அகோகமொத் திருக்கச்செத்தே சொல்லவொட்டாதத்தினைவிதே பாபபலம்!” என்ற விபரப்பாச லாகத்திபை கோக்குக.

அளிய மாநிதர்—திருநாமம் சொல்லுகைக்கு உரிய காக்குப்படைத்த அரு மருந்தன்ன மதுஷயர்கள். “தாமுளசை தம்முன்னமுன்னதே தாமஸாதின பூவுளதே ஏத்தும்பொழுதுண்டே” “காவாதிதுண்டே கமோகாரானுவென்று ஓவாதுகாக்கு முகாயுண்டே” இப்பாதி.

† “ஆமாவில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன்” என்பதும் (மெய்யெழுத்தாகி) எட்டெழுத்து, திருமந்தாரும் எட்டெழுத்து என்க.

அதனுக்கே கவலிவீன்றேனெ—என் குடும்பத்தைப்பற்றி நான் கவலிவீன்றேனில்லை; என்னதும் பிறாதுமான குடும்பத்தைப்பற்றியும் கவலிவீன்றேனில்லை; பிறர் குடும்பம் கெட்டுப்போகிறதே! என்பதற்காகவே கவலிவீன்றேனென்கிறார்.

“அவர்த்தவீழ்ந்து அழியும் மாந்தர்” என்பது அந்நயப்பாடல். (கஉ)

எழியுநீர் வேறிகொள்வேலை மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வேறிகொள்பூக் துளபமாலை லிண்ணலர்கோளை யெத்த
அறிவினா மனிசரெல்லா மாங்கமென் றழைப்பாசில்
பொழியில்லாந் காகமெல்லாம் புல்வெழுக் தெழியுமன்றே. (கஉ)

எழியும் நீர்	{ அலைகள் வீசுகின்ற தண்ணீரையும்	(அங்குதா துதிப்பது அப்பொழுது முண்டயார்க்கு முடியாவிடினும்)
வேறி	(புலாவின்) வந்தந்தையும்	
கொள்	கொண்டிருக்கிற	அறிவு நுலா மனிசர்
வேலை	கடலினுற் குழப்பட்ட	எல்லாம்
மா நிலத்தா	{ பெரிய துந்தப் புலாவத்தினுள்	{ தத்துவஞானம் விரம்பாத அந்த மனிதன் யாவரும்
உயிர்வள்	{ ஆதமாகக் கள் யாவும்	அரங்கம் என்று
எல்லாம்		அழைப்பார்
வேறி கொள்	அல்ல பரிமாணமுடைய	ஆகிய
து	அழகிய	(அபுத்தி பூர்வமாகவாவது) பூர்வமெனது சொல்லாக்களானால்
துளபம் மாலை	{ திருத்தழைய் மாலைவை அணிவதுள்ள	(அம்மாத்திரத்தாலேயே)
லிண்ணலர்	{ தேவாதி தேவானை	பெயரின்
கோளை	{ திருமலை	வழி
எத்த	{ தேரத்திரம் பண்ணுவதற்காகமே (எற்பட்டிருக்கின்றன);	{ பஞ்சேந்திரியங்களின் வழி
		காகம்
		எல்லாம்
		{ (குரளினுக்கு காகமாயி) இப்பிரபஞ்சம் முழுதும்
		புல் எழுந்த புல் முளைத்த
		ஒழியும்
		அன்றே

இதெல்லாம் பிறகுடைய துபாத்தைக்கண்டு தாம் பொறுக்கமாட்டாமல் கவலிவீறபடியை வாய்விட்டுச்சொன்னார். ஒன்றும் பயன்படவில்லை; இனி பரோபதேயத்தில் நின்றும் மீண்டுவிடுவோம் என்று பார்த்தார்; பிறர்க்கென்றே அவதரித்த இவர் எங்குனை கடக்கென மீளக்கூடும்? தீயகுணம் நிறைந்த பிள்ளையைப்பற்றி ஒன்றும் கவனிக்கக்கூடாதென்று தகப்பன் மீளவினைத்தரலும் அங்கிணைவின்படி நடனை மீளமுடியுமோ? அப்படியே இவ்வாழ்வாரும் பிறகுடைய துபாத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதெனினதும் உடனே மீளமாட்டாமல் அவர்களை நோக்கிக் கூறுகிறமுறையை மாத்திரம் விட்டிட்டு, தம் நெஞ்சோடு தாமே வருந்துகின்றார், இப்பாட்டில்.

முடையாக்குகிறிலே அழுந்தி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த ஆத்மாக்களையெல்லாம்
எம்பெருமான் தனது இன்னருளால் உஜ்ஜிவிப்பிக்க விருத்தித் தந்தீன அனைய

மாறு கரசாணம் முதலிய அகவயங்களைப் சான்றிரங்களைப் காட்டிக்கொடுத்தான் என்ற துற்கொள்கை; முன் இரண்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டது.

அதற்கு ஏற்ப, ௧1. வுண்புடைத்து சேடதுவது தத்துவஞானத்தின் காரிய மாதலால் அதிலிலாமனிசர்க்கு அது கைகடாவிடினும், அவர்கள் பாவமும் அபுத்தி பூர்வமாகவாவது எம்பெருமான் ரித்பவானஞ்செய்தின்ற திருவாகம் பெரியகோயிலை ஒருதரமானது வாய்க்கிட்டுச் சொன்னாரானும், அவனது ஊகாச்சொன்னதன் பயனாக அவ்வெம்பெருமானால் கடைசிக்கார்பெற்று மோகத்தகைபடைபத் தட்டினார்; பின்பு பரபத்திப்பயனாக வாழ்கின்ற பிராணி ஒன்றும் இங்கு இருக்கக் காரணமில்லாமையால் இந்தப் பூலோகம் முழுவதும் புல் முளைத்துப் பரமாய்க்கிடும்: இத்தனை எளியவழியையும் மேற்கொள்ளாமற் கைகிட்டு இவ்வுலகத்தவர் அறிவுகேடா விருக்கின்றார்களே! என்று பின் னிரண்டுகளால் இரங்குகின்றனவென்க.

“கலமத்தயில்லதோர் கட்டாபிப பாமபதத்தை அடைந்து அங்கு “வவ-மதது ஸ்தவ-பரவா?—வரவகத்தல் வர்வாண” என்கிற எம்பெருமானுடைய திருத் தாமாய் நறுமணத்தை அதுபவித்துக்கொண்டு அப்பிராணி ஏத்தி இனிதாக இருக்கவேண்டிய சேதார்கள் “வென்னத்திடைப்பட்ட கரிபினம்போகே” என்றபடி கலக்கிப் புணர்வார்தம் விசிறை கடல்வென்னத்துக்கு உட்பட்ட இப் பூமிமீது விடத்து வருந்துகின்றார்களே! என்ற இரக்கப்பொருள் தோன்ற “எழியூர் வெழிகொள்வேலைமாவிலத்துயிர்கள்” என்கிறார். மகாலிம்-ஐம்பதகோடி வித்திரிசுபரண பூமி.

அகழப்பரகலில் என்றது—பெரும்பாலானவர்கள் இவர்கட்குக் கடுஞ்சொற் றினைச்சொல்வது எளிதேயன்றி, அரங்கமென்று வாயாற்சொல்லுவதும் அருமை என்பது தோன்ற.

பந்திரம்போல எல்லா அவன்கைத்திலும் தப்பாதபடி தன்பக்களிலே அகப் படுத்திக்கொள்ளவற்றுகங்கயலே பொழி என்று இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறது. “இருள் தருமானாலத்து வினிப்பிறவி பாவ்வேண்டேன்” என்னும் ஆழ்வார் போன்ற அறிவுடைவார்க்கு இந்த உலகவாழ்வு சாகம்போலத் தோன்றுமாந வாக், இந்த ஸம்சாரத்தை நாகம் என்றே கூறினார்.

இவ்வுலகத்திலுள்ளோர் பாவமும் எம்பெருமானுடைய திருப்பதியின் திரு காமத்தைச் சொன்னாராக அதுவே காரணமாகப் பாமபதத்தை அடைவாராத லால் அப்போது நாகத்திற்குச் செல்வார் ஒருவருயில்லாமற்போக, அந்நாகம் புல்லெழுந்தொழியும் என்று உரைப்பாருமுண்டு; இப்பொருளில், பொழி இல் என்று பிரித்து ‘அழகு இல்லாத’ எனப் பொருள் கொள்க. வாழ் - அகை.

“அறிவினாமனிசெல்லாம்” இப்பாதிக்கு இக்காலத்துக் காலகேதப்பவர் கள், கடும், கருத்து:—உலகத்திலுள்ள எல்லாமனிசரும் அரங்கமென்று சொல்லுவார்களையானால் எல்லாரும் பாமபதம் போய்ச்சேர்வர்கள்; பிறகு நாகத்துக்குப்போவார் ஒருவர்கட்க் கிடைக்கமாட்டார்களாகையால் நாகம்

புன்முடி ஒழிந்துபோய்கிடும்; எம்பெருமான் திருவானையான் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு லோகம் அடியோடு ஒழிந்துபோனது நியாயமன்றாதலால் எல்லாரும் பாம பதத்துக்குப் போகக்கூடாதென்றெண்ணி எம்பெருமானை பணிபுர்த்து அரங்க மென்றழைக்க வெரட்டாமற் செய்திருக்கிறான் என்று அந்நாந்தித்து ஆழ்வார் தம்மித்தாம் ஸமாதிதாசகிருர் என்பதாம். “போற்றி மற்றொருதேவம் பேணப்புகுந்திட்டு உம்மைபின்னே தேற்றினவத்தது எல்லீரும் விடுபெற்றால் உலகிலையென்றே” என்ற திருவாய்மொழியை இக்கருத்துக்கு ஸம்வாத பாமரணமாகவும் காட்டுகின்றார். இது பொருத்தமான பொருளன்று.

கடற்கரை என்ற பொருள் புலப்பட ‘வேலா’ என்றும் வடசொல் வேலை எனத்திரிந்து இவக்கையான் கடனுக்கு வசகமாயிற்று. பூத்தளவம்-பூப்பெயர் முன் இனமென்மை தோன்றிற்று. ‘துளவீ’ என்ற வடசொல் துளவமெனத் திரிந்ததென்பர். ஒத்த என்ற செயவெனச்சம் - வருவித்து உரைக்கப்பட்ட வினைச்சொல்லுக்கொண்டு முடிபும். (கௌ)

வன்முன முரணும்சோலை மயிலின மாணும்சோலை
கொண்டல் தணவும்சோலை குயிலினம் கூவும்கோலை
அண்டர்கோனமகும்சோலை அணிதிரு வரங்கமென்னு
மிண்டர்பாய் துண்ணும்சோற்றை விலக்கியாய்க் கிழிவினீரே. (கௌ)

வன்முன	{ வன்முனின் கட்டங்கொணவை	அண்டர்	{ தேவர்க்குத் தலைவனான கோன் { ஸ்ரீரங்கரதன்
முரணும்	காகம் செய்யவழிற்சுப்பெற்ற	அமரும்	நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
சோலை	சோலைகளை புடையதும்,	சோலை	சோலைகள்
மயில் இனம்	{ மயில்களின் கட்டங்கொணவை	அணி	ஆபரணமாக புடையதுமான
ஆறும்	கத்தாடாதிற்சுப்பெற்ற	திரு அரங்கம்	{ ஸ்ரீரங்கம் என்று சொல்ல என்னு { மட்டாத
சோலை	சோலைகளை புடையதும்,	மிண்டர்	{ கன்றியநிலில்லாத மூர்க்கர்கள்
கொண்டல்	மேனங்கொணவை	பாய்ந்த உண்ணும் சோற்றை	{ மேல்விழுந்த உண்ணுதெ சோற்றை
மீது அணவும்	{ மேலேயுந்து படிமாத கிறுப்பெற்ற	விலக்கி	{ (அவர்கள் உண்ணக் கூடாது) தடுத்த
சோலை	சோலைகளை புடையதும்	நீர் காய்க்கு	{ நீக்கல் (அந்தச்சோற்றை) கிழிவின { காய்க்கு இடுகின்ற.
குயில் இனம்	குயிலினின் கட்டங்கம்		
கூவும்	{ ஒன்றையொன்று அழைய கிறுப்பெற்ற		
சோலை	சோலைகளை புடையதும்,		

பிறரை நோக்கிப் பலமுதமாக உபதேசரித்தும், அவர்கள் விஷயமாகத் தமக் குன்றோ தாம் வருத்தப்பட்டும் பேசாத ஆழ்வார் “கழுதைக்குப்பதேசம் காதினே ஓகினுதும் அழுதைக்குரலன்றி அங்கொன்றுநிலை” என்றொப்போலே விழுத

ரான இப்பாசிகளெக்கொண்டு நாம் பெறுவதொரு பயனில்லைபென்று நிச்சயித்து அவர்களை வெறுத்து, இத்தனைகாலமாக அவர்களை ஞஞ்சால் மினைத்தும் அவர்களோடு வார்த்தைபாடியும் நாம் அடைந்தபாபமும் தாபமும் திரும்படி சேலை வாப்பைப் முன்னிட்டுக் கோபினை அதுபவித்து, ஐயோ! இப்படிப்பட்ட அதுபவம் எல்லாக்கும் வகுத்ததாயிருக்க இக்கை அநாதரித்துவிட்டு இதற்காக ஏற்பட்ட வாயைச் சோறு உண்பதற்கு ஸாதாமாக்குவதே! நன்றியறிவற்ற பாசிகள் தின்னுஞ் சோற்றை விடக்கி யிக்க நன்றியறிவுடைய நாய்க்கு இடுவாரில்லையோவென்று கர்ஜித்துப் பரோபதேஸத்தினின்றும் திரும்பிவிடுகோர்.

இதுவரை பகவத்கிஷய சிரோதிகளான பாசிகளை மினைத்ததற்கும் அவர்களோடு ஸம்பாஷனை செய்ததற்கும் பராயஸித்தமாக “வண்டனமுரலஞ்சோலை” இப்பாதிபைப் பரமபெரியமாகத் தாம் அதுரைத்திகச் செய்தேயும், மீண்டும் “திருவரங்கமென்னுமிண்டர்” என்று அப்பாசிகளைப்பி மினைக்கிறார்—அவர்களைப்பொழிப இவர்க்கு ஒருசுடிமும் செல்வாதுபோலே. ஸம்ஸாரத்திலேயே கொள்ள வன்றினவன் கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவரோடென்றான பற்றை அதுத்துக்கொண்டு பகவத்கிஷய சிந்தையினாலேயே போதுபேக்கிவனுமென்று பெருமுயற்சி செய்தாலும் பழையதான வாஸனையின் கனத்தினால் அந்த ஸம்ஸாரப்பற்றை வினாவில் அதுத்துக்கொள்ள முடியாமல் “அக்குற்றெனல்லை விக்குற்றெனல்கேன்” என்குற்போல இருக்கையொப்பத் தமொறுமாபோலே, பராயமுக்களையும் சிந்தித்து மக்களையாணைத்துக்கு ஆளாக்கிக்கொள்வதற்காகப் பாடுபடுகையாகிற ஒரு கிலஷன ஸம்ஸாரத்திலே கொள்ளாக வன்றின இவ்வாழ்வார், மரோரதம் நிறையெறப்பெருந் வருத்தத்தினால் அப்பாசிகளின் பற்றை அதுத்துக்கொள்ளவேனுமென்று பெருக்கமுயற்சுவும் அகில இவர்க்கு வினாவில் கைகொடுக்கிறதிலை. மக்களையாணை சுத்திற்கு ஆன் சேர்க்கப் படுகிறபாட்டின் உறைப்பு என்னே!

திருவரங்கமென்னுமிண்டர்—அவன் தக்கனாக்காக வந்து விடவாசிற்கு, அவனுடை தோற்றை வாயாலே சொல்லவுக்கட மாட்டாத முர்க்கர். நாகவாலம், கர்ப்பவாலம் முதலானவை பிடரிவயப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க, வேலம் தேஹிப்போஷனத்திலேயே வன்றிக் கிடக்கிறவர்களுக்கு மேற்பட்ட முர்க்கரும் உண்டோ?

[“மிண்டர்பாய்த்துன்னுஞ் சோற்றைவிடக்கி நாய்க்கெயினோ.”] நேமிசேர் தடவகையினுனை மினைப்பினாயவி ஞஞ்சுடைப், பூயிபாசங்களுன்னுஞ் சோற்றினை வாங்கிப் புல்கைத்தினியினே” என்குர் பெரியாழ்வார், இவர் நாய்க்கெயின்கொண்டிருர். தக்கனை உத்தேசித்து வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை அநியாத க்ருதங்குர் மீளிக்கிற ஜீவகத்தை கிலக்கி, ஒருவர் ஒருபிடி சோறிட்டவன் வாசனைப்பற்றிக் கிடக்குமத்தனை நன்றியறிவுடைய நாய்க்கெயின்கொண்டை.

நாய் நன்றியறிவுடைபதென்பது உண்மையே; அதற்கு சோநிடவேணு
மானால் தனக்கு உரிய சோற்றை இடட்டும்; பிறன் உண்டிற சோற்றைப் பிடுங்கி
நாய்க்கு இடுவதற்கு என்ன அதிகாரமுண்டு? நியாயத்திற்குத்தான் செருமா?
என்று மங்கிக்கவேண்டா; “யொல்லையா” கெட்டா-கொல்லையல்லா” கெட்டா-
யல்லாதி. கெட்டுகொழியாமல்புரணி வயாதி ஸ்ரவலாம்பலா—யோ ஸாதுப்
யோர்த்த மாதாய ஸாதுப்பல் ஸம்பாயச்சதி கல்பனோடி ஹைவாஸானியாதி
ச்சேயஸாம் பதம்” என்று அஸத்துக்களின் பொருளைப்பறித்து ஸத்துக்களுக்கு
இடுப்படி யாஸ்தாம் விதித்திராநின்றதிதே: இவ்வர்த்தத்தை உண்மையான
அறிந்து அதுஷ்டாஸப்யந்தம் வெளிக்காட்டியவர் திருமங்கையாழ்வாரென்க.

அண்டர்—இடைபயர்க்கும் தேவர்க்கும் பெயர்.

(க௭)

மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா வேண்டிப்போலப்
பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கோடி யுடையகோமான
உய்யப்போ முணர்வினார்கட் கோகுவனென் னுணர்ந்தபின்னை
ஐயப்பாடாத்துத் தோன்ற மழகனு சாங்கமன்றே.

(க௮)

புன் கொடி { கருணைக்கொடிஉத
உடைய { ஐயுடைய

கோமான் { மூலாயியான திருமான்

விதி இவை { (எம்பெருமான் எம்பெரு
எனனை { மானது அருளைப்
போல { பெறுதற்கு ஏற்ற)
நவ்வனை இவ்வாதிருத்த
எனனைப்போல

மெய்யர்க்கு { அத்வேதமாதந்திர
முடையவாகரு

மெய்யன் { (தன் ஸ்வரூபத்தை) உண்
ஆகும் { படி நாட்டித்தருண்;

பொய்யர்க்கு { (எம்பெருமான்
விஷயத்தில்)
அதவேதத்தைப்
பெறுநிராதையாகரு
[எம்பெருமான்
விஷயத்தில்] உண்மை
கொண்டிருப்பவர்க்கு]

பொய்யன் { (தன் ஸ்வரூபத்தைத்
தாண்டித்தராமல் தானும்)
ஆகும் { பொய்யனாகிப்போன;

உய்ய போம் { உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உரிய
உணர்வி { கல்வறிவு உடையவாகரு
னார்க்கு { [தேய்க்குறிய மெய்யர்க்கு]

ஒருவர் { உய்யுள் ஒருவரை உண்டு
என்ற { என்ற கல்வறிவு
உணர்ந்த { பிறந்த பின்பு
பின்னை

ஐயப்பாடு { பின்னும் உரக்கடிய
அறித்த { ஸந்தேசங்களைப்போக்கி

தோன்றும் { வேண்டி ஸாதிக்கிற

அழகை { அழகைப்படைவ அந்த
[எம்பெருமானது]

ஊர் { இருப்பிடம்

அரங்கம் { திருவரங்கமாகும்;

(அன்றே-நற்றை; தேற்றமுமென)

தம் உபதேசத்தை மதியாத ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து நவீதம் கூறுவதில் கின்
றும் காலவாங்கின ஆழ்வார் -- இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளே ஒருவனான
என்னைப் பிரோபத்திரம் பண்ணவன்வெனும்படி எம்பெருமான் தன் விஷயத்தில்
படிப்படியாகப் பரமபக்தியளவான ஸற்றத்தைப் பிறப்பித்து இப்படி நிர்
ஹேதுகமாகக் கடவுளித்தவாது என்னை! என்று தமது நன்றியறிவுதோன்றக்
கொண்டாடுகிறார்: இதுதான் ஒரு அறிவுடைபாருடைய செயல்.

‘தெய்வம் உண்டு’ என்று ஆதரவோடு அங்கீகரிப்பாவிடும். ‘தெய்வம் உண்டு’ என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆதரவுபாதிகளாலே பகைமை பாராட்டாதிருக்கும் நிலை - அந்வேஷ மெனப்படும்; இதுவே பாம்பத்திக்கு முதற்படி எனப்படும். ஒருவன்தனில் ஒருவனுக்கு தீவேஷம் குடிக்கொண்டிருந்தால் அவன் அவ்வந்தாவைப் பற்றிச் சித்திக்கவேமுடியாதது: அன்றி, ‘நேசமுமின்னை, தீவேஷமுமின்னை’ என்கிற நிலைமையிலிருந்தால் அவன் காளகடலில் அவ்வந்தாவிடத்தில் பாம்பத்திபர்யந்தமான அன்னப்பி பெற்றாவிடக்கடும் என்பது அனைவர்க்கும் அதுபவவரித்தமான விஷயம். ஆனதுபற்றியே அத்வேஷமென்பது பாம்பத்திக்கு முதற்படியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

இத்தகைய அத்வேஷமுடையார்க்குத் தனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தும், அவ்வாறன்றிப் பகைமை கொண்டிருக்கும் கால்திகர்க்குத் தனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டாததராமதும் இருப்பவனான எம்பெருமான், ‘தெய்வம் ஒன்று உண்டு’ என்று மாரத்திரம் கருதுபவரான அந்த ஆஸ்திகர்க்கு ‘நாம் அடைபவேண்டிய அக்கடவுள்தான் பாவன்? அக்கடவுளை நாம் அடையுமிடத்து நமக்கு நோக்கடிய இடைபூதகளைத் தவிர்ப்போம் பாவன்?’ என்று இவை முதலாகத் தோன்றுகிற ஸந்தேஹங்களைப்பெல்லாம் தனது ஸ்வரூபமு முதலிய வற்றால் போக்குவான்: அப்படிப்பட்டவன் சிவவாணம் செப்பியிடம் திருவரங்கம் என்பது இப்பாட்டில் கருத்து. எம்பெருமானுடைய இத்தகைய தன்மைகைய இவர் தம் அதுபவத்தாலே உணர்ந்து உறினாராவதால் தம்முடைய கருதஜ்ஞகையை வெளியிடுவது இப்பாட்டு என உரைக்கப்பட்டதென்க.

‘மெய்யர்க்கு’ என்பதற்கு ‘தத்துவஞானமுடையவர்க்கு’ என்று பொருள். உறவேண்டியதாயிருக்க அந்நன்கருது ‘அத்வேஷமுடையார்க்கு’ என்று உறிபது என்னவே? இது ஸப்தார்த்தமாகுமோ? என்று ஸங்கிக்கக் கூடும்; கேண்மின்ஈ - தத்துவஞானிகட்கு எம்பெருமான்தான் மெய்யனாவான்’ என்றகறிஞல் அதனால் எம்பெருமானுக்கு ஒரு சிறப்புத் தோன்றுதாகையாலும், எம்பெருமானது சிறப்பைக் கூறவேண்டியது இங்கு அவசியமாகையாலும் இவ்வளை பொருள் கூறவேண்டியதாயிற்று. அர்த்தஸ்வரஸ்பத்திற்காக ஸப்தத்தை நெருக்கி உரைப்பது ஸாஸ்த்ரஸம்மதமென்று கீற்ற (முதற்பாட்டினுடைய) உறப்பட்டது காண்க.

மெய்யாவது - ஆஸ்திகபுத்தி. பொய்யாவது - கால்திகபுத்தி; அதாவது - உடவுஞ்ஞண்டு’ என்பதை அங்கீகரிப்பாமல் தாம் கண்ணாற் காண்கின்ற பொருளையே நம்புகின்ற ஞானம்; ஆகவே இப்பாட்டில் மெய்யர் என்பது ஆஸ்திகஸையும், பொய்யர் என்பது கால்திகஸையும் குறிக்கருமென்க.

விதியிலா வேண்டிப்போல என்பது † மத்திமநீபமாக மெய்யர்க்கு மெய்ய

† மத்திமநீபமாகது — ஒரு மானியின் கவிவேவைக்கப்பட்ட வினக்கு முன்னும் பின்னும் வெளிக்கீழ் தருவதுபோல, வினின்ற சொல்லாவது சொற்றொடராவது முன்னும் பின்னும் சென்ற இயைபு.

மாதாள்	நீதிசூதனாய	புத்தியில்	{ என்மனாவிரினை வந்த	
		புத்த	{ புத்த	
கயல் கன்	{ கயல்பெயர்ந்த கன்வகுதி	தன்பால்	{ தன்விடத்திலே அன்பை	
என்னும்				
கயல்புன்பட்டு	கயல்புன்னுள்ளே அன்புபட்டு	கூதாம்		{ கயல்செய்த
		பெருக		
		கைத்த	{ எம்பெருமானது	
		அழகன்		
அழுத்த	{ கேள்வ	அகம்	இருப்பிடம்	
கேள்வ				
பேதம் என்று	{ 'அட! துப்படிவ' என்று	அகம்	திருவாய்மகமும்.	
சொல்லி		{ அருளிச்செய்த		
			(அன்றே—சுற்றை; தேற்றமுமாம்)	

எம்பெருமானாகும் தாம் பெற்றபேற்றை மந்திரஞவையாகப் பேசுகிறார். முன்னிரண்டுகளாக—தாம் முன்பு கின்றநிலையைக் கூறி, பின்னருளாக—இப்போது பெற்ற கன்மையைக் கூறுகிறார்.

ஒருவன் விஷயாத் தாங்களிலே அன்புபட்டால் அந்த ஸுப்தாதிவிஷயங்களை இஷ்டப்படி அதுபவிப்பதற்குப் பணம் கிசோஷமாக வேண்டுமாதலால் எவ்வழி யிசைவது பணம் திரட்டவேண்டிக் குதாடுகிறது களவுசெய்வதிலும் இறங்கு வான்; குதாவது—பச்சதோதலாத் தம்? அதாவது—பாற்பாஷைக்களவு; 'கன் னுக்களாவன்று' என்கிற மாதிரியெவ்வழியு களவு என்பதில் தட்டிக்கிட்டு குதாடுகிறவன் முதலில் கிசோஷனாயம் வாக்கண்டு மேன்மேலும் அதிலே முயல்வான்; அடைவிலே, குதில்பெற்ற பொருளையும் இழந்து ஏற்கனவே கையிதான் எதையுமிழந்து, கையேன்வகையில் அநாதைதையும் னெதுகை கையத்தத் தோற்கும்படிபாண கிசோஷமக்கு வருவான்; இதில் இவ்வளவு தனாபாணவாதே பிறகு கன்னக்களவிலே கைவைப்பான். அதிலே யகாவிபாகத் திருவெது கிவான்வகையில்; தேர்ச்சிபெற்றவாதே தீவட்டிக் கொள்ளாதி லிறங்குவான்; அது ஒருவனுக்குச் செய்யக்கூடிய காரிய மன்றாகவால் பணவா யும் துணைகட்டிக்கொள்வான். காது துர்த்தலோடு நெருக்கினவாதே அவர்கள் மாதார்க்கென்கொள்ளும் வகையின்பட்டமுற்றும்படி செய்வார்கள். அதற்கு மேற்பட்ட ஆபத்து வேறொன்று கொள்ளவேண்டா. இத்தனையும் தமக்கு உண்டானதாகச் சொல்லுகிறார் இவ்வாழ்வார்.

கன்வாதேஸத்திலே குதாவது—கிசோஷபாபிருப்பாறெருவன் "சர்வாஸோஷ னுது ஆத்மா உண்டு; கர்வாஸோஷிபாண சர்வாணுண்டு; புண்யபாப வருப்பு உண்டு, பாபேவாகமுண்டு", என்றிப்படி தாற்பெருக்கென்பெயித்து கிளம்பினால் மாயச்சொற்களாலே "இவைபொன்றயில்லை" என்று அவன் கைபெழுத்தியிப் படி அகலா மயக்கி யிக்க கால்தினுக்கெத் தன்வகுப்பில் இணக்கிக்கொள்ளுகை. களவாவது—"கிண்டெது தக்யகாலகால வெரொணா தாவதாரிணா— கிம் தேச கக்குதம் பாபம் சோரோணுந்மாபதாரிணா" என்றபடி—எம்பெருமா னுக்கு ஸோஷமாய் கொண்டுபந்தாரியணா ஆத்மாவைத் தன்னதென்றிருக்கை.

இப்படிப்பட்ட துர்ச்சரிதங்களாலே எம்பெருமானுடைய அவம்புரிந்த நெடுந் தடக்கைக்கும் எட்டாமல் நெடுந்தூஞ்சென்ற என்னை அவ்வெம்பெருமானுடைய அழகானது 'பயலே! இங்குவா' என்றழைக்க; அதை நான் செவிபி வேற்றுக்கொள்ளாமற்போக. பின்னையும் அவ்வழகு என்னை விட்டமாட்டாதே என் நெஞ்சினுள்ளோ வந்து கிக்கனப்புகுந்து ஸ்திரமாகக்குடியிருந்து எம்பெருமான் பக்கவில் நான் மிக்க ஆதாம் வைக்கும்படி செய்த விசித்திரம் என்னை! என்று சிந்தித்த உருகுசின்றனர்-பின்னடிகளில்.

இங்கு முகவியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்:—“தன்பால் ஆதாம் பெருக வைத்த” என்ற அடைமொழியை அழகனிடத்திலே அர்வயித்தப் பொருளுரைப்பர் பெரும்பான்மையர்; அது மிக்க கவைக்கேடு; அவ்வடைமொழியை அழகிலே அர்வயிக்கவேண்டும்:—எம்பெருமான் ஓர் அழகு உடையவன்; அவ்வழகு எப்படிப்பட்டதென்றால், குதறுய்க் கள்வனாகி.....வலியுள்பட்டழுந்துலேனைப் போதசேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பால் ஆதாம் பெருகவைத்தது-என்றிங்-வனே உய்த்துணர்க. தன்பால்-எம்பெருமானிடத்திலே என்றபடி. “பக்திவர்த்தகமான கர்மஞ்ஞானஸ்தானத்திலே சிற்றிற தாப்த்து இவர்க்கு ஷடிவழகு. இவர்க்கு ஸம்பரபத்தை அறுக்கைக்கும் ஆதாதைப் பெருக்குகைக்கும் ஸாமக்ரி ஒன்றேயாய்த்து” என்ற வ்யாக்யானபங்க்திகளை உற்று நோக்குக. (கக)

விரும்பி சீன்றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியொன்றில்லை

இருப்புபோல் வலியகேஞ்ச மிறையினை யுருகும்வண்ணம்

சுரும்பமர் சோலைகுழந்த வரங்கமா கோயில்கொண்ட

கரும்பினைக் கண்டுகொண்டேன் கண்ணினை கனிக்குமாறே! (கஎ)

விரும்பி	{ ஆதாத்மோடே ஒருபடிப்பட	இறை இறை	{ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
சீன்ற	{ சீன்ற	உருகும்	{ உருகும்படி;
எத்த	{ ஸ்தோத்தாம் பண்ணமாட்டா	சுரும்பு அமர்	{ உண்டென் பொருத்திய
மாட்டேன்	{ தவனாயிராசின்றேன்;	சோலை குழந்த	{ சோலைகளாலே குதப்பிட்ட
விதி இலேன்	{ (ககக) புதல் முதலிய) காலிகலயாபாங்கனும் செய்யப்பெருதவனாயிரா சின்றேன்.	மா அரங்கம்	{ மாட்சிமைதங்கிய
மதி ஒன்ற	{ ('எச்சவன் ஒருவன் உண்டு	கேயில்	{ ஸ்ரீ எந்தத்தை
இல்லை	{ எனகிற) ஒரு அறிவும் (எனக்கு) இல்லை;	கெவண்ட	{ இருப்பட்டாகத் திருவுள்ளம் பற்றின
(சூப்படிப்பட்ட என்னுடைய)		சுரும்பினை	{ பரமபேசியான
இருப்பு	{ இருமைப்போல் கண்ட	என கண்	{ எய்துகுமாளை
போல	{ மாள நம் கொஞ்சானது	இனை	{ எனது இரண்டு
உலிய		கண்ணி	{ கண்டனும்
கொஞ்சம்		கொண்டு	{ பார்த்தவண்ணமாய்
		கனிக்கும்	{ மகிழ்ச்சியடைகிற வதம்
		சூர வ	{ என்னே!
		(என்று ஆச்சரியப்படுகிறபடி.)	

தனித்தனக்கு நித்ய பாபமம் டைத்தாற்போலே, ஒருவனை போக்பனதய
மின்னத கல் கெஞ்சனா எனக்கு அழகிய மனவாசன் மோவனாதிக்ப்
பெற்ற பாக்பெத்தத கான் என்னவென்று சொல்லுவேன் என்று தமொது
மீன்றனர்.

மனம்மா, அங்கு, காயம் என்ற மூன்று அகர்புதுப்புக்களில் ஒன்றினாலும் நான் பகவத்கிரியைதில் அந்நிகழ்த்தப்பெறவில்லை; சிந்தனைகளையெல்லாம் ஒருபடிப் பட நிலைத்துவிட்டு உண்மையான அன்புடன் ஸ்தோத்தரஞ் செய்யுமவனல்லே ஞானால் வாப்படைத்த பயன், பெற்றிலேன்; ("நின் தலைவன் தாழ்த்தா இருகைகப்பென்குல் சுப்பாறு பார்த்தவிதி" என்றபடி) ஒரு அஞ்ஞனியும் நேராகச் செய்யமாட்டாதவனாகவால் காயம்படைத்த பயனும் பெற்றிலேன்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் 'ரூபம் குணம் விபூதி இவற்றைப்பற்றி விசேஷமாகச் சிந்திக்க மாட்டாமற்போனாலும், 'எம்பெருமான் ஒருவன் உண்டு' என்று அவனுடைய ஸத்தையையாகிலும் சிந்திக்கலாமே! அதுவும் சிந்தித்திலே ஞானால் மனம்படைத்த பயனும் பெற்றிலேன். இனிமேலாவது மனம்மாந் திருத்திக்கொள்ளக்கூடுமோ வென்று பார்த்தாலும், அதற்கும் போக்பதை வில்லாதபடி மனம் கல்லாங்கிடக்கூறாது.

[“இரும்புபோல் செஞ்சம்” என்னுமானவனே பேரதுமாயிருக்க, ‘வலிய’ என்று விழைந்ததற்குக் கருத்து யாதெனில்; “இரும்புபோல்” என்று சொன்னவுடனே கமது செஞ்சுக்கு இரும்பை உவமை கூறியது ஒக்குமா வென்று ஐயாய்ந்தார்; இரும்பை செருப்பிலே காப்ச்சி நிமிர்த்துக்கொள்ள வாம்; கமது செஞ்சு ஒருபடியாலும் ஸர்வரக்தனாலும் நிமிர்த்த முடியாதிருத்த வரில் இவ்வுபமானம் ஒவ்வாது, வேறு எவ்வுபமானமும் ஏவாது என்றெண்ணி; வலிய என்றார்:- ஸாமாஸ்யமாக, ‘கடிதமான செஞ்சு’ என்னவாமேயொழிய, இன்னதுபோல் கடினமானதென்று சொல்லமுடியாதென்க.]

[illegible]

உபதிகர்த்திகை “நாவொ வென் லுஃ-ரனோ லவ லு:” என்று எம்பெரு
மாரி ஈசையனாக ஒதிரிருப்பதால், இவரும் (‘கரும்பு போன் தலிர்’ என்றானால்)
கரும்பினே என்று ஸாக்ஷாத் கரும்பாகவே கூறுகின்றார்.

[என் கண்ணினை களிக் குமாறே] சிதம்புத்தர்கள் “வடா வயது விலாடு
நாயி—வடா பச்சந்திஸூரய!” என்னும்படி பரவாணாதேவனை எப்போதும்
ஸேவித்து மகிழ்விட மகிழ்ச்சிதராதும் எனது மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பாகவற்றோ?
இஃது ஒரு அநிதிபமான மழைச்சிகாணிர்! என்பது உருத்த

உருகும் வண்ணம் என்பது-கோயில்கொண்ட என்பதற்கு அநிதிக் கும்;
கண்ணுகொண்டு என்பதற்கு இவைபயமென்பாருமுனர். (கௌ)

இனிதினாத திவலைமோத வேறிருந்தன் பரவைமீதே
தனிசீடத் தரகசெய்யும் தாமரைக் கண்ணனெம்மான்
கனிபிடுத்தனைய செவ்வா: & கண்ணனைக் கண்டகண்கள்
பனிபடும் புதிருமாலோ என்செய்கென் பாவியேனே. (க.உ)

தினா திவலை	{ அலைமலிநுண்டான திவலை கண்ணை	கனி	{ செவ்வகைகனி போனது செவ்வ வாய்ப்புடையனான கண்ணிரை
இனிதுமோத	இனிதரக அடிக்க, [விச]	இருத்தனைய	{
எழியும்	கொத்தனிக் கொ	செம் வாய்	{
தன்	குளிர்த்த	கண்ணை	{
பரவை மீது	{ உடம்போன்ற திருக்கோலி யிலே	கண்ட	{ வேலிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்ணில் கிணறும்
தனி மெந்த	{ தனியே வந்து கண்வளர் தருளி	கண்ணர்	{
அரக செய்யும்	செவ்வோல் செலுத்தற	பனி அருப்பு	குளிர்த்த கண்ணிர்த்தனின்
தாமரை	{ புண்டி காவுருப்	உதிரும்	பெருகின்றன;
கண்ணன்	{	பாவியேன்	{ (கண்ணாக்கண்டு களிக் கைகருப்) பாவியே, யினவாக கான்
எம்மான்	எமக்குத் தலைவருப்	என்	{
		செய்கென்	{ எது செய்கென்?

எம்பெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்றமைக்கு உகந்து உரைத்த சூழ்வார், கண்க
ளினுடைய கனிப்புக்குப் போக்குவிடான ஆகத்தக்கண்ணீர் பெருகப்பெற்று,
'ஐயோ! இக்கண்ணீர் அரும்பரும்பாகத் துளித்தாக் கண்ணை மறைத்து
எம்பெருமானை இடைவிடாது ஸேவிக்கவொட்டாமல் இடைச்சுவலாய்த் தடை
செய்தின்றனவே! கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டாதெழியும்படி மறா
பாபத்தைப் பண்ணினான் இந்த துக்கத்திற்கு எங்குப்போய் முறைபிட்டுக்
கொள்வேன்' என்று வெறுக்கிறார்.

பரவை என்ற கடனுக்குப் பெயர். திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளு
கிறவன் திருக்காவிரியிடையிலே வந்து கண்வளர்ந்தருள்வதாக அதுரைத்திருந்
தான். அன்றியே, காவேரிதான் ஒரு பெருக்கடல் பெருகுமாயினாலே
பெருகென்னம் கோத்துப் புரளுகையாலே காவேரியையே கடலாகச் சொல்லித்
துகவுமாம். முற்றவகம்.

தனி சிடத்து - பிராட்டிமாருமில்லாமல் பரதேவரியாய்க் கிடக்கிறான் தபடி. யன்று; சினைவறித்து பரிமாறும் நித்யமுக்தாதிகளை ஒருநாடக வுடையவன் அவர்களைப்பெல்லாம் விட்டுவிட்டு, ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் கைசபாலே “ஒருவனாக லும் கிடைக்கக்கூடுமோ?” என்று வந்து கிடக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. தனி - ஒப்பில்லாதபடி என்றமாம்.

அரக செய்கையாவது - விரோதிநிரஸும் செய்கை; அதாவது - அதற்கம்- மம்’ என்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளின் பாழான நிலைமையைக் குறித்து ‘நயம்’ என் றும்படி செய்துகொள்ளுக. ‘வெறடம்’ என்பாளை ‘பாவவெறடம்’ [தானோதம்] என்னப்பண்ணவல்லவடிவமுது படைத்தவனிறே எம்பெருமான். “பொங்கோதஞ் சூழ்ச்ச புனனியும் விண்ணுலகும், அவகாதுஞ் சோராமே சூன்சின்ற வெம்பெருமான், செங்கோதுகடைய திருவரங்கச் செல்வனார்” என்ற நாயக்கியார்திருமொழியை இங்கு அதுஸந்திக்க. “அரக செய்யுந் தாமரைக் கண்ணன்” என்ற சொற்போக்கால்-எம்பெருமான் தனது திருக்கண்ணழகால் அனைவரையும் அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் என விளங்கும்.

“இப் பாஹுமால்நரத்திக்கு அகப்பட்டார் ஆரென்னில், [எம்மான்] நான் தேர்த்து என்னை எழுதிக்கொடுத்தேன்: ஸம்ஸாரிகளுக்கு இவ்வருகான என் னைத் தேர்பித்த கண்களுக்கு இனி வெல்லவொண்ணாத நிலமுண்டோ?” என்ற விபாக்யான ஸ்ரீஸரீத்திகளின் ராஜ்மதச் சிறிது பருகு.

பெரியபெருமானை லேவித்தால், அவதாரத்திற் பிற்பட்டவர்கட்கும் உதவு கக்காகக் கண்ணபிரான்தான் வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறானென்று ஸ்மரிக் தலாம்படி யிருக்குமாதலால் கண்ணனை என்கிறார்: “கேரவனாய் வெண்ணெ யுண்டவரயன்.....அண்டர்கோ ணனியாக்கன்” என்றார் கிருப்பாணாழ்வா ரும். இவ்விடத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி:—“யசேசனைப்பிராட்டி யிள்ளை மனம் கன்றாமல் தீம்பிலை கை வளரும்படி வளர்த்த மொகமொசப் பெல்லாம் பெரியபெருமான் பக்கலில் தேர்த்திலிருக்கும்: வலிவீட்டா திகளாலே ணுபரிசுதிதராய் வளர்த்து வடிந்த கிரியமெல்லாம் தேர்த்தும்படியான சகாவர்த்தி திருமகளை ஸ்மரிக்கலாம் படியிருக்கும் - எம்பெருமானைக்கண்டால்” என்று.

இனிது+திரை - இனிதிரை; கடைக்குறை. இதுந்தனைய-இருந்தனைய; இருந்ததேர்ப்பான்ற என்றபடி. ஆய் ஒ - விபப்பிடைச்சொற்கள்; இரக்கமும் கடப் பிடும் தேர்த்துறெ குறிப்பிடைச் சொற்களுமாம். என் எனன் என்னும் வினா வின் விசாரம். செய்கென் - கசகவிடைசிலை எதிர்காலம் காட்டிற்று. (கஅ)

குடநீரை முடியவைத்துக் குணநீரை பாநம்கீட்டி
வடநீரை பின்புகாட்டித் தேன்திரை பிலக்ககோக்கிக்
கடல்கிறக் கடவுளெக்தை யாவனைத் துவிவழமாகண்டு
கடலெனக் குதுகுமாவோ என்செய்கே ணுவகத்தீரே.

(கக)

உவகத்திரோ உவகத்திறுன்னவகனே!

உடல் கிரகம் { உடல்போன்ற கருகிறத்தை
உடவுள் { புறமடய உடவுளான

என்றத எம்பெருமான்.

குடந்திரை மேற்குத்திக்கு

முடிநாய { திருமுடிநாய வைத்தருளி
வைத்து { பும்,

குணந்திரை செங்குத் திக்கு

பிரதம் நீட்டி திருவடிகளை நீட்டியும்,

வட்டந்திரை வடக்குத் திக்கு

பின்பு வட்டி { (தனது) பின்புறத்தைத்
காட்டியும்

தெந்திரை தெற்குத் திக்கு

இவ்வகை { (விபேஷணன் காழ்ப்புடைய
மன) வகையை

கேக்கி { (அன்போடு) பார்த்துக்
கொண்டும்

அரவு அனை { திருவனந்தாழ்வானுடைய
பெயரையில்

அவிலும் கு { யோகித்திரை செய்புக்
தனமையை

கண்டு காண்பதனால்

எனக்கு உடல் உருகும்—

சுவோ சுவோ

என் { (என்) என்ன செய்ய
செய்கேன் { மாட்டுவேன்.

என் முதலிய அபாயவங்களுக்கு உண்டாகிற விகாரமேயல்லாமல் அவற்றிற்கு ஆராயமாய் அவயவியான ஸரீரமும் கட்டழியாவின்றதே! இதற்கு என் செய்கேன்! என்கிறார். அழியாமனவானான் எனக்கு திக்குக்களுக்கும் தன் எம்பந்தமுண்டாய்ப்படி ஸோஷாயனாய் யோகித்திரை செய்தருள்கதை யோகித்தாத் தமது ஸரீரம் கிராயிக்கவார்த்த உருகிச் செயலற்றிருத்தலை உவகத்தார்க்கு விவப்போடு அறிவிக்கின்றனரென்க.

பூமியின் ஸ்குஷ்ட - மதவ்யதிப்பக்கந்தாவக்களான பொருள்கள் வாழ் தற்காக என்றும் ஆகாத்தின் ஸ்குஷ்ட-தேவர்கள் வாழ்தற்காக என்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது; திக்குக்களின் ஸ்குஷ்ட ஸ்பர்த்தம் என்று கிளைக்கவேண்டாம்; சேதார்க்குத் தன்மீது அன்பை புண்டாக்குமாறு எம்பெருமான் தான் பள்ளி கொள்வதற்காகவே திக்குக்களை ஸ்குஷ்டத்ததம் என்று இப்பாட்டால் உறுவதாக கிஸோஷார்த்த முறைப்பர்.

மேலைத்திக்கு-உபயகிபூதிக்கும் தலைமை வறுத்தலைத் தெரிவிக்குமாறு தான் குடின திருவபிஷேகத்தையுடைய திருமுடிநாய வைப்பதனாலும், மேலுத் திக்கு - கைகலோகமும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸாணமடைதற்குரிய தனது திருவடிகளை நீட்டுவதனாலும், வடக்குத்திக்கு - முாட்டி எம்ஸ்குதம் கடைபாலுவதாதி சூழ்வார்களின் செலிக்கெனிய காச்சொல் கடைபாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கிறுன்னாரொல்லாரும் கட்டெதுதற்கு ஏற்படவேண்டிய பின்னழகை பெல்லாம் காட்டுவதனாலும், தெற்குத்திக்கு - 'எனது அந்தாங்க பத்தன விபேஷணாழ்வானுக்காகத் தனது திருக்கண்களைவைத்து அன்போடு நோக்குவதனாலும் என இவ்வாறு காண்கு திக்குக்களும் பயன் பெறுமென்க. விபேஷணாழ்வான் கிசுஞ்சிவாய் என்றும் இவ்வகையில் வாழ்ந்த வகுசென்றுமென்பது துற்கொன்கை.

‘திப்படி ஈர்த்திகையினுள்ளாரும் பலன்பெற வேண்டுமென்று நுகுவாரும் வைத்து எம்பெருமான் பன்னிகொண்டதும் ஆழ்வார் பொருட்டாகவே யாதிற் றென்ற கருத்து முன்னுமடியில் தோன்றும். (எக்ஷை)

உடல் உருகும் - உணர்வுடைய ஜீவன் உருகுவதன்றி ஜடபதார்த்தமான உடம்பும் உருகுமென்றபடி. [“எனக்கு உடலுருகுமானோ என் செய்கே லுமகத்தீரே”]—ஆதர்ப் பெருக்கிலே அருகினுள்ள கணகன் உடைந்தால் கணகையப்பா தகாப்பவர்கள் கவிட்டுக் கடக்கின்ற கூப்பிடுமாய்போலே கூப்பிடு கிருள். பெரியபெருமா எழுகக்கண்ணெவத்துக் குறியழியாதே புறப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, உக்கணப்போலே உடல் உருகாதே கல்லாறிகுப்ப் பதற்கு நுகு உபாயம் சொல்லுமாட்டார்களோ? என்கிருள்.

குடக்குத் திசை-குடதிசை; திசைபொடு திசைப்பெயர் சேர நினைந்து உயிர் மெய்யும் கராவொற்றும் நீங்கிற்ற. குணதிசை, வடதிசை என்பனவும் இங்ஙாநே. திசை-ஈண். முடி-மீடத்துக்கு வாகசமான இச்சொல் தாளியாகு பெயராய், தலைபக்குறித்தது. இவங்கை-கங்கா; கடலிகடத்தீவு. ஆ-ஆறு என்பதன் குறை. கண்ணே-செய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினைபெச்சம் காரணப் பொருளில் வந்தது. உலகத்தீரே-உலகத்தார் என்பதன் ஈற்றவல் திரிந்து ஏகாரம் மிக்ருவந்த விளிப்பெயர்.

“உடலும் கேக்குருகுமானோ” என்பது பாட்பேதம்: கேக்கு-கரைந்து என்றபடி. (கக)

பாயுடீ ஔங்கத்தன்னுள் பாம்பனைப் பன்னிகொண்ட மாயனார் திருவன்மார்வும் மாதகவுதவும் தோளும் னாயதாமனைக் கண்களும் துவரிதழ்ப் பவளவாயும் ஆயகீர் முடியும்தேக முடியரோர்க் ககலலாமே. (உயி)

பாயும் நீர் { பாயாளின் தன்ன கவிசரி
ஆங்கம் { குழந்த
தன்னுள் { கோயிலிலே
பாம்பு அனை { சேஷசயநத்திலே
பன்னி { கண்களென்றருளா
கொண்ட { நின்ற
மாயனார் { ஆச்சரிய சத்திவாய்ந்த
திரு கல் { எம்பெருமானது
மார்பும் { பிராட்டி வாழ்கின்ற
மாதகம் { விலகாதுமான மார்பும்,
உருகும் { மாதகமணிபோன்ற
திருமேனி நிறமும்

தோளும் திருத்தோள்களும்
தாய தாமரை { பரிசுத்தமான தாமரை மணி
கண்களும் { போனற திருக்கண்களும்
துவர் இதழ் { செவ்வ அதாரமும்
பவளம் வாயும் { பவளம்போன்ற வாயும்
ஆய கீர் { வேலைப்பாடுள்ள அழகிய
முடியும் { திருமுடியும்
தேகம் { (இவற்கு லண்டான)
தேஜஸ்ஸும்
அடிய { ஸ்வுருபஞ்ஞானமுடைய
கோங்கு { தண்காருக்கு
அணங்கமே { இழக்கத்தருமே?

கீழ் “பணியரும்பு உதிருமாவோ என் செய்கென் பாவியேனே” என்றும், “உடலெனக் குறுகுமாவோ என் செய்கே னுலகத்தீரே” என்றும் கதறின ஆழ் வாரவ ரோக்கிச் சில ஸம்வாரிகள் “ஓய்! பகலத் விடியத்திலே அகப்பட்டு என் இவ்வனை கதறுவீரீர்? அதின் ஊற்ற்த்தனைவிட்டு எங்கனோமே கடிவீராகில் ‘என்செய்கென்! என்செய்கென்!!’ என்று வரப்பெருவ வேண்டாதபடி தரித்து னாகமே வாழலாமே! உம்முடைய ஸ்வயம்ஞ்ஞதாசர்த்தம் மிகவுமழுகிறது!” என்றாற்போலே சில சொல்ல; அதுகேட்ட ஆழ்வார், ‘பாவிகான்! கண்வளர்ந் தருளுகிற அழகைக்கண்டிவைத்து, ‘இவ்வழகெல்லாம் கமக்காகவாயிற்று?’ என்று கவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எங்களுக்கு: “அதறம்-மம” என்றிருக்கிற உங்களைப்போல் அகலமுடியுமோ? என்கிறார்.

எம்பெரு மானுடைய அதிரடிங்களை வெறும் எட்டுப்புறத்தில் கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, பரமபாவகமான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே திருவகத்தாழ் மான்மீது “தன் தானார் தேவனும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பி” என்ற படி னகவா வயவ னெனத்தரியமும் நன்கு விளங்கும்படி சாய்ந்தருள்கின்ற எம்பெருமானது திவ்ய தேஜஸ்ஸைக் காணப்பெற்றவர்களும் மீண்டு கால்பெயர்ந்து விடைமுடியுமோ? என்க

மாயனார்-தனது செடுங்கைக்கும் எட்டாமல் “ஒடினேடுஒடி” என்னும் படி செடுஞ்சாரம் ஸம்ஸாரத்தினுள் ஒடிப்போன என்னைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டவனுடைய ரக்தி ஆச்சரியமாயிராநின்றது கானீர்! என்கிறார்.

நாய என்னும் அடைமொழி கண்களில் இடையையும்: கடாகழிக்கப் பெற்றவர் கள் பரிசுத்ததாவதற்கு உறுப்பான பரிசுத்தியைச் சொல்லுகிறது. “சாமனி விதாரூபிபத்னிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாகழன் செடுகோக்கு-சாபநிழிந் தென்னப் பண்ணுமிறே” என்ற ஆசார்யஜ்ஞநய னைத்தார்த்தம் இங்கு அது ஸந்திப்பது.

தேச - : தேஜஸ்’ என்னும் வடசொற் சிவதவு.

(உ௦)

பணிவினால் மனமதோன்றிப் பலளவா உலங்கனார்க்குத்
துணிவினால் வாழமாட்டாத் தோல்லைகெஞ்சே கீசொல்லாய்
அணியினார் செம்பொனைய அருவரை யனைமகோயில்
மணியினார் கிடத்தவாற்றை மனத்தினால் நிரைக்கலாமே?

(உ௧)

பகலம் யாய் { பகலம்போன்ற அதரத்தை
முடைய

அலங்கனார்க்கு { அழகிய மனமானவர்
விடியத்திலே

பணிவினால் { ஸைக்கியருசியால்

மனம் அது { கருத்தைப் பொருத்த
தன்றி { வைத்து

துணிவினால் தனிவுடன

வாழமாட்டாத வாழமாட்டாத

தொங்கு { செழுத்தனமுள்ள
கெஞ்சே { மனம்போ!

அணியின் ஆ அழகினுள்ள பூர்ணமாய்

செம் பொன்	செய்விய பொன்னுலே	கிடத்த ஆற்றா கண்டார்த்தருளுதிபடியை
ஆட	செய்யப்பட்ட	மனத்தினால் கெஞ்சினால்
அரு வரை	சிறத்த மேரு	நீனைக்கல் { (அளவிட்டு)
அணைய	பாங்கத்தையொத்த	ஆடே { அறியக்கூடுமோ?
கோயில	கோயிலிலே	நீ சொல்லாய் நீயே சொல்க்களான்.
மணி அஞ்சு	{ சீமணிபோன்ற எம்பெருமான்	

“கரும்பினைக்கண்டுகொண்டு” என்றும், “அரவணைத் துவிதுமா கண்டு” என்றும் அழகியமணவாளனை நீர் கண்ணால் கண்டமைபாணன்றோ “என்செய்வேன்! என்செய்கேன்!” என்று தவிக்கிறீர்; அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளும்படியைக் கண்ணால் காணவேண்டா; ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்து கெஞ்சினால் நயராஞ்செய்துகொண்டிரும் என்று சிலர் சொல்ல, அதற்கு உத்தரமாகத் தமது திருவுள்ளத்தை கோககிக் கூறுகின்றார் - அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளாமற் றை கெஞ்சினால்தான் கினைத்துத் தரித்திருக்க முடியுமோ? என்கிறார்.

கெஞ்சால் கினைக்கமுடியாதென்பதை உபபாதிப்பன-மூன் இரண்டுகள்.

கெஞ்சே! நீ வெருகாலத்தைப் பாழே கழித்தவனல்லியோ? நீ அறுகலப் பட்டிருந்தாயாவில் முன்னமே உஜ்ஜீவித்திருக்கலாமன்றோ? அதற்காக நீ செய் திருக்கவேண்டிய காரியமும் அதிகமொன்றுமில்லை; உன்னுடைய சிந்தனையை எம்பெருமான் விஷயத்திலே செலுத்தி அவனைப் பணிவதாக நினைத்துத் தி, ‘இனி நாம் பணியவேண்டிய வயத்தி வேறில்லை’ என்று நினைந்தாக அப்பவனா யங்கொண்டிருந்தால் இவ்வளவேபோகும் உஜ்ஜீவாதத்திற்கு; வெருகாலமாக இப் படிப்பட்ட பணியும் அப்பவனாயமும் இல்லாமல் கெடுகாளாகப் பாழாய்ப் போனவனன்றோ நீ; இப்படி சிந்தனாவும் ஒரு விஷயத்திலே கினைக்க மாட்டாத நீ எம்பெருமான் அரவணைமேல் சாய்ந்தருளும்படியை நினைப்ப தென்றால் இது கூமொன காரியமா என்பதை நீயே ஆராய்ந்துபார் என்கிறார் என்னடியும்.

[பணிவினா மனமது ஒன்றி] இங்கு மனம் என்று மனோவருத்தியாகிய சிந்தனையைச் சொல்கிறது. ஒன்றி-பிறகினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை; ஒன்றுவித்து என்றபடி.

சிந்தனையைப் பணிவினாவ் ஒன்றுவித்தலாவது-எம்பெருமானைப் பணிவதாக முயற்சி செய்தல். “இதா விஷயக்களிலே போகிற கெஞ்சை அவற்றில் நின்றும் மீட்டுப் பார்ப்ப விஷயத்திலே பாவனாபக்குவே மென்னும் உத்தரோகமாத்ரமே யாய்த்து இவ்விஷயத்துக்கு வேண்டுவது” என்பர் பெரியவாச்சான்றிள்ளையும்.

கன்றாகப் பணிந்தபின்பு பலன் கைகூடுமேயன்றி, பணிவதாக முயற்சி செய்ததும் பேருமென்கை செருமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காண்பின்; ஒருவன் ஒருவனை அடிப்பதாகக் கைகைத் தூக்கு மென்று; ஆனால் அவனுடைய கை எதிரியின் உடலில் படவில்லை; கையோக்கின

மாத்திரமே புள்ளது; இவ்வளவேபாபியினும், எதிர்பாணவன் உள்ளதனையும்
 'இவன் என்னைப் பரிபலப்படுத்தினான்' என்ற காலவர் ஐயர் திரண்ட இட
 மெங்கும் இது ஒரு பெரிய பாவாதமாகச் சொல்லிக் கொள்வதற்குக் காரண
 மாகின்றது; அவ்வாறுகவே, 'சேதான் சீர்வாணைப் பணிபாலிடினும் பணிவதான
 ஒருப்பட்டாலும் அவ்வளவையே கொண்டு எம்பெருமான் "இவன் என்னை
 பரிமாணித்தான்" என்ற உள்ளதனையும் சொல்லிக்கொண்டு காரியஞ்
 செய்தற்கு வ்யாஜமாருமென்க "தொழக்கருதுவதே தனிவதுருத" என்ற
 திருவாய்மொழியையும் கேட்குக.

துணிவினால்—தருடாத்தவனாய் பத்தினான் என்றபடி. வாழமாட்டா என்று—
 இத்தனை காலமாக வாழாதொழிந்தமைபைக் கூறிவரது. [தோல்லை கேஞ்சே]
 இழவினில் உள்ள தொன்மைபை [அகாதித்வத்தை] கேஞ்சின ஏறிட்டுக் கூறு
 கிறபடி; அகாதிகாலம் வாழ்ச்சியை இழந்தொழிந்த கேஞ்சே! என்றவாறு.

[அணியினார் இய்யாதி.] மஹாமேருகையு புடைபடத் துணித்த அது கிம்
 மும்படி அதிலே ஒரு நீலசத்தத்தை அழுத்தினுற்போலாய்த்தக் கோலிலாழ்
 வர்க்குள்ளே பெரியபெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. "ஸ்ரீராமாணசு-ஹி
 ராஹ்யஸௌக்யம் ஸ்ரீஹ்ரித க்ருஷ்ணா த்யுமகா-ஹி | வஸ்யஸுஸ்ரீபிஷுரானிஷு
 ஹ்ரிஷாஹ்ரிஷாபாஷுஸுஷு சூதீவிதாயா | ஸ்ரீரங்கார்தர்மந்திரம்திபா
 சேஷம் ஸ்ரீஸ்ரீதந்தரம்ப ஜாமாத்ருகர்ப்பம் | பச்யேமஸ்ரீ திவ்யமானிக்ய பூஷாமஞ்
 ஜுஷாயாஸ்துல்ய மும்மீலிதாயா" என்ற பட்டர் ஸ்ரீரங்கத்தி இவ்வருளிச்
 செயலின் கருத்தை ஒரு புடை உட்கொண்டென்றவார்க.

மணி அனார்-அன்னார்' என்பது 'அனார்' எனத் தொக்கிவிடக்கிறது. (உக)

பேசிற்றே பேசலல்லால் பேருமையோன் ஐணரலாகாது

ஆசற்றார் தங்கட்கல்லா லரியலா வானுமல்லன்

மாசற்றார் மனத்துளரின் வணங்கிகா மிகுப்பதல்லால்

பேசத்தா குலதுண்டோ பேதைகேஞ்சே கீசொல்லாய்.

(உஉ)

பேதை } கீசொன்ற மனமே!

பேசுதே } { (வேதங்களும் வைதிக
 புருஷர்களும்) பேசின
 பேசுக்களையே

பேசல் } { (அழகும்) பேசுகதே
 தல்லால் } உல்லாமல்

பேருசை } { (எம்பெருமானது)
 மேளாணியே

தந்த } வகிதசமும்

உணர்வு ஆகாத அறிவுமுடியாத;

ஆசைக்குள் } உபாயாத்ரபப்பற்றுகிற
 சந்தக்கு } குறவொற்றலாகளுக்குத்
 உல்லால் } தவிர (மந்திரமோக்கு)

அறிவல் } அறிய முடியாதகருபு
 ஆனும் } மிகாதிருண (அவன்)!

மாசை அற்றார் } குற்றமற்ற பெரியோர்
 மனத்து } விரிவ கேஞ்சில் நிதவ
 உளரின் } வரலாம் செயல்படவிரி

காம் உணங்கி } காம் உணங்கிக்கொண்டு
 இருப்பது } காலவழிக்கலா
 அவ்வளவு } மத்தியமொழிய

பேசுதான் } { (அவன் பேருமையோடோ
 ஆகாத } உப) பாசாதிட்டுப் பேசும்
 உண்டோ } படியா யிராகின்றதே?

கீசொல்லாய்—

வினாக்கமுடியாததில் வாய்விட்டுப் பேசினுவேனவென்ன ; “ மக! பூர்வோ வாகுத்தரஃ ” என்றன்றோ சொல்லியிருப்பது ; மகம்ஸரவே பரிச்சேதிக்க லொன்னுத விஷயத்தைப் பாகாமிட்டு முடிக்கப்போமோ என்கிறார்.

பேசமுடியாதென்றால் பேசுவதை விட்டு விலகி வாய்மூட வேண்டாலோ? இன்னையும் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறதென் ? என்ன ; ஊனாயாகப் பிறவாமல் நாலாறு வாய்க்கைகள் சொல்லும்படியாகப் பிறத்தோமாதலால், வேதங்களும் வைதிகாத்நமர்களும் சொல்லிப்போன பேச்சுக்களில் ஏதோ சிலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமே பொழிய, எம்பெருமானுடைய பெருமைகளை யெல்லாம் அறித்து பேசுகிறபடியன்று என்கிறார் முதலடியில்: “ நிறமூய் கோல மும் பேருமுருவு மிவையிவையென்று, அறமுபல் ஞானச் சமயிகள் பேசினு மன் கங்கெல்லாம், உறவுயர் ஞானச்சுடர் விளக்காய் நின்றதன்றி யொன்றும், பெற முயன்றூரில்லையாம் எம்பிரான் பெருமையை” என்ற திருவிருத்தத்தை ஒரு புடை குத்திருக்கும் இது.

அன்றியே ; “பொதா வாவொ திவத-இனெ-யதோவாசோ நிவர்த்தத்தே” என்று வேதம் பேசினபடியே நாமும் “ எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசமுடியாது ” என்று பேசுமத்தனியல்லது பெருமை அறியமுடியாது - என்றும் பொருள்படும்.

பெருமை அறியமுடியாதென்கிறீசே ; அப்படி சொல்லலானா? “ நன்னு வதார் நலியெய்த நல்லலமார் பொலியெய்த, என்னுதனக னென்னும் கன் முனியரின்பத்தலைச் சிறப்பப், பன்னார் பாடலின் கவிகள் ” பாடின கம்மாழ் வார் போல்வார் அறிந்தபேர்களைன்றோ? அவர்களுக்குக்கூடவா அறியமுடி யாது? என்று கேட்க ; அப்படிப்பட்ட சில மஹாதபாலர்கள் நவீர மந்தை யோர்க்கு அறிப்பப்போகாதென்கிறார் - இரண்டாமடியால்.

சூக - குற்றம் ; அது அற்றவர்கள்-கம்மாழ்வார் போல்வார் ; எம்பெருமன் னைத் தவிர்த்து அசேதந க்ரியாவலாபங்களை உபாயமாக மதிக்கையாத குற்ற மில்லாதவர்கள் ; நாகணியினை கம்பிரான் சரணே சரண் கமக்கென்று நாடொறு மேகசின்னதயரா யிருக்கும் வரித்தோபாய விர்வலாலிகள்.

அவ்வாழ்வார்களளவல்லாத கம்போலியர் செய்யவேண்டியதைக் கூறுவது முன்னுமடி. மாக என்னுதும் குற்றமே பொருள். பரமபுருஷார்த்தத்தை விட்டு அல்ப ப்ரயோஜனங்களிலே விருப்பமுற்றிருக்கையாத தோஷமற்ற பெரியாழ் வார் போல்வாருடைய திருவுள்ளத்திலேயே “ அடதடமும் வைகுந்தமும் மதிந் தவசாவதியும், இடவகை கிகழ்ச்சிட்டு என்பாலிடவகை கொண்டனியே ” என்னும்படி நிற்பவராம் செய்தகுளுமவன் என்று சொல்லிக்கொண்டு வணங் குவர்த்த கமது கடமை என்க. இப்படி நெனொள்வரை அதுவர்த்திக்கவே, இப் படிப்பட்ட மஹாதீகாரம் கமக்கும் வாய்ந்து கமது நெஞ்சிலேயே எம்பெருமான் வலிக்கும்படியான பாக்கியம் விளையுமென்பது உன்னுதை. (உஉ)

கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவுபாட்டுப்
பொங்குநீர் பரந்துபாயும் பூம்பொழி லரங்கத்தன்னுள்
எங்கள்மா லிறைவனீசன் திடந்தோர் திடக்கைகண்மே
எங்ஙனம் மறந்துவாழ்கே னேழையே நேழையேனே !

(உரு)

எழையேன்	{ (எம்பெருமானைக் கீட்டினான் அநபகிக்க மாட்டாமதும், பிரித்தாய் தரிக்க மாட்டாமதும்) பேராதமைக்குணத்தை புடையான்	எங்கள் மால்	{ (அடியவரான) எவனிடத்தில் பேசும்பு உடையவனும்
கங்கையின்	கங்கையிற் களித்ததும்	இறைவன்	ஸர்வஸ்வரமியும்
புனிதம் ஆய	பரிசுத்திபுடையதாகிய	நான்	{ ஸர்வஜ்யாமகனுமாகிய சூரீரங்கநாதன்
காவிரி	காவேரிநதியினது	கிடந்தது	சயனித்திருப்பதாகிய
நடுவு பாட்டு	நடுவிடத்தினே	ஒர் கிடக்கை	{ ஒப்பற்ற பள்ளிகொண்ட திருக்கோலத்தை
பொங்கு நீர்	{ பெரிய கிளத்தியோடு வருகின்ற (அந்ததியின்) நீர்ப்பெருக்கு	என்றும்	வேலிக்கப்பெற்ற பின்பும்
பரந்து பாயும்	{ எங்கும் பரவிப் பாய்ந்தகிடமானதும்	மறந்து	{ (அந்தக்கிடையழகை) மறந்துபோய்
பூம்பொழில்	{ அழகிய சோலைகளை புடையதுமாகிய	எங்ஙனம் வாழ்கேன்	{ எம்மாத தரித்திருப்பேன் யான்
அரங்கம் கன்னுள்	{ கோயிலிலே	எழையேனே	{ ஒன்றுக்குச் செய்யமாட்டாத திருத்தவனாகியே நீர்பேனே.

வினைக்கவும் பேசவும் முடியாததால் இவ்விஷயத்தை மறந்து தரித்தாலே
வென்ன; பெரியபெருமானுடைய கிடையழகிலே அகப்பட்டதான் எனவே
அந்நேமறந்து லாழங்கடவேன் என்கிறார்.

உபயகாவேரி மத்தியிலே சூரீரங்கத்தில் அழகியமணவானது சயனிக்குக்
கோலத்தை வேலிக்கப்பெற்றபின்பு, யான் அந்தக் கிடையழகிலே மனம் நடுபட்
டுப் புறம்பே செல்லமாட்டாதது தவித்து வருந்துதலைப்பொழிய அதனைமறந்து
தரித்திருக்க உபாயமுண்டோ என்று-தாம் எம்பெருமானது கிடையழகில் நடு
பட்டமையை இதனால் கூறுகின்றனரென்க.

கங்கையினது கிஷ்குணபாதத்தில் சிந்துமே நேன்றியதாதலால் பரிசுத்த
மாகது; என்றாலும், சிவனுடைய சடைமுடியில் தங்கியதனால் 'சௌந்தர்ய'
[குந்தரணம்பந்தமுள்ளது-சடைச்சாறு] என்று சொல்லுகிற ஒரு குறைவை
அடைந்திட்டது; இந்தக் காவேரியோ அங்ஙனம் குறைபாடு ஒன்றுமில்லாத
தோடு அந்தக் கங்கையைத் தனது திருவடியில் சிந்து முண்டாக்கின பெருமான்
தான் மிக்க அன்புபூண்டு தன் நடுகீழ் பள்ளித்தாள்ளும் பாக்கியமும் பெற்றது

பற்றி, அந்தக் கங்கையைப் பார்த்திலும் இது ஏற்றம் பெற்றதற்கு மென்பர்.
 “ வெவெதெக-லெனீவதகூமரம் விஷு ஸ்ரீகலா துருவாரம் வெவாவரா
 உலுலய்யு—பேலாஸ்லமாந்திவ தக்கக்கம் விஷ்ணுபதித்வ மாநாமுலாசம்
 ஜெமரபகா ஹந்த்வகம் ” என்று பட்டரும் அருளிச்செய்தது காண்க.

[பொங்குநீர் பரத்து பாயும் பூம்பொழிலாங்கம்.] கோயிலைச் சிட்டுகின்றோ
 மென்ற குதூஹலத்தினும் பெரிய கிளர்த்திக்கொண்டு தனது பெருமகிழ்ச்சி
 வெல்லாம் தோற்றமாறு எனரும் காவேரிநதி பாய்வதனை எப்போதும் மணிகள்
 மாறாத சோலைகள் சூழ்க்க பெரியபெருமானது ஸௌகுமாரப்பத்துக்கு அதுகூல
 மான நீர்வளத்தையும், எப்போதும் இளவேளிநி பருகும்போலத் தோன்றுகிற
 பூஞ்சோலைகளையுமுடைய ஸ்ரீரங்கம்: இதனால் அத்தோத்தினது தாய்மையும்
 இனிமையும் வெளிவாமென்க.

இறைவன் என்பது-அவன் எவை பதார்த்தங்களுக்கும் தலைவன் என்பதை
 யும்; ஈசன் என்பது-தனது தலைமைக்குத் தரும்படி ஆளவல்ல திறமையுடையவ
 னென்பதையும் தெரிவிக்கு மென்ப.

கண்டீம் மறந்து எங்ஙனம் வாழ்கேன்—இவ்விஷயத்தைக் கண்டு அதுப
 விப்பதற்கு முன்பாகில் மறந்தாலும் மறக்கலாம்; கண்டு அதுபவித்தபின்பு
 மறக்கும் வழி தெரியவில்லை! மறக்க மருந்துண்டாகில் கொடுக்கன் என்கிறார்.

காவேரிநதியை மகன் என்னும் பொருளதான் காவேரி என்ற வடசொல்
 காவிரி எனத்திரிந்தது. கவே பாட்டு-பாட்டு-ஏழனுருபு; இடத்திலே. எங்கள்-
 தம்மைப்போன்ற அடியாரையும் உளப்படுத்திய தன்மைப் பன்மை. மால்-
 அன்பு; அதனையுடையவனுக்கு ஆகுபெயர். ஏழையேன்—“ தன்னுணர்
 வின்மை அறுமை ” என்றபடி ‘ அறிவினலாதலன் ’ என்றவாறு. (உச.)

வெள்ளைப் பரத்துபாயும் விசிபொழி லாங்கத்தன்னுள்
 கன்வனார் கிடந்தலாறும் கமலகன்முகமும் கண்டீம்
 உள்ளமே வலியைபோலு மொருவனென் னுணரமாட்டாய்
 உள்ளமே காநல்செய்துன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றயே. (உச)

வெள்ளைப் நீர் { பெருக்கையுடைய
 காவேரியானது
 பரத்து பாயும் { எங்கும் பரவிப்பாய்வதற்கு
 இடமானதும்
 விசி பொழில் { விசாலமான சோலைகளை
 உடையதும்தான்
 அங்கம் { கோயிலிலே,
 தன்னுள் {
 கன்வனார் { அடியவர்களைத் கொள்ள
 கொள்ளுமாறு
 அழகிமணவாளன்

கிடந்த ஆறும் பன்னிகொள்ளுமபழகையையும்
 கமலம் { தாமரைமலம்போல் அழகிய
 கன்முகமும் { திருமுகத்தையும்
 கண்டீம் வெளிக்கப்பெற்ற பின்பும்,
 உள்ளமே நு கொஞ்சே!
 வலியை { நீ கன்வாயிராதினராய்
 போதும் { போதும்!
 ஒருவன் { அவன்
 என்று { ஒப்பற்றவனென்று

உணர்	{ அறியமாட்டாய்; (இவ்விதவதத்தில்)	{ உன்	{ உனது கபடச் செய்வைக்கேடுபே
மாட்டாய்			
கண்ணர்	{ உடமான பந்தியையே செய்தகொண்டு	{ கழிக்கெந்தயே காலத்தைக் கழிக்கிருவே!	
எதலே செய்து			

“எவ்வளம் மதந்து வாழ்கென்” என்ற தம்மை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்ந்தீர்! மறக்கறமடிபா தென்நிலீரே, “விஞ்ஞாதவெய்யவகரி வீலாணவ்ய வகரி—விக்ஞாதவ்யவகரி விஸ்வாணபாணக்தி:” என்றபடி அங்கு தெரிந்து கொண்ட பின்பன்னை ‘மறப்பு’ என்கிற வார்த்தைக்கு இடமுண்டாயது: கீர் இப்போது என்னைப்பற்றி என்னதெரிந்துகொண்மர்? தெரிந்துகொண்டால் தான் போதுமோ? ஆழ்ந்து அதுபயிப்பதற்கு உறுப்பானகாதல் வளரவேண்டியவோ? உம்மிடத்து எவ்வளவு காதல் குடிக்கொண்டிருக்கிறது? அதன் தன்மை எத்தனைக்கு?” என்றாற்போலச் சில கேட்பதாகக் கொண்டு அதற்கு உத்தரமாகத் தம்மில் தாம் பேசுகிறார்.

எம்பெருமான் பாம்பதத்தில் நித்யவானரிகளோடு பரிமாறுவதை விட்டு விட்டு இங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளியது-உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தவராகிய ஸம்ஸாரிகளை வாரப்படுத்திக்கொள்வதற்காக விலகிச் சிறப்படியாதலால் கள்வனார் எனப்பட்டது. வேதியைக்கண்டு பேசுகிறும்பியும், சோதவாங்கி உண்ணக்கருதியும், திருவிழாக்களிலே திரண்டவர்கள் எமர்நிருக்கையில் கொள்ளையடிக்கக்கருதியும் இவ்வாறு பலவகை எண்ணக்கொண்டே கோவிலுக்கு வ புருத்தவர்களை, வடிவமுக முதலியவற்றைக்காட்டி நாளையில தன் அற்றுத்தீர்ந்த அடியவராய்ப்படி ஆக்கிக்கொள்ளுகிற எம்பெருமானைக் கண்டென்னத் தடையுண்டே? “செஞ்சொற் கவிகளர்! உயிர் காத்து ஆட்செய்வின் திருமாலிருஞ்சோலை, வஞ்சக்கள்வன் மாமரையன்” என்றாரே கம்மாழ்வாரும்.

இங்கு, “கண்வன்” என்னுந் கள்வனார் என்றது-பெரிய தீவட்டித் திருடர் என்றபடி. “வியாணவ்ய வீலாண வாகஷபா வகவுய்யு—சொசன்ய பிசாச பாஷபா வகதம்பம்” என்றபடி-திருடனைப்பிடிக்கத் திருடனே வேண்டுமாதலால், ஆத்மாபஹாரத் திருடான ஸம்ஸாரிகளைப் பிடிப்பதற்காக எம்பெருமான் தானும் திருடனாய்க் கிடக்கிறபடி. “உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன்” என்று ருஜுவாக வந்தால் மைடப்பவர்களன்றே இவர்கள்: சமயக்குஷ்ணாடு அவதாரங்களில் எதிர்ப்பு கோத்தவர்களிறே இவர்கள்.

தன் உணர்மையைப் பெறுதற்கு இங்குதான் வந்துகிடக்கிற கிடைவையும், தாய்க்கொலை செய்பவனும் மயக்கி நிற்கும்படி டாண் அழகுயாங்கத் திருமுகமண்டலத்தையும் ஸைக்கப்பெறறுவினபு தெஞ்சே! சிறிதுகூட விகாரப்படாமல் கல்பிள்ளையார்போலத் திண்ணிதா கிருக்கென்றே! என்கிறார், “கிற்ப்பிறந்த விகாரமெல்லாம் விஷய ஸைகஷணவததைப்பற்ற அஸத்ஸமயா கிருக்கிற தாய்த்து இவர்க்கு” என்பர் பெரியவாச்சாள்பிள்ளை.

‘இப்போது எனக்கு வந்த வன்மை என்ன?’ என்று நெஞ்சானது கேட்க; ஒதுவனென் றுணரமாட்டாய் என்கிறாள்: உன் உறங்கும் ஸாவல்வரைப் போலே இவனையும் நினைத்திருக்கிறாயே பொழிய ‘இஃது ஒரு விஷயம் வந்து’ என்று விவேகிக்கமாட்டுகிறாயே! அப்படி விவேகத்தொப்பாயாகித் தன் விஷயத்திற்குத் தகுதியாக விடாய். நந்திருக்கவேண்டியே; அது பிறவாண்மையானே உன்னைக் கல் என்னத் தட்டென்? என்கிறாள்.

“ஆழ்விச்! நீர் இங்ஙன் சொல்லுகாது; நான் கிறிதும் விகாரப்பட்டு நிற்குநேனாகில், ‘கண்ணினை கனிக்ருமாறே’ ‘பணிவரும்புதிருமாலோ’ ‘உடனெனக் குருகுமாலோ’ என்று கேழு நீர் சொன்னதெல்லாம் என்னாகக் கடவது? நான் எவ்வளவோ விகாரப்பட்டுத்தானிருக்கிறேன்” என்று கொஞ்ச எதிர்த்துக்கூற; கள்ளமே காதல்செய்து உன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே என்கிறாள்: பார்த்துத் திவ்யங்களை விரும்பிப்போந்த யானை இவ்விஷயத்திலும் தொடர்ந்த மாதிரியேபொழிய, இதன் கவலையுண்டவத்துக்குத் தகுதியாக நீ காதல் கொண்டாவினாய்; கபடமான காதல்கிடாய் உன்னது, என்னக.

வலியுட—முன்னினை பொருமைவினைமுற்ற. போலும்-அகச. (உச)

குளித்துமுன் றனையோம்பும் குழிகொளத் தனமைதன்னை
ஒளித்திட்டே னென்கணிலினை நின்கணும் பந்தனல்லென்
களிப்பதென் கொண்கெம்பி கடல்வண்ணு கதவகின்றேன்
அளித்தெனக் கருஞ்செய்கண்டா யரங்கமா கெகுளானே. (உரு)

அரங்கமாகருளானே!—;

குளித்து லகாகம் பண்ணி

முன்று அனலை } முன்று அனலினை

தம்பும் { வளர்ப்பதற்குரிய
யோசனையைத்
தருவதும்

குறி கொள் { கருதப்பட்டுக் காப்பாற்றத்
தக்கதுமான

அத்தனையு
தனனை } பாராற்றுவதற்கு

ஒளித்
திட்டேன் } பாழாக்கிவிட்டேன்;

என் கண் { (ஆக்கவதென ஒழுகும்)
இவ்வினை } என பக்கம் இவ்வினை;

நின் கண் { உன் விஷயமான
பத்ததும் { பத்தியும் உண்டாவ
அங்கென் { னால்வென கண்;

(இப்படியிருக்க);

கடல் உண்ணா—; கம்பி—;

என் கொண்டு { (அன்) எத்ததைக்கொண்டு
களிப்பது { ஆகத்தமையேன்?

கதவ
கொறேன் { (குக்கத்துக்குப் போக்கு
கீடாக) வாய்க்கிட்டுக்
கப்பிடக் கனதென;
(ஆதலால்)

எனக்கு என் விஷயத்தில்

அளித்த
அருஞ்செய் { விஷயம் இருபை
செய்தருளவேண்டாம்.

(கண்டாய்—முன்னினைவாகச.)

“நம் பக்கம் உன்னது கபடப்பத்தியேபொழிய உன்மைபாணபத்தி கிறிதும் இவ்வினை ஆனபின்பு இனி நாம் உய்வுபெற விரகு ஏது?” என்று நனும்பிநின்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்விச்! இங்ஙனே துபாப்படுவானேன்?

கர்மபோகம், ஜ்ஞாநபோகம், பக்திபோகம் என்று பரஸந்தரங்களில் உபாயமாகக் கூறப்பட்டவை பல உள்; அவற்றை அதுக்கடிப்பதற்கு ஏற்ற ப்ராஹ்மண்யம் உம்மிடத்தில் இரவின்றது; இனி உமக்கு என்ன குறை?" என்ன; ஐயோ! எனக்கு ஒன்றிலும் யோக்யதை இல்லையே என்று தமது வறுமையைக் கூறுகின்றார்.

அக்ஷிதோதாம் முதலிய தீத்தொழில்களைச் செய்வதற்கு யோக்யதை பைக்கொடுப்பது ப்ராஹ்மண்யம் என்பது முதலடைமொழியால் விளங்கும். குறிகோள் என்பதனால்-இந்த ப்ராஹ்மண்யம் மிகவுருந்திக் காப்பாற்றவேண்டிய தென்பது போதரும். ப்ராஹ்மணயோநிபிற் பிறந்தவன் எவ்வளவு அக்குத்யக் கன் செய்தாலும் ப்ராஹ்மணனாகவே இருக்கிறான் என்பது கிடைபாநாகையாலும், காஸ்தரங்களிலே பரபங்களைக் கூறும்போது ஜாதிப்ராம்சாபாதக பரபங்கள் [அதாவது-ஜாதியில் பிள்ளும் சூழ்ச்செய்வவல்ல பாவங்கள்] என்று சில பாதகங்கள் கூறப்பட்டிருத்தலாலும் அப்படிப்பட்ட பாவங்களுக்கு ஜனா காதபடி ஒழுக்காக இருந்தாலன்றி ப்ராஹ்மண்யம் கிடைத்து சிர்கமாட்டா தாகையால், குறிகோள் எனப்பட்டதென்க.

மூன்றனல்—திரோதாக்களி; அதாவது-காந்தபத்யம், ஆஹவநீயம், கஷி ணாக்கி. ஒம்புதல்-ஆராதித்தல்.

“அந்தணமதன்னை ஒளித்திட்டேன்”—நான் ஒருவன் வரம்பு கடந்து காபேயமாகத் திரிந்தவனவால் ப்ராஹ்மண்யமென்பதே ஒன்று உலகில் கிடைபா தென்று சொல்லும்படியாய் விட்டதென்கை. “ஸிஷ்டராயிருப்பார் கண்டால் இன்னான் அதிகரித்த வர்ணத்திலே சிலான்றோ என்றுகொண்டு அவர்களுக்கும் அவத்யமாம்படி திரிந்தேன்” என்பது வ்யாக்யானமாகித்தி.

ஆக, ‘ஒளித்திட்டேன்’ என்னுமனவால் கர்மபோகத்தில் தமக்குச் சிறிதும் அர்வயயிலலாமையை அருளிச்சொத்து, “என்கணியிலே” என்பதால் ஜ்ஞாந போகமில்லாமையைக் கூறி “கிணகனும் பத்தளஸ்வேன்” என்பதால் பக்தி போகமு மில்லாமையைக் கூறுகின்றார்.

இப்படி உன்னைப் பெறும்வழிகளிலே ஒன்றிலும் எனக்கு அர்வயயில் லாமையாலே நான் எதைப் பற்றுகாக்கொண்டு கனித்திருப்பேன்; ஏதாவது ஸ்வஸ்பம் கைம்முதலாவது என்னிடத்தில் இருக்குமாயில் ‘பேற்றிக் கமக்கு அதிகாரமுண்டு’ என்று நினைத்து ஆறிரிஞக்கலாம். அங்ஙன் ஆறிரிஞக்க விரவில்லாமையால் ஐயோ! ஐயோ!! என்று கதறுகின்றேனென்கிறார் மூன்றா மடியால்.

‘உம்மை நான் கஷிப்பதற்கு உறுப்பாக உம்மிடத்தில் ஒருகைம்முதலு மிலகை என்பது திண்ணமான பின்பு கதறிப் பயனென்? என்கை என் செய்ச் சொல்லுகிறீர்?’ என்று எம்பெருமான் திருவுணமமாக; ஒரு கைம்முதலுள்ள வர்களைத்தான் கஷிப்பதென்று உனக்கு கியதியுண்டாகில் கோபிசிலே வந்து

சாத்தருள்வானேன்? உன்னுடைய ஒப்புயர்வற்ற கருனைக்கு என்னைத் தவிர வேறு விஷயமுண்டோவென்றும் கருத்தை எங்காமடியில் வெளியிடுகிறார். ... (உரு)

பொதேல்லாம் போதுகொண்டேன் பொன்னடி புணையமாட்டேன்
தீதிலா மொழிகள்கொண்டேன் திருக்குணம் செப்பமாட்டேன்
காதலால் கெஞ்சமன்பு கலத்திலேனது நன்னுலே
ஏதிலே னாக் கர்க்கெல்லே என்செய்வான் தோன்றினேனே. (உக)

பொது	பொது	பொது	பொது
எல்லாம்	எல்லாம்	கெஞ்சம்	கெஞ்சிலே
பொது	பொது	கலத்திலேன்	{ வைத்துக்கொண் துருக்கினதேனிலை;
உன்	உன்னுடைய	அது	{ துன்பம்
பொன் அடி	அழகிய திருவடிகளிலே	நன்னுலே	{ துன்பம்
புணைய	{ மைப்பிக்க மாட்டிலே	அதற்கு	{ அழகிய மணவாளனுடைய தேவரீர்க்கு
மாட்டேன்	{ னல்லேன்;	ஏதிலேன்	{ ஒரு காலத்திலும் எப்பரிக்கப் பெற்றவனல்லேன்;
நீது இலா	குற்றமற்ற		
மொழிகள்	{ சொற்களினால்		
கொண்டு			
உன்	உன்னுடைய		
திருக் குணம்	சற்குணங்களை		
செப்ப	{ சீர்த்தகம் செய்யமாட்டிலே		
மாட்டேன்	{ னல்லேன்;		
காதலால்	{ உன்னையான பத்தியால்		
அன்பு	{ உண்டாற அபிவிருத்தி		

“கடல்வண்ணா! கடல்வண்ணா!!” என்று கதறிய ஆழவானா நோக்கி எம்பெருமான், ‘நாரவர்க்காக திகாசமான உபாயங்களில் உமக்கு அந்நயமில்லை யென்றீர்; இருக்கட்டும்; ஸர்வாதிகாரமான அச்சகம், ஸ்தோத்தரம் முதலிய வற்றில் ஏதாவது அங்குபமுண்டோ?’ என்று கேட்க, ஐயோ! ஒன்றிலும் அந்நயமில்லையே! என்று கைகைய விரிகிறார்.

“கள்ளார் துறையும் கணவனரும் கூவியையும், முள்ளார் முளரியும் ஆம்ப லும் முன் கண்டக்கால, புள்ளாயோசனமாய்ப் பக்கிடத்தான் பெண்ணடித் தென்று உன்சாதா நுன்னத்தை உன்னமாக் கொள்ளோமே” என்றபடி கண் ணிற்கண்ட பூக்களைக் கொணர்ந்து பெருமான் திருவடிகளிலே மைப்பிக்க வேண்டியது பாரப்தமாயிருக்க, அது செய்யமாட்டுகிறிலேன்; இவ்வளவு கஷ்டமும் வேண்டா; வாயில்வந்த வது சொற்களைக்கொல்லி ஸ்தோதரயாவது செய்யவாமே; அதுவும் செய்யப் பெற்றிலேன்; அங்ஙனவுள்ளமமும் வேண்டா;

நெஞ்சினைப்பாவது நெஞ்சம் மனநெறம் வறியக்கொளேம்; அதுவும் பெற்றிலென்; இப்படி ஒருகிதத்தாலும் எம்பெருமான் விஷயத்திலே நான் நெஞ்சிக்கரிக்கப் பெருதவனானபின்பு, ஆட்டின் கழுத்தில் முகிக்கும் எனக்கும் ஒரு வாகிரிவிலை; என்னுடைய பிறவி வின்! வின்!! வின்!!! என்கிறார்.

[காதலால் நெஞ்ச மன்பு இப்பாதி.] “நெஞ்ச மன்பு கலத்திலென்” என்றால் போராதோ? “காதலால்” என்பதற்குப் பயனென்? எனில்; எம்பெருமான் ஆழ்வாசர் கோக்கி, ‘ஆழ்வார்’ தீர் என்கிறப் பூக்கொண்டு பூசிக்கவும் வேண்டா; நாக்கொண்டு போற்றவும் வேண்டா? விஷயந்தரங்களில் தீர் வைத்திருக்கிற அன்பை மீட்டு என்பத்கவியே கைக்கவமாட்டோ? என்று; ‘போரே! நான் விஷயந்தரங்களினே அன்பு பூண்டிருக்கிறேனென்பது உண்மை; ஆனால் அவ்வன்பு வஞ்சனைக்காக ஏற்பட்டதென்பொழிப உன்னுறிய விசுவாசமடியாகப் பிறத்ததல்ல; மாதர்களிடத்து நான் அன்பு பாராட்டுவது அவர்களுடைய ஆடை ஆபரணம் முதலியவற்றைக் கொள்ள கொள்வதற்காகவாகுமேயன்றி, காதலால் அன்பு பாராட்டுகிறேனில்லை; இப்படி கபடமான அன்பை உன்விடத்தில் செலுத்தவதற் பயனென்? என்ற சுருத்தத்தொன்றை உறுகின்றவரென்க.

(உ.க)

குரங்குகள் மலையைனக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித்
தாங்ககீ ரடைக்கலுற்ற சலிலா வணிலும்போலென்
மாங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனென் நெஞ்சதன்னால்
அரங்கனூர்க் காட்செய்யாதே அனியத்தே வாயர்க்கின்றேனே. (உ.எ)

குரங்குகள்	{ வாகைவீரர்கள் (நெஞ்சத் குளித்து வந்தும் சிறம் பெறுவதற்கு)	அனிலும்	{ அனில்களையும் ஒத்திருந் போலென் { சிந்தேனில்லை;
மலையை	மலைகளே	மாங்கள்போல்	மாங்களைப்போலே
தாங்க	தாங்கிக்கொண்டுவர	வலிய	{ அடிவாள நெஞ்சம் { நெஞ்சையுடையனும்
தாம்	தாங்கள் [அனில்கள்]	வஞ்சனென்	{ வஞ்சனைகளையே தொழிலாகவுடையனும்
குளித்து	தீரிலே முழுநி	அனியத்தேன	{ அருமத்த மதக்கொணா நான்
புரண்டிட்டு	{ (கணாலிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலே) புரண்டு	அரங்கனூர்க்கு	அழகியவனானவனுக்கு
ஒடி	ஒடி	நெஞ்ச	{ பரங்கு க்குத்தி தன்னும் { வாகைவாகை
தாங்கம்	அனில்களின்செய்யுடைய	ஆன்	{ செய்யாதே { அடிமை செய்யாமல்
தீர்	தூண்ட	அயல	{ அகத்தப்படை சென்றேன { சிந்தேன.
அடைக்கல்	{ தூக்கையிலே உற்ற { ஒருப்பட்ட		
சலில இலை	கடல் மத்த		

மதவ்யஸூப் பிறந்தவன் செய்யக்கூட. பிஞ்சித்தாரக 'கனில் மாத்நிரமே' பந்து எனக்கு அக்ஷயமில்லைபென்பது; ஊட. 'மாஸ்யமா' தீர்ட் கிருஞ்சன் செய் பக்கடிய கிருத்திராரும் பாகியன் செய்யப்பெற்றியன் எட 'து வகுந்து கின்றார்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பெருமான் இலங்கைகளை எழுந்தருள்வத. 'நகரக் கடலில் அரினகட்ட நேர்த்தி'போது வாகரவிரர்கள் மலைகளைக் கொண். 'ந்து ஏறித்து கடலித் தூர்ப்பதைக்கண்ட அணிற்யின்னைகள் 'இய்வாகங்கள் தமது சக்திக்கு இயன்ற காரியத்தைச் செய்து பெருமான் விஷயத்திலே கிருத்திரித் தான் நாமும் நமது சக்திக்கு ஏற்றவாறு இப்பெரிய காரியத்திலே கிந்த கிரு திரித்திரிப்போம்' என்மொன்னி, என்ன அணிற்யின்னையும் கடலிலே முழுரு வது, உடனே அந்த நரவுடம்போடே கலாமேல் மணலில் புரண்டு உடலில் ஒட் டிக்கொண்ட மணல்களைக் கடலிலேகொண்டு உதறுவதாய் இப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்திலே 'மேதுபந்தன கைக்கிரிபத்திற்கு உதவிபுரிந்ததாக ஒரு இதி நவாஸம் உண்டு; அதனை அருளிச்செய்கிறார் முன் இரண்டுகளில். இவ்வா ளாறு எந்தப் புராணத்தில் உதப்பட்டிருக்கிறதோ அறிவோம். இது சூழ்வார் தாமத ஸாக்ஷாத்கரித்த வ்ருத்தார்த்தமென்பர் பெரியோர். மற்றபாழ்வார்கள் திவ்ய பரபரித்தகளிலும் இவ்வாறு தாமத ஸாக்ஷாத்கரித்த வ்ருத்தார்த்தம் கள் உதப்பட்டுள்ளமை அறிக.

"தூங்குகள்" என்ற கிடத்துப் பன்மைக்குத் தருகிறாத 'மலைகள்' என்றும் மலைய என்தின் கருத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்துப் பெரியவாக் சான்பின்னை—“மலைகளாலே கடலித் தூர்க்கிறெமிடத்தில் மலைகளுக்குத் தொகை புண்டாய் ஸ்ரீ வாகரவிரர்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே ஒரு மலைய அனேகர் கூடத் தொட்டுக்கொண்டு வருவர்களாய்த்து; ஒரு மலை ஒருவர்க்குப் பாதம் போராதபடி. பெருமிடுக்கா கிருக்கச்செய்தேயும் உபாத்யாபருகி போலே என்னரும் கிருத்திரித்தது வ்ருபம் கிரம்பெறவேணு மென்றிருக்கு மவர்களாகையால் இப்படிச் செய்கிறார்களாய்த்து; வ்ருப ஜ்ஞானமுடைய ரோடு இல்லாதாரோடு காரியபத் துரும்பெழுந்தாலும் படிபிறே அடிமை கொள் ளுகிறவர் கையும் கின்றுமாய் கின்றகிறதான்!” என்றருளிச்செய்திருக்கும் அழகு பாரீர். “உபாத்யாப ருகி போலே” என்றதன் கிவாம்:—ஒருபாத்யா வர்க்கு ஒருவர் காலில் முள்வைக்க, அதை எடுப்பதற்காக வகிலேண்டி, மாணுக்கர்களை வதைத்து 'ஓர்வகி கொண்டுமாவேணும்' என்று கிரயிக்க, உடனே பின்னாகெல்லோரும் வகி கொண்டு வருவதற்குப் புறப்பட்டுப்போக ஒருவர் கையில் வகி அடிப்பட்டவாரே மற்ற மாணுக்கர்கள் 'இதை ஒருவர் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் அவனிடத்தில் மாத்நிரம் உபாத்யாபர் உகத் திருப்பார்; நமக்கு என்னுயிற்று? இக்காரியத்தை என்னரும் கூடச் செய்தோமா கிருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட உபாயமென்?' என்ற கிந்தித்து, 'ஒரு பெரிய மலைமாத்நிரம் இவ்வுகையைச் சொருகிவிட்டு அந்த மாத்நிரம் என்னரு

மாகக் கூடிச் சமத்துபோய் உபாத்தாபமொழிகில் போடவேண்டியது' என அறுதியிட்டு அங்ஙனமே செய்தனர்; முடிவில் பரிமாசத்தில் ஊசெய்த தேடிப்பிடிக்க முடியாமற் போயிற்று; உபாத்தாபம் மாணுக்கர்களின் ஆய்வதின் கனத்தத நோக்கி மிகவிந்தனர் என்பது விநோத கதை. அவ்வாறாகவே வானாஸிர்கள் ஒவ்வொருவரோ பத்தெட்டு மலைகளைத் தூக்க வல்லவரேனும் ஒவ்வொரு மலைபிறும் எல்லார்க்கும் அங்ஙனமுள்ளதாயிடி கிஞ்சிதகரித்த ஆந்தாதியாயம் விளக்குமாறு; குங்குதள் எனப் பக்கமையும், மலையை என ஒருமைபுமாக அருளிச்சொய்தாசென்க.

வானாஸிகள் போலவும் அணிற்றினோகன் போலவும் சரீர சாமப்பட்டு ஒரு கைக்கரியமும் செய்பமுடியாமற் போயினும், நெஞ்சாலையாவது எம்பெருமானை நினைத்து அவ்வழியாலே பகவத் கைக்கர்ப்பார்களில் ஒருவனாக விழ்கலாமே; அதுவுமில்லாமல் என் அருமருத்தன்ன மானிடப் பிறவியைப் பாழே போக்கினேனே! என்று கதறுகின்றார் பின்னடிக்கலில். (உஎ)

உம்பர வலியலாகா வெளியுளார் ஆணைக்காதிச்
செம்புலா ஹண்டோழும் முதலமேல் சீறிவந்தார்
உம்பர மாயதுண்டே காய்களோம் சிறுமையோரா
எம்பிராற் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. (உடி)

உம்பரால்	{ (பிரமன் முதலிய) தேவர்களானும்	(இப்படி ஆச்சித படியாதியாய் கவிகருமவனிருக்க;)	
அறியல் ஆகா	{ (இவ்வகையென்று பரிச்சேதித்து) அறிய முடியாத	உம் பரம் { (உம்முண்டயசைனத்தில்) ஆயது { கைக்கொரு உண்டே { பருவுண்டே ?	
ஒளி உளார்	{ தேஜோ மயமான பரம பதத்தை விழுவிவாக அண்டய எம்பெருமான்	காய்களோம் { காய்போல் தீக்குடிதரான உம்முண்டய	
ஆணைக்காதி	கஜேந்தரமூலானுக்காக,	சிறுமை	தன்மைமைய
செம் புலால்	செவந்த மரம்வந்தை	ஒரா	ஆராயாதவான
உண்டு	புழித்து	எம் பிராற்கு	எம்பெருமானுக்கு
வாரும்	காழ்த்து	ஆன்	அடிமைசெய்யப் பெருமன்
முதலை மேல்	முதலையின் மேலே	செய்யாதே	(இருக்கிற கான்)
சிறி	சிறுந்துகொண்டு	என்	செய்வான்
வந்தார்	{ (மகனின் கையிலே) எழுந்தருளினார்;	தோன்றி	பிறந்தேன்!

“அயர்க்கின்றேனே” என்று கதறுகின்ற ஆழ்வாரை நோக்கிச் செல்,
“ஆழ்வார்! ‘எம்பெருமானை நெஞ்சாலையது நினைக்கப்பெறில் போதும்,
அதுவுக்கட நான் நினைக்க முடியவில்லையே’ என்று நீர் வருத்துவதில் பய
னென்ன? நெஞ்சால் நினைத்த மாத்திரத்தினாலே அங்ஙனம் வந்து நமக்கு

உ.அ. உம்பரம் லறியவாகா.

உதவப்போகிறாளு? நீண்டகாலம் மனத்தில் னன்றிக்கீர் ம்பிடம் அவன் கருக்கும் அவன் பெறுதற்கரியவாசிரின்று னென்றால் உயிர் போக்கி வருவதற்குப் பாஸத்திதான் ஏது? ஆனபின்பு நீர் வினாவு அக. ரகித்தாக் கதறுவதில் பயனில்லை; உம்முண்டை சந்தியைக்கொண்டு உம்மை கொல்ல; கொள்ளப் பார்ப்பதே உத்தமம்” என்றாற்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்கள் பேச்சுக்கு உத்தரமாக அருளிச்செய்யும் பரமரம் இது.

மடுவின் கணாபிலே முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்தின கஜேந்தராய் வான் “சாராயனா! ஒ! மணிவண்ணா சாக்ஷியாய்!” என்று அழைத்தவாறே அனாதையைத் தலைகுலை மடுவின் கணாபிலே ஒடிவந்தவனன்றோ எம்பெருமான்; இப்படி ஆச்சரித னாலபனாய் ஆச்சரித பகற்பாதிபான எம்பெருமானிருக்க அவனைக் கடகாகப்பற்றாமல் எம்மைநாமே ரகித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதும் ஒரு காரியமாகுமோ? ஆனால் பரமோத்குருஷ்டான அவன் பரமசிக்குஷ்டான நம்மை ஒரு பொருளாக நினைப்பனா என்று சிந்திது சங்கடமாம்; இதுவும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியாதாருடைய சங்கடமாயும்; “இவன் நீசன் இவன் உத்திருஷ்டன்” என்று ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பார்ப்பவனல்லன் எம்பெருமான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிந்திதம் அடிமை செய்யப்பெறுத லாபியை ஏதுக்காக ஒரு மனிதனாகப் பிறந்தேனென்று தலைவிலடித்துக் கொள்ளுகிறபடி. பரமபதத்தை ஒளி என்ற சொல்லாற் உறியது வடமொழி வேதப்ரக்ரிதையை அடியொற்றியாம்.

“செம்புலாதுண்டு வரமும்” என்று முதலுக்கு இட்ட அடைமொழியின் கருத்து என்னென்னில்; “தீய-புகழ்-நெருங்கிவிடவகைபொவலா;— தீயபுகழ் னாவதறி விபகூதயேற்பாரா:” (அதிமாதவஸந்தவர்) என்றபடி எதிரியாக நினைக்கவும் தகாத ஒரு லீச ஜத்தகைவ எதிரியாகி அதனமேல் கோபங்கொண்டது ஆச்சரித பகற்பாதத்தாலன்றோ என்னும் கருத்து வெளி வரும்.

நம்பரம் —பருவு என்னும் பொருளதான லா: என்ற வடசொல் பரமேனத் திரித்தது. “நயலுத்தூடிவடுவொடிவிஜனாந் திவ-ரொ திவ-பொலி—நயல்வ த்வத் பாதபத்மே வாத நிஜபரம் திர்ப்பரோ திர்ப்பயோஸ்மி” என்று அதுணத்திப்பது அறிவுடைபார் செயலாதலால் நமக்குப் பரமான மதான் றுமின்மையென்க.

[உம்பராலடி பலாகா.] ஆனைக்காசி முதலமேற் சிநிவந்தவாலாறு:—பாண்டி நாட்டில் இந்திரதயும்பன் என்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனாய் ஒரு நாள் விஷ்ணுபூசை செய்வதில் அகஸ்திபமா முனிவன் அவனிடம் ஏழுத் தருள; அடபோது அவன் தன் கருகது முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்திவிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அடைபயஞ்

செய்தானென்று மாறுகக்கருதித் கோபித்து 'நீ பாணியோலச் செருங்குற்
நிருந்ததனால் பாணியாகக்கடவை' என்று சரிகை, அங்கனமே அவன் ஒரு
காட்டில் பாணியாகத் தோய்நினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபத்தியின்
மறையினையால் அப்பொழுதும் விடாமல் காந்தோதம் ஆயிரத் தாமசாமலர்க
ளைக் கொண்டு திருமாவை ஆராதித்துவருகையில், ஒருசான் பெரியதொரு தாம
சாத் தடாகத்தில் பூப்பறித்தற்குப்போய் இறங்கினபொழுது, அங்கே முன்பு
நீர்க்கிலியில்கின்ற தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவனென்னும் முனிவனது
காலைப்பற்றியிருந்து அதனும் கோபங்கொண்ட அவனது சரபத்தாற் பெரிய
முதலையாய்க்கிடத்த ஹரிஹரி என்னும் கந்தருயன் அந்த பாணியின் காலைக்
கொளிக்கொள்ள, அதனை கிடுகித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் சூதி
மூலமே! என்று கூலியகழக்க, உடனே திருமாவை பெரியதிருவடியின்மீதேறி
அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கரபுத்தகைப் பிரயோகித்து முதலையத்
துணித்து பாணியை அதன்வாயினின்ற கிடுகித்து இறந்தியில் அதற்கு முன்
நிலை அருள்செய்தான் என்பதாம். இச்சரிதம் இவ்வாழ்வாரால், மேல்
"பெண்ணுணவு சாடயினும்" என்ற பாட்டிலும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில்
"கொழும்கொடி முவலையின்" என்ற பாட்டிலும் அதுவந்திக்கப்பட்டிருக்கலாம்
அதிக. (உஅ)

ஊரிலேன் காணியில்லை உறவு மற்றொருவரில்லை
பாரில் நிற்பாநமூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி
காரோளி வண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆகுளர் கணிகணம்மா அரங்கமா கருணானே. (உக)

பாரில்	இத்தப் பூய்யினே	பற்றிலேன்	{ (தஞ்சமாடி) பற்றாதவனா பிரகின்றேன்;
ஊர் இலேன்	{ தேவரீர் உகந்திருக்கும் திருப்பதினரிசை பிறக்கப் பெற்றிலேன்;	பரம மூர்த்தி	மிகச் சிறந்தவனே!
காணி இவ்வை	{ (திருப்பல்லவாண்டு பாணை முதலானவற்றைக்கா விடப்பட.) காணியாட்பெயும் எனக்கென்னை;	காள் ஒளி உணவனே	{ மேகத்தின் காத்தியோன்ற மேனி சிறமுடையவனே!
உறவு இவ்வை	பகதர்களுயினே;	கண்ணனே	சூர் கருக்ப்பனனே!
மறது ஒருவர்	{ கோழன்மா முதலானவர்களுக் ஒருவருயினே.	கதறு கின்றேன்	{ (வேறு புனைந்த உண்ணியே) உப்பிட கின்றேன்;
நின் பாதம் மூலம்	{ தேவரீருடைய திருவடிவானேயும	அம்மா	ஸ்வாயித்!
			அரங்கமா கருணானே—;
		கணிகண ஆர்	{ (உண்ணியொழிய வேறு) உவர் { சாஷா வார் இருக்கிருத்!

தமக்கு ஒருவிதத்தாலும் 'மேறு தப்பா' தென்று சிக்கலித்து விசாரமற்
நிருப்பதற்கு இடமில்லாமையை விரிவ உரைக்கும் பாகாம் இது.

ஊரிலேன்.—வேறு எவ்வித போக்பதைப்பயில்லாமற் போனாலும் ஊனக் காமம், கோளில், திருமலை, பெருமாண்கோளில் முதலிய திவ்யதேசங்களில் ஐந்தாமாவது கிடைத்தால் அதைக்கொண்டு உய்வு பெறலாம். அப்படியாய்ந்த ஒரு தேசத்திலும் எனக்குப் பிறவி கோளில்லைவே! என்கிறார்.

காணி யில்லை.—திவ்யதேசத்தில் ஐந்தாமல்லை யிடினும் உகாபொலனார்த்தமாக ஏதாவது கொஞ்சம் க்ராம பூமிகள் ஏற்பட்டிருந்தால் அங்குப் போகவேண்டிய காலங்களில் யாத்துச்சிகமாக இடைவிடே ஒரு திவ்யதேசத்தை வைக்கக்கூடும் (முலர்பாக்கத்தின் வழியிலே திருப்புகழி கோமாதேவிலே); அப்படிப்பட்ட ப்ரணத்தி கோவதற்கு ஒரு குழியளவு காணியுமில்லை யென்கிறார்.

இவைபொன்றியில்லைபாகிலும் திவ்யதேசவாலிகளோடு உறவு இருக்குமாயில் பந்துக்குற்ப பரிபாலனத்துக்காகச் சிலகாலம் அங்குப்போகவும் அதடிபாக பகவத்கைவை கிடைக்கவும் ப்ரணத்தியுண்டு; அப்படிப்பட்ட உறவினர் களும் எனக்கில்லை; ஆகையிற் ஒரு வழியிலும் உன்னைப்பெற உபாயமில்லாமையாலே, "மின்பாத முலம் பற்றிலேன்" என்கிறார்.

இப்படி ஒரு கைம்முதலியில்லாதவனென்ற காரணத்தினால் என்னை நீ விடவானது; கெட்டுப்போன உடைமையைப் பெறுவதற்கு உடையவன் முயற்சி செய்வுமாதேபோலே கெட்டுப்போன அடிபனைப் பெறுவதற்கு நீர் முயல்வேண்டும்படியான இவ்வுழிக்கவொழியாத உறவு இருப்பதை சொக்கவேண்டுமென்கிறார், பரமமூர்த்தி என்று தொடங்கி. (உக)

மனத்திலோர் தாய்மையிலலை வாயிலோரின்சொல்லிலலை
சினத்தினால் செற்றம்நோக்கித் தீவிளி விளிவன்வாளா
பனத்துழாய் மாலையானே போன்னிக்குத் திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதியென்சொல்லா யென்னையா னுடையகோவே. (நடவ)

புனம் தழாய்	{ தன்னிலத்திலே வளர்ந்த செவ்விதான திருத்தழாயை	தாய்மையிலலை	{ தெனிகு கொஞ்சமும் இல்லை ;
மாலையானே	{ மாலையாக அணித்துள்ளவர்களை !	வாயிலே	வாயிலே
பென்னி குழி	{ காவேரியானே குழிப்பட்ட	ஒர் இன் சொல் இல்லை	{ ஒரு கஞ்சொல்லும் கிடையாத ;
திரு அம்ம	{ ஸ்ரீரங்கத்தில் சுரப்பட்டிருப்பவனே !	வான	நிஷ்கரணமாக
எவனை	அடியின	சினத்தினால்	கோபத்தாலே
தாய் உடைய	அடிமையாகக்கொண்ட	செற்றம் கோக்கி	{ பகைமை கொற்றப் பார்த்து
கோவே	வன்மையானவனே !	தீ விளி விளியை	{ மிகக் கொடுமையாக வளர்த்த சொல்லா கிறபேன் ;
மனத்தில்	(உன்) மனத்திலே		

எனக்கு	{ இப்படிப்பட்ட தூக்குணங்கள் விதைத்த எனக்கு	இனி	இனிமேல்
		என என்	என்ன என்?
		சொல்லாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.

“குளித்து மூன்றாவையொம்பும்” என்ற பாட்டுத்தொடக்கி ஐந்து பாட்டுக்களாலே தம்மிடத்தில் ஒருவித கன்மையும் கிடையாதென்பதை வெளி யிட்ட ஆழ்வாசை கோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! உம்மிடத்தில் ஒரு கன் மையும் இல்லைபென்றீர்; இருக்கட்டும், ஒருவித கன்மையுமில்லாதாப்போலே ஒருவித தீமையுமில்லாதிருந்தாலும் போதும்; அப்படி உண்டோ?” என்று கேட்க; “தமிழிதககரி-தடிவலிஞொகெ லாஹஸ்யஸொபதூபாவ்யுபாயி- நரித்திதம் கர்ததஸ்திலோகே ஹஹஸா சோபகமயாவ்பதாயி” என்ற ஆளவந் தானாப்போலே என்னிடத்திலி ல்லாத தீமை உகைத்திலேயே இல்லை! எல்லா வித தீமைகளும் என் பக்கல் குடிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்கிறார்.

மனத்தில் ஓர் தூய்மை இல்லை.—காமம், க்ரோதம், லோபம், மேரஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்று சொல்லப்படும் பல தூர்க்குணங்களில் ஒன்றாவது குறைந்தால் கொஞ்சமாகது சித்தகந்தி ஏறபடும், அப்படியுமில்லை பெண்கை.

கெஞ்ச பூர்ணமாகக் கெட்டுப்போயிருந்தாலும் வாயில் காணு கல்லசொற் கள் வந்தாலாவது நாலுபேர் பார்த்து ‘இவன் கல்லவன்’ என்று சொல்லக்கூடும்; இப்படியுமில்லை தப்பிப்போயும் ஒரு கல்லவர்த்தை வாயில் வருவதில்லை. ஒருவன் கல்லவனாட யுடுத்து கால்சர்க்கு கண்ணகத் திரிந்தானாயில் அவனுடைய அந்த மேன்மையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நிஷ்காரணமாக அவர்களைப் பழித் துக்கதும் சொற்களுக்கு எங்குடையிலலை. “வினத்தினால் செற்றம் கோககி” என்றவிடத்திற்கு “ஓரானும் ஒரு கோக்கும் கோகவாய்த்துப் பார்ப்பது” என்றார் பெரிபனாச்சான்பின்னை. அதாவது-இவன் க்ரூரமாகப்பார்க்கிற பார்வையொன்றினேயே ஓரான் காரணாய் வினென் என்றபடி.

இப்படி தமது தீமைகளைப் பரக்க உரைத்த ஆழ்வாசை கோக்கி எம்பெரு மான் “ஆழ்வீர்! பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகம் எவ்வளவுவேணுமோ அவ்வளவும் உம்மிடத்தில் இருப்பதாகக் கூறுவின்றீர்; இப்படிப்பட்ட உம்மை நான் என் செய்வவன்லேன்; உம்முடைய கருமபலனை நீர் அதுபவிக்கக்கடவீர்” என்று உபேகாநதோற்ற அருளிச்செய்ய, அதற்கு உத்தரமாகப் “புனத்தழாய் மானி யானே” என்கிறார்; கம்முடைய குறைகளைப்பார்த்து அகலவொண்ணாதபடி, ஒழிக்கவொழியாத உறவே நேறுவதாகக் கைப்பற்றக் கடவோமென்று காக்கு மியல்கினனாயிருக்கு யிருப்புத்தோற்றத் தனிமலை யிட்டிருப்பவான்குே தேவ ரீர்; நான்கள் கருமபலனை அதுபவிப்பதற்கு நீ தனிமலை யிட்டிக்கொண்டிருப் பாணேன்? என்னை.

தவத்துளர் தம்மில்லேன் தனம்படைத் தாமிலல்லேன்
உவர்த்தநீர் போவலென்ற னுற்றவர்க் கொன்றமல்லேன்
துவர்த்தசெல் வாயினுர்க்கே சுவக்கறத் துரிசனானேன்
அவத்தமே பிறவித்தநா யாங்கமா நகருளாளே. (நக.)

அங்கமா நகருளாளே ! — ;

தவத்துளர் } தபஸ்ஸை அடக்கித்தவம்
தம்மில் } களில்

அவ்வேனான் சேர்த்தவனல்லேன் ;

தனம் } (தநியாநானம் முதலிய
படைத்தாரில் } உற்றவர்க்கு) பணம்
எம்பாதித்தவர்க்கு உள்

அவ்வேனான் சேர்த்தவனல்லேன் ;

என்றன் } எனனைச் சேர்த்தவர்களுக்கு
உற்றவர்க்கு }

உவர்த்தநீர் } உப்புத்தகண்ணீர்போல
போவ }

ஒன்றும் } ஒன்றாகும் உதவாதவனான
அவ்வேன் } யிரா தின்றேன் ;

தவத்தே } பழுப்பேறின் அதாத்தை
செல் } புறைய மாதாக்கும்
வாயினுர்க்கே }

தவக்கு அந } வம்பத்தம்
அதாப்போம்படி }

துரிசன் } அன்னானினேன் ;
சுனேன் }

(இப்படிப்பட்ட எனக்கு)

பிறவி } ஜன்மத்தை
அவத்தமே } வயத்தமாதலே
தந்தாய் } கொடுத்தாய்.

தவமாவது—சரித்ததை வருத்தப்படுத்திச் செய்யும் காரியம் ; முழுசுநாக்க
களாயிருப்பவர் மோகனார்த்தமாகத் தவம்புரிவர்கள் ; புழுசுநாக்களாயிருப்பார்
ஸ்வர்க்கம் முதலிய ப்ரபோஜனார்த்தமாகனைக் குறித்துத் தவம் புரிவார்கள் ; நான்
ஒருவிதமான தவமும் செய்திலேன்.

உபநிஷத்திலே “ பபாகயாஹியபாவஸூத்ரம் ப்ராஹ்மபாக—பபாகபாச
விதபாபஹ்வர்கம் ப்ராப்தயாத் ” [“ எந்தவிதத்தினாலாவது விசேஷமான
'அக்கந்தை எம்பாதிக்கவேண்டியது ”] என்று ஒதிவைத்தது. “எந்த விதத்தினா
லாவது ” என்றது—களவுசெய்தோ, பிறனை மோசம் செய்தோ, கொலை
செய்தோ, எப்படியாவது என்றபடி. இப்படியும் ஒரு சாஸ்திரம் கூறமோ ?
என்று சங்கைபிறக்கும் ; கேண்மின் :—“ நகுவதவஸுதௌபுக்ஷாஹக்ஷீத—
நகஞ்சகவஸுதௌ ப்ரத்யாஹக்ஷீத ” (ஒரு அதிதியையும் அட்டிலிருந்து தூரத்த
வாகாது) என்று தொடங்கின ப்ரகரணமாதலால், காபொறும் விருந்தோம்பு
வதற்காக (அதிதி ஸத்தாரத்தை ப்ரதரய்வதமாகக் கொண்டு) கெட்ட வழியிலா
வது வேண்டிய அக்கம் எம்பாதிக்க வேண்டுமென்று ஒதிற்று. இந்த மருதியை
அடியொற்றித்தான் திருமங்கையாழ்வார் போல்வாரா அதுஷ்டித்ததும் : அவரக
ருடைய அதுஷ்டாநத்தை நிர்மூலமென்னப் பார்த்தால் அவர்களை நாம் கிறந்த
மெய்யடியார்களாகக்கொண்டு ஆசாதிப்பது அதிதமேயாகும்.

“ ஹக்ஷாஹக்ஷுஸவலிரஹித ஸ்லஸ்தொஹக்ஷயிதா லெவ்யாலெவ்யு
ஸஸிபாஹிதஸ்ஸௌபாஹிதாஹக்ஷயிதா க்ருத்யாக்ருதெகிரிவிநவிஷ்ணுமஹிதம்
வாஸிக்ருதாகதபாஸாது ஸரவாரிதெ ! காஹிதம் துதிபாணாம்—பக்ஷ்யா

பச்சுயேபயவிரதநிதன் ஸர்வதோபஸ்சயித்வா ஸேவ்யானேவ்யௌஸமயாநிதன்
ஸேவ்யாதோஷயித்வா | க்ருத்யாக்ருத்யே கிமபி நனிதர்கர்நிதம் யாபி க்ருத்யா
கர்த்துமபுத்தம்வாவாமுஸே காங்கிதம் த்வத்ப்ரியாணாம்” என்று ஸ்ரீவாவாமுஸி
யந்தகத்திலே எறும்பியப்பா அருளிச்செய்ததும் இர்த்யக்ருத்யைப ஆதாமாகக்
கொண்டேயாகும். ஆகையால் கங்கிஷயத்தில் விநியோகத்துக்காகத் தீவ்யழியில்
ஆர்ஜனம் செய்வது ஸாஸ்த்ரா தமதமே; இது நிதம்:—இங்கு, தனம் படைத்
தாரிலல்லேன் என்பதற்குக் கருத '1 யாதெனில்; இதுவகையில் நான் களவு,
மோசம் முதலிய தீவ்யழிகளில் எவ்வளவோ பணம் ஸம்பாதித்திருப்பேன்;
அவற்றில் சிறிது பாகமாகது பாகவதாராதகத்திற்காகக் கல்பிக்கப்பட்டிருக்
குமேயானால் திருமக்கையாழ்வாரைப்போலே நானும் அவாவற்று விடுபெற்றுத்
தொல்லைப் பழவினைவை முதலியந் தடைவிராது; அப்படி ஸத்திஷயத்திலே
விநியோகப்படுகிற தனத்தை நான் படைக்கவில்லை என்பதாம்.

“பொருள் கையுண்டாய்ச் செலக்களனில் போற்றி பென்றேற்றெழுவர்”
(திருவாய்மொழி—க-க-உ) என்றபடி கையில் நானுகாக நடமாடுமளவு கழிந்
தால் பத்துக்களும் நோக்கமாட்டார்களென்ற கருத்துடன் இரண்டாமடி அரு
ளிச்செய்திருர். உவந்த தீர் போல-உப்புத் தண்ணீரை முதத்திலே இறட்டிக்
கொண்டால் கங்கிழிக்கவொண்ணாதபடி கசிக்குமாபோலே என்னை அவர்கள்
நேர்முகம் பார்க்கமுடியாதபடி அவர்கட்கு நான் தீவனாய் விட்டேனென்கை

நான் செலுகளாக விரும்பிப்போந்த மின்விடை மடவார்கட்கானது கல்லா
யிருப்பேனெனவன்றும், அதுவுமில்லை; அவர்களிடத்திலும் என் கள்ளத்
தனத்தை உபயோகித்தபடியாலே அவர்களாலும் நிரஸ்கரிக்கப் பட்டே
னத்தோ! என்கொர் மூன்றுமடியில். இவக்கு அற என்பதற்கு, ஸ்த்ரீகனோடு
ஸம்பந்தம் அதும்படி என்று பொருள்கொள்ளாமல், 'உன்னோடுண்டான உறவு
அதும்படி' என்று பொருள்கொண்டு ஸ்த்ரீகன் பக்கலிலேயே நான் கள்ளனாய்த்
திரிந்தொழிந்தேன் என்று கிவர் உரைப்பது சுவைக்கேடு; வ்யாக்யானத்திற்கும்
சேராத. செவ்வாயினுர்க்கே என்றவிடத்து ஏகாம்-உம்மைப்பொருளாதாம்.
“தண்ணைக்கு எல்லாபான ஸ்த்ரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலும் பறியக்கரிக்கப்
பட்டேன் நானெனருவனென்றோர்” என்பர் பெரியவாச்சாண்டிள்ளையும்.

இம்முன்றிகட்கும் உன்னுறை பொருள்:—[தவத்துளவர் இப்பாதி.] உன்
றுடைப ிர்த்தேறதுக விஷயிகாரத்துக்கு விசேதியாக நான் ஒரு ஸ்வப்பங்குத்தி
யும் செய்பவென்கை: கையில் காணன்னவனாயிருந்தேனாகில் ஆகிஞ்சலத்தில் குறை
யுடைப்பனுவென்; அங்கனுமில்லை; அகிஞ்சலத்தில் தலைவனாயிராவின்றேன்.
கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் கற்றத்தவர் என்ற ஆபாச பத்துக்களோடே
பொதுபோக்காவின்றேனாகை “சேலேய்கண்ணிபரும் பெருஞ்செல்வமும்நன்மக்
கரும், மேலாததாய் தக்கதபுமவசே வினிபாவாசே” என்னும்நிலைவாய்ப்பு பிறகு

நாம் வைப்பற்றுவோமென்று நீ ஆறியிருக்கலாம்; அங்கனாயிலும் பந்துக்களுக்கு என்னால் ஆகக்கூடிய கன்மை ஒன்றுமில்லாமையாலே அவர்கள் என்னை விட்டுப் போயிருந்தனர்; சேலையெண்ணியரிடத்தும் நான் கன்னனாய்ப் போந்தபடியாலே அனர்களுக்கும் என்னைத் துரத்திவிட்டவர். இனி உன்னுடைய விஷயிகாரம் இடைபூறின்றி உள்புருரணமென்றவாறு. இந்த உன்னுறை பொருளுக்கு நான்காமடியோடே ஸங்கதி என்னின்பெண்ணில்; துப்படி உன் விஷயிகாரத் திற்கு நான் உதெனையிருக்கச்செய்தேயும் என்னை நீ உபேகிப்பதால் என்னை நீ வினோபபாடத்தாயிதே என்கிறார். அவத்தம்—அவத்பம் என்ற வடசொல் விகாரம்.

ஆர்த்துவன் டலம்பும்சோலை யணித்திடு வாங்கத்தன்னுள்
கார்த்திர என்னயமேலிக் கண்ணனே உன்னைக்காணும்
மார்க்கமோன் றறியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய்
மூர்க்கனென் வந்துகின்றேன் மூர்க்கனென் மூர்க்கனெனே. (௩௨)

வண்டு	வண்டுகள்	உன்னை	உன்னை வாகுத்கரிக்கக்
ஆர்த்து	ஆரவாரம் செய்துகொண்டு	காணும் மூர்க்க	கூடிய உபாயமொன்றையும்
அலம்பும்	அலைத்துக்கொண்டிருப்பதென்ற	மும் ஒன்று	
சோலை	சோலைகள்-லே	அறியமாட்டா	அறியமாட்டாதவனாய்,
அணி	அடிபு பெற்றிருக்கிற	மனிசரில்	மனிதர்களுக்குள்
திரு அரங்கம்	தூரங்கத்திலே (புள்ளி	துரிசன் ஆய	கன்னனாய்,
தன்னுள்	தன்னுள்) கொண்டிருக்கின்ற)	மூர்க்கனென்	{ பிடித்தது விடமாட்டாத
நார் திரை	{ மேகமொழிந்ததை ஒத்த	வந்து	{ முடனாகிய அடியேன்
அணிய		கின்றேன்	{ (வேறுபடுவதற்கு, தேவர்
மேலி	திருமேலியையுடைய	மூர்க்கனென்	{ திருமுன்பே) வந்து
கண்ணனே	பெருமானே!	மூர்க்கனென	{ கன்னனைய தன்மைமைய
			{ கன்னுராக் கடாபித்தருள
			{ வேணுமென்றபடி-

எம்பெருமான் ஆழ்வாரைக்கேட்கி “ஊம்ஊரிகளுக்குக்கூட ஆகாதபடி அனாரமான நீர் என்னிடத்தில் வந்து விற்பதென்?” என்று கேட்க; என்னு டைய மூர்க்கத்தன்மை தகாலே வந்துகின்றேன்கான் என்கிறார்.

வண்டுகள் பலவகைப்பட்ட மலர்களிற் பெருகும் தேனைப் பெருகுவதற்காகப் போராவாரம் செய்துகொண்டு அலையாடிற்கப்பெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருவாய் கம் பெரிவிக்கோயிலில் கானமேகங்கனெல்லாம்கூடி இங்கனே ஒரு உருவெடுத்துக் கிடக்கின்றனவென்கொல் என்று சங்கித்கும்படியாகப் பாம்போர்ப்பயம்பப் பன்னிகொண் டருளாகின்ற பெருமானே! தேவரீரை வாகுத்கரிக்கப் பெறும் உபாயம் இன் னதென்று அறியமாட்டாதவர்களில் பெருக்கள்ளனாகிய அடியேன் என் னினைமையை வினைத்துப்பார்த்தால் தேவர் திருமுன்பே வந்து நினைகக்கு போக்ப

தைவே இல்லை; ஆயிரக்கச்செய்தையும் யுக்தாயுக்தம் தூராயமாட்டாத முர்க்க னுக்கையாலே வஜ்ஜாபயக்களற்று வந்து நின்றேனென்கை.

[கார்த்திராளையமேனி.] தேன்கென்னதைக்கண்டு கடனென்று மயங் கிவந்த மேகக்கட்டங்கள் கழுத்தளவாகப் பருகி செழிந்து போகமாட்டாமல் உள்ளே புருந்து சாய்ந்தனகொல் என்று சங்கிதம்படியாகவாயிற்றுப் பெரிய பெருமான் கண்வளர்த்தருளுநிற்படி. வடிவின்சுருகையாலும், குவிர்ச்சிபாலும், பரோபகாரமே இயல்வாயிருக்கையாலும். தனக்கென்ன ஒன்றும் வைத்துக் கொள்ளாமையாலும் மேகத்தை எம்பெருமானோடே போலியாகச் சொல்லு கிறது.

கண்ணனே! என்று மேகத்திற்காட்டில் வாகி சொல்லுகிறது; மேகமானது தூரத்திலிருந்து ஜலத்தை உதவியிட்டுப் போய்விடும்; ஸுரதீபரூபவந்து விட் டுத் தன்னை உபகரிக்குமவனாயிற்று எம்பெருமான்.

அவனைக் காணும் மார்க்கங்களாவன:—கர்மவோகம், ஜ்ஞானவோகம், பக்தி வோகம், அவதாராதலஸ்யம், புருஷோத்தமவிதையை, புண்யசுஷ்டர்வாலம், திரு காமஸம்மேத்யனம் முதலிய உபாயங்கள். (க.உ.)

மெய்யெல்லாம் போகவிட்டு விரிசூழ வாரில்பட்டுப்

பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட பொழிக்கனென் வந்துநின்றேன்

ஐயனே அரங்கனே உன் னகுளென்னுமானைதன்னால்

பொய்யனென் வந்துநின்றேன் பொய்யனென் பொய்யனெனே. (க.க.)

மெய் என்னம்	{ மெய்யான (நீனைவு, சொல்லு, செயல் ஆகிய) எல்லாவற்றை ம்	அரங்கனே! —;	
போக விட்டு	நீக்கிவிட்டு	உன் அருள்	{ தேவர்களுடைய கருணையிலே புண்டான ஆசையினாலே தன்னால் }
விரி	{ விரிந்த உத்தமையுடைய குழலாரில்	என்னும்	
பட்டு	ஆழங்காத்தட்டு [அகப்பட்ட]	ஆசை	
பொய்	{ எல்லாவிதமான எல்லாம்	தன்னால்	வந்து நின்றேன் —;
பொதிந்து	{ பொய்களையும்	வந்து நின்றேன் —;	(என் எம்படிப்பட்டவனென்றால் ;)
கொண்ட	{ விதைந்துக்கொண்டிருக்கிற	பெய்ய	{ மனமெழி மெய்களாகிற மூன்று கணங்களிலும் பொய்யன்; }
பொழிக்க	{ கருத்திலுள்ள அடியோன	னென	
னென்	{ கருத்திலுள்ள அடியோன	பெய்ய	
ஐயனே	ஸ்வயித்!	னென	{ (தெய்வத்திருமுன்பே வெட்டி மந்து) உந்து சிந்தேன். }
		வந்த	
		சுந்தேன	

தம்முடைய தாழ்வுகளை வாயாரச்சொல்லிக் கதறி தேவர்களுடைய கருணை யென்றையே எதிர்பார்த்திருப்பவனடியேன் என்கிறார்.

மனம், மொழி மெய் என்கிற முக்கூறு க்களிலும் ஸத்யம் நியையாயிருக்கப் பெற்ற உத்தம திவ்யாயிருக்க முடியாமற்போனாலும் ஏதாவதொரு காரணத்தி

லாவது ஸத்பமாயிருக்கலாம்; அப்படிப்பட்ட நிலைமையும் எனக்கில்லை; விஷயந்தர ப்ராவண்பந்தாலே பொய்தவிர வேதிலவாதவனுபவரின்மேன். ஆயினும் "தேவரீருடைய திருவருள் இருக்குமானால் எமக்கொரு குறையுமில்லை" என்கிற விச்வாஸமொன்றுமாத்நிரம் என்னிடத்தில் உள்ளதாதலால் அக் கருணையினுள்ள எசையாலே வெட்டமும் அச்சமுமற்றுத் திருமுன்பே வந்து வின்றேன் என்கிறார்.

மாதர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமிடத்து 'அழகாகமுடித்த கூந்தலை யுடையவர்கள்' என்று வர்ணிப்பதைவிட்டு விரிசூழலார் என்பது பொருள் துமோ? எனின்; காமுதராயிருப்பவர்கள்; ஸ்தரீகன் கூந்தலை முடித்திருக்கக்கண்டால் ஆ! இதொரு மயிர்முடியே! மாலைகற்றின அழகென்!" என்று அதிலே நடு படுவர்கள்; கூந்தல் விரிந்திருக்கக்கண்டால் "கூந்தல் விரிந்து காலளவும் தெரல் குகிற அழகென்!" என்று அதிலே நடுபடுவர்கள். ஆனபின்பு, விரிசூழலார் என்பதும் பொருத்துமென்க.

போழ்க்கன்—முறைகேடன், வழிதப்பினவன். ... (௩௩)

உள்ளத்தே யுறையும்மாலை உள்ளுவா னுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேன் காணும்நொண்டாய்த் நொண்டுகே கோலம்பூண்டு
உள்ளுவா ருள்ளிற்றெல்லா முடனிருக் தறிதியென்றே
வெள்கிப்போ யென்னுள்ளேகான் விலவறச் சிசித்திட்டேனே (௩௪)

உள்ளத்தே செஞ்சினுள்ளே
உறையும் வாணஞ்செய்திற
மாலை எம்பெருமானாகிய உன்னை
உள்ளுவான் { சித்திப்பதற்குதரப்பான
உணர்வு { அறிவு

ஒன்று இல்லா சிறிதும் இல்லாத
கள்ளத்தேன் { கள்ளனாகிய
காணும் { அடியேனும்
நொண்டு ஆய் { (உன்) அடியையிலே
அகம்பித்தவனாய்
நொண்டுகே { அம்மாநாமகரு
கோலம் { உரிட யெழுந்தகை
பூண்டு { அணிகற
(இருத்தபோதிலும்)

உள்ளுவார்
உள்ளிற்று
எவ்வாம் } சித்திப்பவர்கள் சித்திப்ப
தெலவாயற்றையம்
உன்
இருந்து
அறிவி எனது } உடையேருத்த
அறிவின்ருயெனது

(நான் உணர்ந்து)

நான் நான்
என்உள்ளே வனக்குள்ளே
கெளசிப்
போய் } மிகவும் வெட்கப்பட்டே

விவசு என { விளப்பக்கூத்த னதும்;
முறிவுமட்டி
சிசித்திட்டேன் சிசித்தேன்.

நொண்டுகே கோலம்பூண்டு-வெள்கிப்போய் என்னுள்ளே நான் விலவறச் சிசித்திட்டேன் என்று அக்வாய்.

நாம் ஒரிடம்தேடி ஒபநீவண்டாதபடி நம்முடையதத்தினுள்ளே எப்போதும் வந்து செருக்கியிருக்கிற உன்னைச் சிதைசெய்வதற்கு வற்ற அறிவு இல்லாத

சூத்ரமாபஹாரக் கன்னனாகிய அடியேன் உனக்கு அடிமைசெப்பவன்போலத் தோன்றி “இவன் பரமபாகவதன், பரமபக்தன்” என்று கண்டாடங்கதும் புகழும்படியாக “தொண்டயொத்த துளவமும் உடையும்பொலிந்து தோன்றிய தோன் தொண்டாடிப்பொடி” என்றபடி கைக்காயவேஷங்களைப் போட்டுக் கொண்டு திரிந்தபோதிலும் “இன்னுரினார் இன்னது நினைக்கிறார்கள்” என்று எல்லாருடைய நினைவையும் நீ கெடுக்கிறாள்ளேயே இருந்துகொண்டு அறிவின்றி வென்று உனது ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை நான் அதுஸந்தித்தவாதே ‘ஐயோ! எமது கள்ளவேஷம் வெளிப்படையாயிற்றே!’ என்று வெட்கமடைந்து எனக்குள்ளேயே நான் சிரித்துக்கொண்டேனென்கிறார்.

“நானும் தொண்டாய்” என்றவுடனே எம்பெருமான் “சூழ்வீர்! என்ன சொன்னீர்? மெய்யான தொண்டா நீர்?” என்ன; ‘இவ்வ இவ்வ, தொண்டக்கே கோலம் பூண்டேனத்தனை’ (அதாவது வேஷதாரித்தொண்டன்) என்றார். மாவை என்பதற்கு “எம்பெருமானை” என்று படர்க்கைபாகப் பொருளுகையாக, “எம்பெருமானாகிய உன்னை” என்று முன்னிலையாக உரைத்தது-அறிதி என்ற முன்னிலை முற்றுக்குச் சேரவேச் சிதலாம்.

“பூதாபவபு-நம் விமலக-தெ-ஸ்வாத்மாப்பேசம் விகர்ஜாதே” என்ற கருத்து சுற்றடியில் உதையும் விலவறச் சிரித்திட்டேன் என்றது—எவ்வாறு உடந்து சிரித்தமைபைக் கூறியவாறு. ... (௩௪)

நாவியன் றலகமெல்லாம் தலைவிளாக் கொண்டவெந்தாய்

சேவியே னுன்னையல்லால் சிக்கெனச் செங்கண்மாலே!

சூவியே! அமுதேயென்ற னாகுயிரினைய வெந்தாய்!

பாவியே னுன்னையல்லால் பாவியேன் பாவியேனே.

(௩௫)

அன்று	{ அக்ஷாஸத்திம் (நீரில்நீர்மயமாதரத்திம்)	என் தன் சூம்	{ (என்னை எவ்வழிவிற செல்வித்த எனது)
நாலி	உடந்து	உயிர் அகைய	{ அருமையான
உலகம்		உத்தமம்	{ சூத்ரமாபவபோல்த என்று நினைவனே!
எல்லாம்	{ எல்லா அளவ்களையும்	பாவியேன்	பாவியானிய வரன்
தலை விளாக்	{ (விருகடாழிநாள்) விளாடித்த	செங்கண்	{ உத்தமாத (எப்போதும் விடாமல்)
கொண்ட		உன்னை	{ உனனைத்தவிர அல்லால்
எத்தாய்	எமது ஸ்வாமியே!	சேவியேன்	செங்கண்மட்டேன்;
செங்கண்	{ செங்கண், விருக்கண்டாள் மாளே { அண்டய திருமாவே!		{ (உன்னைஉல்லாது வேறொருவரை)
அவியே	{ (எனது உயிர் தரித் திருப்பதற்குக் சாணமான்) பஞ்சப்பாண உயுவானவனே!	பாவியேன்	நினைக்கவும் மாட்டேன்;
அமுதே	அம்ருதம் பேசாதவனே!	பாவியேனே	நான் பாவியவேயாவேன்.

கீழ்ப்பாட்டில் தமது கன்னத்தன்மைவைப் பேசி, “இப்படிப்பட்ட நாம் எம்பெருமானைக் கிட்டுதல் தவறு” என்று ஆழ்வார் அவ்வெம்பெருமானை விட்டு அகலுகின்றேன், அப்பெருமான் ‘ஆழ்வார்! நாம் உலகத்தாருடைய தாழ்வுகளைக் கண்ணெடுத்துப்பாராது அவர்களுடைய இவ்வப்ப குணத்தையே பாராட்டி அவர்களை அடிமை கொள்பவரல்லாமோ?’ என்று தன்னுடைய வாழ்வுமே கிளங்குமாறு எல்லாவையும் தான் அடிமைகொண்ட தீரிகிரமாவ தார சரித்திரத்தை இவர்க்கு நினைப்பூட்டிச் சமாதானமுண்டாகுமாறு செய்ய, அதனால் ஆழ்வார் தாம் முன்பு அவனைவிட்டு விலகிச்செல்லும்படி நினைந்த தமது குற்றத்தைப்பாராட்டி, “பாலியேன் பாலியேனே” என்று தம்மை வெறுத்துக்கறி, எம்பெருமானைத்தவிர வேறொரு கடவுளை நினைத்ததும் தொழுததும் செய்யாத தமது தன்மைவை வெளியிடுகின்றனர்.

எத்தாய்—எந்தை என்பதன் ஈறுதிரிந்தனினி. சிக்கென—குறிப்பிடைச் சொல். ஆலி—உயிர் கிடைத்திருக்கக் காரணமான பஞ்சபிரகாசன். என்றன்—தன்—சாரியை. அனைவ—உலகவுருபு: அன்—இடைச்சொல் பகுதி (இது—அன்ன—எனவும் வழங்கும்.) குறிப்புப் பெயரெச்சம். பாலியேன்—என்ற மூன்றில், முதலது—எதிர்மறைத் தன்மைபொருமை முற்று இரண்டாவது—தன்மை பொருமைப் பெயர்; எழுவாய். மூன்றாவது—குறிப்பு முற்று.

[தாலியென்னுமெல்லாம்.] உலகமெல்லாம் தாலியளத்தவரென்று:—மறைய பரிபென்னும் அனாசாரஜன் தனது வல்லமையால் இந்திய முதலிய பாவனை யும்வென்று மூவுலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சாரணமாகுமாறு வேண்டி, அப்பெருமான், குன்னவடிவான வாமநாவதாரன்கொண்டு அம்மாவலியினிடஞ் சென்ற தன் காலடியால் மூவடிமண் மேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமஞ்ச ஆகாயத்தை அளவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும், மறோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து, மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினான் என்பதாம். (உக)

மறைக்கன்று வரைமுனேத்தும் மைத்தனே! மதுரவாழே!
உறைக்கன்றே போலகோக்க முண்டவார் வலையுள்பட்டு
உறைக்கின்றேற் கென்னகோக்கா தொழிவதே உன்னையன்றே
அறைக்கின்றேன் சூழிமுர்த்தீ! அரங்கமர் கககுளானே. (உக)

அன்று	{	(இந்தியர் பசிச்சோபத்தாலே எழுநான் விடாமனஞ் பெய்வித்த) அகாலத்தினே		முன்		{	(பசு முதலியவை மையுயி னால் கடிதமடைதற்கு) முன்பாகவே
		மறைக்கு					

காசை	கோலத்தா பக்ததந்தை	பட்டு	அப்பட்டு
ஏந்தும்	(காசின் குடையாக) ஏத்திய	உழைக்கின்	தடிக்கிற என்னை
மைத்தனே	யிடுக்கை புடையவனே!	நேற்கு என்னை	
மதுர ஆறே	{ இனிய ஆறுபோல் எல்லார்க்கும் விடையைத் தீர்ப்பவனே!	கோக்கை கொழிவதே	{ கடாசியாம விருப்பதும் தருதியோ?
உழை கந்து போய் கோக்கம் உடையவர்	{ மான் குட்டியின் விழிபோன்ற விழிப்பை, உடைய மாதர்களின்	ஆதி மூத்தி முழுமுதற் கடவனே!	
		அவ்வளவு உருவானே!—;	
		உன்னை	{ தேவனே
		அனாதே	{ கோப்பென்றோ
கண்டிள்	{ (அத்த கோக்காதித) விலையுள்ளன	அழைத் கின்றேன்	{ நான் உப்பிட சின்றேன

பேறு பெறுவதில் விரைவு மிகுதியானே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு பெரு
மிடறுசெய்து உப்பிடுகிறது.

இந்தியன் பகிக்கோபத்தாலே எழுகான் விடாமையு பெய்கித்து வருத்தப்
படுத்தின காலத்தில் கோலத்தாநிகரினயக் கொற்றக்குடையாக வெடுத்த ஆய
ரையும் ஆவிரையையும் காத்தருளினவனன்றோ நீ! அப்படி அவர்களைக் காப்ப
தற்கு அவர்களிடத்தில் என்ன ருணம் கண்டுபிடித்தாய்? அவ்விடையருடைய
கோஷ்டியிலாவது பசுக்களின் திரளிலாவது அடியேனையும் சேர்த்துக்கொள்ள
லாகாதா? என்னும் இரக்கப்பொருள்தோன்ற மழைக்கன்று வரைமுனைக்கும்
மைத்தனே! என்கிறார்.

மதுர ஆறே!—கவித்தருளாமல் உபேகித்தபாதிதும் உன்னை விட
முடியில்லையே! என்பது கருத்து. ஆளுனது ஏரி, குளம் முதலியவைபோலே
ஒரிடத்திலேயே இராமல் காநாதேசங்களிலும் போய்ப் பெருருவதுபோல்
எம்பெருமான் அடிபார் இருக்குமிடங்கனி வெல்லாம்போய் ஸையை நாதித்
தருள்வின்ற ஸௌலப்பமும் இந்த முற்றுவமையால் தோற்றுமென்க.

உழைக்கின்றேபோல கோக்க முண்டவன்—ஸ்தீகன்; வடமொழியில்
'ஆதிமூலம்'—மருகித்ருசு: ' எனப்படுகர்.

உழைக்கின்றேற்கு என்றவிடத்தில் வேந்தமைபுருபுக்குப் பொருளில்லை.
'உழைக்கின்ற' என்று எச்சப் பொருள்படும். "செய்விரியும் தன்சேறை
யெம்பெருமான் திருவடிவைச் சித்தித்தேற்கு என்" என்ற திருமங்கையாழ்வார்
பிரயோகமும் கோக்கத்தக்கது.

"உன்னைபன்றே உழைக்கின்றேன்" என்றவாதே எம்பெருமான் "ஆழ்வார்!
நீர் அழைத்தவுடனே நான் 'ஏன்?' என்னை வேறுமே? என்ன ஆவாய்
கதை? என்று கேட்க ஆதிமூர்த்தி என்கிறார்—இவ்வளவு உருமாய்த்திடத்த
காலத்திலே ஒருவருடைய அபேகையையும் எதிர்பாராமல் இவற்றை உண்டாக்
கினை உனக்கு இவற்றின் கருணம் அவசிய சர்த்தங்கடவன்றோ என்கை.

[மறைக்கின்ற வரைமுனென்றும்.] மலைபெய்தது மறைதடுத்த வாலாறு:—
திருவாரப்பாடியில் ஆயர்கொல்லாரும்படி மறையின் பொருட்டாக இந்திரனை
ஆராதிப்பதற்கென்று வழங்கப்படி சமைத்த சேற்றைக் கண்ணிரான் ஒருகால்
அவனுக்கு இடா தப்படி விவங்கிக் கோவாத்தகமீனக்கு இடச்சொல்லித் தானே
ஒரு நேவதாருபங்கொண்டு அமுதுசெய்தான், அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு
புஷ்கலாலத்தம் முதலிய பவமென்களை ஏலி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற
கன்றுகட்டும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடைபார்க்கும் இடைச
பிபர்க்கும் நீங்கு தரும்படி கம்மையை எழுநான் இடைவிடாது பெய்வித்த
பொழுது கண்ணன் கோவத்தகமென்றும் மலையை எடுத்துக் குடையாகப்
பிடித்து மறையைக் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடைபூது சிறிதுமின்றிக்
காத்தருளினன் என்பதாம். (௩௬)

தெளிவிலாக் கலங்கல்கீர்த்து திருவாரங்கத் துள்ளோங்கும்
ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்
எளியதோ ருளுமன்றே எந்திறத் தெம்பிரானார்
அளியன்கம் ஹையலென்றார் அம்மவோ! கொடியவாரே (௩௭)

தெளிவு இள { (ஒருகாலும்) தெளிவில்லாமல்	என் திறத்த { (அவர்) என் விஷயத்தில் (செய்தருள வேண்டுவது)
கலங்கல் கலங்கல் மாராதிருக்கிற	எளியது ஒர் { ஸாமாந்தமான ஒரு அருளும் { சருபாமாத்திரமே அனதே { வனதே ?
நீர் குழ் எாவேரியாலே குழப்பெற்ற	எம்பிரானார் எனக்கு உபகாரமான அவர்
நீரு அங்கத்தன் } கெயிலிலே	கம் பையன் { “கம்முடைய பையனான அளியன் { இவன் சுமது கருணைக்கு என்னார் { உரியன்” என்று திரு தாமே { அழகிய மனவான அன்றே { மெருவனே யன்றே
தந்தையும் { (மகளுக்கு) தம்பனும் தாயும் ஆகார் { தாயுமளிருப்பர்;	அம்ம ஒ { ஐயோ! (இவருடைய கொடிய { இயலவு) மிகவும் கொடு ஆதே { மையா விசாரித்ததி!

தாம் இப்படி கதறுகிறகச்செய்தேயும் பெரியபெருமான் இரங்கி “அஞ்
சேல்” என்னக் காணாமையாலே, “தம்மைப்பொழிய வேறே ஒரு சுற்றத்தவர்
எனக்கு இருப்பதாக நிரூபித்திருக்கிறாரே? பரமோஜநாதர்களை விரும்பி
அகன்று போகிறேனென்று நிரூபித்திருக்கிறாரே? ‘கம்முடையவன்’ என்று
என்னைச் சிறிது அபிமாதித்தான்போ துமாரிருக்க இயலவாயுடைய அபிமாநியா
மல் சுக்குசல் தேட்டுக்கொண்டே கண்ணுதற்குவதே! அம்மே! இவர் திருவுள்
ளம் இப்போது இங்குள்ள கொடிதாழிற்றே” என்று வருத்துகின்றார்.

கண்ணோக்குத் தெளிவில்லாமல்—மேன்மேலும் பெருக்கு மிக்கிருக்கையாலே.

இத்தொடரில்லாமையுடைய பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஒருசமத்காரம் தோற்ற வர்ணிக்கிறார் “ ஐ. பழாஸ்திர-தகோ ஐ. நக்யவாஸியம்— துத்தாப்திர்ஜகோ ஐநம் யதாமியம் ” இப்பாதி சீவாகத்தால் அதன் கருத்து-பாற்கடல் தகப்பனார் ; பொன்னி என்ற நான் தாய் ; ஸ்ரீரங்கராய்ச்சியார் பெண் ; பெரியபெருமான் மணவாளன் ; இந்த விஷயத்திலே பெரியபெருமானுக்கும் பெரியபிராட்டி யார்க்கும் தருதியாக நான் என்ன பண்ணப்போகிறேன் ? என்று கலக்கினார் போல, சாமரம், கருப்பூரம், சந்தாவருசுஷங்கன், சிறந்த சந்தங்கன், முத்துக்கள் முதலியவற்றை அலைகளாகிற கைகளாலே உந்தா தின்றகொண்டு ஆழ்ந்து வருகிற காவேரியைப் பற்றாங்கன் என்பதாம்.

திருவாங்கத்துள் ஒங்குமோனியுளார் என்றது—பாமபதம் முதலிய இடங் களில் எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பைக்காட்டினும் கோயிலிலே எழுந்தருளி யிருக்கு மிருப்பிலே உள்ள அநிசயம் தோற்ற. “ பாமபதத்தி லொளி பகல் வினக் கொன்னும்படியாயாப்தது ; அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே குறைவான கான லம்னாரிகளுக்கு உதவப்பெற்றபின்பு ஒளி மிக்கிருக்கிறபடி. சித்யவாசரி களின் ஈடுவே யிருக்கிறபோது ஆதிதீபங்கள் ஈடுவே ஆதிதீபனிருக்குமாபோலே யாய்த்திருப்பது ; இங்கு ஆர்த்தர் மிகவும் உண்டாகையாலே தந்தாஷணம் பண்ணி ஒளியும் மிகா சிற்றமுத்தனை ” என்ற வ்யாக்யானவிருத்திகளை அநுஸர்திக்க.

விபீஷணாதிக்கை ரகித்தாற்போலே விலங்கும் கோது மெடுத்த ரகிக்க லேண்டியதிலை ; குளிர் ஒருகால் கோக்கியருளினால் என்பதாம் திரும் என்ற கருத்துப்பட அருளிச்செய்கிறார்-எளியதோருளமுன்றே என்றிறத்து.

குறைவைய முறைவிடுப்போது சித்திக்கவேண்டியிருக்க, எம்பிரானார் என்று பெருமன்றி செய்ததாகக் கூறுவதற்கு அடி என் ? எனினில் ; பெற்ற கன்றியை இல்கை செய்கிற கால்திகரன்றே இவ்வாழ்வார் ; அடியிலே வ்யாஸபத்தை உணர்த்தி அதுக்குமேலே ‘ உபா’போபேயங்கள் தாமே’ என்னுமிடத்தை உணர்த்தி, இப்போதும் கூப்பிடு கேட்க அவகாசம் கொடுத்திருக்கிற உபகாச முண்டே ; அந்த கன நிலை தனைத்த எம்பிரானார் என்கிறாரென்க.

எம்பெருமான் சொதிவாப்திறத்து ‘ ஆழ்வார் !’ என்றழைக்கவேனுமென்று இவர் ஆசைப்படுகின்றார்களே ; ‘ அடே ஸபயா !’ என்று ஒரு இன்சொல் சொல்லுக்கேட்க விரும்புகின்றார்களே. (௩௭)

மேம்போருள் போகவிட்டு மெய்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம்பர் சறிந்துகொண்டு ஐம்புல னகத்தடக்கிக்
காப்பறத் தலைசிறாந்துன் கடைத்தலை யிருந்துவாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலும் குழ்புன லரங்கத்தானே.

(௩௮)

புனல் குழி	காலிரி குழித்த	அகத்த	{ (விஷயார்த்தங்களில் போக வெளியுமல்) தம் முன்னே பதிய அடக்கி,
அங்கத்	{ கோலிலே	அடக்கி	
தமனே	{ கண்டவந்தருளுமடனே!		
மேம்போருள்	{ (பாக்குத ஐயங்கள்) விரும்புகிற வெளியை பதார்த்தங்கள்	காம்பு அற	அடியோடே
		தலை	{ தன் தலைமுன்ன சுவையைக்கொண்ட
		சொத்து	
போக விட்டு	யானையோடு விட்டிட்டு	உன்	{ உனது திருவரசலிலே (காவலாளர்கள்) காண்குசெய்த
மெய்மையைய	ஆம்மையுருபத்தை	தலைக்கடை	{
மிக உணர்ந்து	உன்னபடி அறிந்து	இருந்து	
ஆம் பரிசு	{ மனருபாதுருபமான ஸமாசாரங்களை உம்	வாழும்	உஜ்ஜீவிக்கின்ற
அறிந்து	{ தெரிந்துகொண்டு	சோம்பரை	{ (தம்முடைய தரிதத்தில்) சேறம்பிவிருக்கும்வர்களை
கொண்டு		உகத்தி	{
ஐம் புலன்	ஐந்து இத்திரியங்களையும்	போலும்	உகக்குமவனாய்நியேன சீ.

“அளியனம் கையலென்றார் அம்மலோ கொடியவரே!” என்று கீழ்ப் பாட்டில் ஆழ்வார் அருந்தினவரே “இவ்விருந்தருமாளுலத்திலே ஸ்வரூபாது ரூபமான புருஷார்த்தத்தை அபேகிப்பதும் அதற்காக நம் ஸ்வபார்த்திருப்ப தும் அதுக்குமேலே வினம்பம் பொருமல் கூப்பிடுவதும்! இதென்ன சூச்சரி யமாயிருக்கிறதே! இப்படிப்பட்ட ஒரு உத்தமாதிகாரியைக் கிடைக்கப் பெற் றோமே!” என்று பெரியபெருமான் திருவுள்ளம் மிகவும் பாணநமாய், அந்த பாணாதமெல்லாம் திருமுகத்திலே தோற்றம்படி விருக்கக்கண்ட ஆழ்வார், “பெருமானே! தேவர்காக்கிட்டு தேவரீர் பக்கமினே ஸர்வபாரங்களையும் ஸம்ர்ப்பித்து நிச்சிந்தையாவிருப்பவர்களைக் கண்டால் தேவர்குடைய திருவுள் ளம் இவ்வளவோ மலர்ந்திருப்பது!” என்று பெரியபெருமான் திருமுகத்தை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

மேம்போருள் என்பதற்கு (க) மேலெழுந்த பொருளென்றும், (உ) மேலின பொருளென்றும், (ஊ) மேம்பாட்டை விளைக்கும் பொருளென்றும் மூன்று படியாக நிர்வாகம்; (ச) கருமங்கள் காரணமாக வந்தேறியாய் பகவத்கிஷய உணர்ச்சி வந்தவரே விட்டகதும்படியாவிருக்கும் பொருள்-மேலெழுந்த பொருள் எனப்படும். அதாவது ஸம்ஸாரஸம்பந்தம். (உ) மேலின பொருளா வது-சிக்கன ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பொருள்; சேதானால் பிரிக்கவொண்ணாத படி விருக்கை. அதாவது தேஹஸம்பந்தம், அவித்யா ஸம்பந்தம். (ஊ) மேல் பாட்டை விளைக்கையாவது-தன்னைப் பற்றினுரை ஸர்வஜ்ஞராக அபிமாநித் திருக்கும்படி பண்ணவற்றாக. அப்படிப்பட்ட பொருளாவது-பாக்குதி ப்ராக் ருத பதார்த்த ஸம்பந்தம்; ஆகிய இவற்றை வானையோடே ஒழித்து தேஹத்தை ஆத்மாவென்று நினைக்கை, தேஹத்தைப்பற்றின ப்ராக்ருத பதார்த் தங்களில் ‘இவை என்னுடையவை’ என்கிற மமதாபுத்தி, தேஹத்திற்காட்டில்

வேறுபட்ட ஆத்மாவில் ஸ்வாதந்திரியபுத்தி முதலியவற்றை அடியோடு ஒழித்து என்றபடி.

அதற்குமேல் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்வேனும்: அதாவது-ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசன், நித்வன், உணர்வைக் குணமாகவுடையவன், அணுபரிமாணன், எம்பெருமானுக்கு அசுயார்ஹசேஷபூதன், அந்த சேஷத்வத்தை பாகவதரஸாவம் உடையவன் என்றிங்ஙனே விரிவாக உணருக. பாக்ருதிப் பாக்ருதங்கள் ஹேயம் என்றறிந்து ஆத்மாவையும் உள்ளபடி வலிந்தபிறகு பின்னையும் சூம் பரிசு அறிந்துகொள்ளுகையாவது-கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்றறினாக.

வ்யாக்யாஸகத்தி:—“ஆத்மாபிமாஸூதரூபமாக வாய்த்து வ்ருத்தி ஹேதுக்கள் தானிருப்பது; தன்னைத் திரியக்காக அபிமானித்தபோது த்ருண ஸூழை மாய்த்து வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘மனுஷ்யோஹம்’ என்று அபிமானித்தபோது அந்நம் வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘தேவோஹம்’ என்றபோது அம்ருதம் வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘தாஸோஹம்’ என்றபோது கைங்கரியமே வ்ருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது.”

ஐம்புலனகத்தடக்குகையாவது-எம்பெருமானுக்குப் பண்ணும் கைங்கரியத்தில் ஸ்வயாயோஜகத்வபுத்தி பிறவாதபடி ரோக்குக. தனக்கு இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் எம்பெருமானுக்கும் இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமும் அபுருஷார்த்தம்; “தனக்கேவாக எந்நாக் கொன்ஸுமீதே” என்றபடி எம்பெருமானுக்கே இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்கிற ஸைஷ்மார்த்தம் இங்கு உணர்த்தக்கது.

காம்பு அறத் தலைசிறாந்து—உபாயாதரங்களில் தனக்குள்ள பற்று அறம் படி தன் தலைபிறுண்டான துரிதங்களைப் போக்கி. அதாவது-பேற்றுக்கு எம்பெருமான் ஸாதாமையொழிய நாம் செய்யும் க்ரியாகலாபங்களொன்றும் ஸாதாமல்ல என்று உறுதியான அத்பவணாயம் வலித்து என்றபடி. உலகத்தில் அரசர்கள் தண்டனை விதிக்கும்போது தலையைச் சொக்கும்படி கட்டளைபிடுவதன் கருத்து அஹங்காரத்தைப் போக்குகையாம். ஆக அஹங்கார கர்ப்பமான் உபாயாதரங்களின் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இப்படி பாமைகாத்திகளாய் எப்போதும் உன் திருவாசலையே பற்றிக் கிடந்து வாழுஞ் சோம்பராவிய பரமபாகவதர்கள் விஷயத்திலே தேவரீர் திருவுள்ளம் உகத்திருக்கும்படியே! என்று வியக்கிறபடி.

ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக்கிடத்ததொரு கையைக் கொன்றவனை வெட்டி, பிறகு தானும் குத்திக்கொண்டு மாண்டான். இதை ஒருநாள் விதிபிலே எழுந்தருளிக்கொண்டிருந்த திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் கடைசித்து, “ஒரு தேஹாத்மாபிமாநியான மதுஷ்யன் ‘இந்த நாய் நம்வாசலைப்பற்றிக் கிடந்தது’ என்ற காரணத்தாலே அதன்மேல் இவ்வளவு பரித்தால், நாம் ப்ரம

சேதகஞ்சிய எம்பெருமான் திருவாசலைப் பற்றிக்கிடந்தால் யமாதிசன் கையிலே எம்மை விட்டுக்கொடான்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்போதே திருக்கண்ண மங்கைப் பத்தராலிப்பெருமான் மகாவிலில் கோபுரவாசத் தூகப்புகையிலே எவ வ்புரபுரங்களை யெல்லாம்பிட்டுச் சாய்ந்தருளிஞர் என்ற ஐதிஹ்யம் இங்கு அதுரைத்திப்பது.

வாழும் சோம்பார் என்றது கெடுஞ்சோம்பனா என்பாவர்த்திக்கிறது. கெடுஞ் சோம்பராவார் - ஈசனானிங்கை, சாயந்தாமலிங்கை, பரலோகமிலிங்கை என்னுற்போலே எல்லாவற்றையும் இல்லையெய்து விழிதகர்மங்களை அதுஷ்டியாமல் தோன்றித் துடி செய்து சோம்பேறிகளாய்த் திரிவார். வாழஞ் சோம்பராவார் - சாயந்தாற் தில் தாஸ்திகராய்க் கர்த்தவ்யங்களை வினையன்றிக்கே ஆஸ்திகராமணிகளாய் விரித்தோபாயமான எம்பெருமானை ஸ்விக்கித்து அவ்வெம்பெருமானுடைய அதுபவமே காலசேஷபமாய்த் தமது ஹிதத்தைத் தாமே தேடிக்கொள்வதில் சோம்பிவிருப்பவர்கள்.

உகத்தி—முன்னிலையொருமை கிளைமுற்று.

போலும்—ஒப்பின்போலி; உவமைப்பொருள் தராத போலென்னுஞ் சொல்லு; னகப்பாலங்காரமெனப்படும். (௩௮)

அடிமையில் குடிமையில்லா அயல்சதுப் பேதிமாரில்
குடிமையில் கடைமையட்ட குக்கரில் பிறப்பரேணும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாய் மொய்கழற் கன்புசெய்யும்
அடியரை யுகத்திபோலு மரங்கமா ககருளானே. (௩௯)

முடியினில் திருமுடியிலே
துளபம் திருத்தழாய்மாளையை
வைத்தாய் அணித்தவனே!
அயல்கம் மாகக் உளானே!—;
அடிமையில் { (உளக்குடி) கைகளியம்
செய்வதில்
குடிமை { உயர்குடிப் பிறப்பிறகு
இன்ன { எற்ற ஒழுக்கவயில்லாத
அயல் { (அடிமைகரு) அயலான

சதுப்பேதி மாரில் { என்னு வேதங்களை யு
மோதின அத்தனங்களைச்
சாட்டினும்

குடிமையில் { குடிப்பிறப்பினால்
கடைமை { இழிவடைத்த [மகனும்
பட்ட { இழிகுலத்திற் பிறத்த]

குக்கரில் பரமசண்டான ஜாதியில்
பிறப்பர் { பிறப்பர்களானும்
ஏனும் { பிறப்பர்களானும்

மெய் சூற்றகு { (உளது) கெருக்கிய
திருவடி களித்தது

அன்பு { பக்தி செய்கின்ற
செய்யும் { பக்தி செய்கின்ற

அடியரை அடியார்க்களையே

உகத்தி போலும் { விருப்பவாய் போலும்.

இனிமேல், கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ஞானமுடைய பாகவதர்களின் அவை வம் கூறுகிறது எம்பெருமான் தன் திருவடித்தாமரைகளில் பக்திசெய்யாதவர் கள் உயர்குலத்திற் பிறத்தவர்களாக இருந்தபோதிலும் அவர்களை ஒருபதார்த்த மாசவும் நினைவாமல் உபேகித்துவிட்டு, தனது திருவடிகளில் பக்தி செய்பவன்

மிகவும் இழிகுலத்தவராயினும் அவசரமே விரும்புவன் என்கிறத இப் பாட்டில்.

மேன்மைக்குக் காரணம்—எம்பெருமான் பக்கம் தொண்டுபூண்டு ஒழுரு வதேதவிர, உயர் குடிப்பிறப்பு அன்று. அவ்வாறு தொண்டுபூண்டு ஒழுகாம விரும்பாத தாழ்ச்சிக்குக் காரணம்; இழிகுலப்பிறப்பு அன்று; ஆகையால் யோநிதும்மத்தைச் சிறிலும் பாராட்டவேண்டவேண்ட.

குடிமை—குடிப்பிறப்பிற்கு எற்ற கண்ணொழுக்கம். அயலாதவாவது—எம் பெருமானுடைய கைக்கரிகத்தைச் செய்தற்கு அதுகலமாக வேதமோது கிறோம்' என்று அறியா திருக்கை. 'அத்பயநத்திற்குப் பலன் வேதத்தின் பொருள் உள்ளபடி அறிந்து நடப்பதுதான்' என்று உணராதவர்கள் நான்கு வேதங் களிலும் வல்லவரானாலும் பலனில்லை என்பது முதலடியில் விளங்கும்.

சதுப்பேதிமார்—சதுர் வேதிமார்; இருக்கு, வஜுன், ஸாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களை ஒதினவர்களென்னக. குக்கர் - மிகவும் தாழ்ந்தவர் என்பது பொருள்; [சூகூதர்] என்ற ஊசொன் குக்கர் எனத்திரிந்தது. ஏனும் - எனினும் என்பதன் மருஉ. (கக)

திருமலை மார்பு' நினைச்சி சித்தையுள் திகழவைத்து
மருவிய மனத்தராகில் மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெருவறக் கொன்றுகட்டித் தட்டிய வினையரேவும்
அருவினைப் பயனறுய்யார் அரங்கமா நகருளானே. (கல)

திரு	பெரிய பிராட்டியவரையும்	சட்டிய	விசேஷமாக ஸம்பாதிக்கப்
மது	{ தீவந்தமென்ற மதுவையும்	வினைபு வதும்	{ பட்ட பாவங்களை புண்டவர்களானாலும்
மார்பு	{ திருமார்பிலே அடிகின்றனவனே!	சின்னை	உன்னை
அவ்வாறு நகருளானே :-;		சின்னையில்	(தங்கள்) நெஞ்சில்
மா சிலத்த	{ (இருதம்) பெரிய பூமண்டலத்திலே உள்ள	செய் செய்	விளங்கும்படிவைத்து
உயிர்கள் என்றாம்	{ தீவராகிடுமென்றாம்	மருவிய மனத்தா துதல்	{ தருமான அத்வயவா யத்தை உடையவா விரும்ப பயோனான் (அவர்கள்)
வெருவ உற	(தூக்கத்தெவனாம்) நடுகரும்படி	கரு வினை	{ (தங்கள் செய்த) மஹா பாதகங்களினுடைய
கொன்று சட்டிப்பி	{ பாதமீமைபவர்கள்	பவன் அறி	பவனை
		உயவார்	அதுபயிக்கமாட்டார்கள்.

தாழ்ந்த வகுப்பில் பிறப்பேயன்றி நீசமான அதுஷ்டாகமு முடையதேவாதி
னும் "மேம் பொருள் போகவிட்டு" என்ற பாட்டிற்குரிய அதிகாரத்திலே
நிஷ்டையுடையவராகில் அவர்களுக்கு அந்தக் கருமங்களின் பலன் அதுபயிக்கக்
கூடவதில்லை என்கிறது, இப்பாட்டு.

திருமகன் கொழுஞ்ஞன் எம்பெருமானே! உன்னை இடைவிடாத செஞ் சிறை அதுவந்தித்திருப்பாராகில் அந்த பரபாவத்தாலே அவர்களுடைய பர வரீம்மை முதலிய கொடியபாவங்களும் தீயிவிட்ட தூதர்போல் உருமாய்க் தொழியு மாதவால் அவர்கள் நரகங்களிலே புக்கு அக்கருமங்களின் பலன்க ளான தண்டனைகளை அதுபவிக்கவேண்டிய பரஸக்தியே யில்லை என்றவாறு.

“நின்னைச் சினைதபுன் திகழவைத்துமருவிய மனத்தராகில்” என்றது- ஓருமைவரலே எம்பெருமானைப்பற்றி மற்றொரு கையாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகிய உபபாந்தரங்களையும்பற்றி அசர்த்தப்படாமல் ‘உபாயமும் உபேயமுமாகிய இரண்டும் எம்பெருமானே’ என்று உறுதியான அத்யவனாயம் கொள்வார்க ளாகில் என்றபடி.

“மாவிலத்துயிர்களைல்லாம்” என்கையாலே இவ்வதிகாரத்திற்கு ஜாதி சியமயில்லை வென்பது போதரும்.

‘வேருவற’ என்பது-கோன்று என்பதிலும் கட்டிட்டு என்பதிலும் தனித் தனியே இடையும். (சுய)

வானுளா ஔியலாகா வானவா வென்பராகில்
தேனுலாக் துளபமாலைச் சென்னியா வென்பராகில்
ஊனமா யினகள்செய்யு ழுளகா ககர்களேனும்
போனகம் செயதசேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே. (சுத)

வானம் ஔியனகள் செய்யும்	{ தாங்கள் சிவீகமான செய்வாளைச் செய்யுமவர்களாயும்	தேன் உளம் தூபம் மாலை சென்னியா என்பர் ஆகில்	{ ‘தேன் பெருமான்’ திருத்தழால் மாலையைத் திருமுடியிலே அணிபு மவனே!’ என்று அதுவந்திப்பாராகில்
வான காக்கள் ஏனும்	{ பிறரைக் கொண்டு சிவீகமான கருதல்களைச் செய்யிப்பவர்களாயு பிருத்தபோதிலும்	(அப்படிப்பட்ட மறாத்தாமர்கள்)	போனகம் { தாங்கள் அருளு செய்து செய்த சேடம் { பிருத்த பிரமைதந்தை
வான் உளம் அறியல் ஆக வானவா என்பர் ஆகில்	{ ‘மேலுலகத்திலுள்ள பிரமன் முதலியோரானும் அறிய முடியாத தேவனே!’ என்று அதுவந்திப்பாராகில்	தருவர் ஏன் அன்றே	அதுகாற்றிப்பாராகில் அப்போதே
		புனிதம்	{ (அந்த பரவாதததைப் பெற்றவர்கள்) பங்கத்தாமாகவர்.

பகவத்கைம்பங்கம் பெற்றவர்களுக்கு சிவீக ஆம்மத்தாலும் சிவீக அதுகட் டாதத்தாலும் ஒரு குறைபுயில்லை வென்பது மாதிரிமோலகை; அவர்கள் தங்களுடைய உச்சிஷ்டாந்தத்தாலே ஸம்ஸாரிகளையெல்லாம் பரிசுத்தாக்கும் படியான பெருமை பொருத்தியவர்கள் என்பது இப்பாட்டு.

தேவர்கள் மேலுலகில் இருப்பவர்கள் என்ற மாதிரித்தால் அவர்க ளுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம்ரூபம் முதலியவை விசதானயிடுமென்ன

முடியாது. “நாம் மதுஷயர்களிற்காட்டிலும் மிகவும் மேம்பாடுடையோம்; மேலுலகத்தில் வாழ்கிறோம்; கடவுள்களா யிருக்கிறோம்” என்றற்போலே அவர்கள் தங்களைப்பெருக்க மதித்திருப்பதால், “அகிஞ்சநோநஸ்யதே?” என்றிருக்கும் ஸாத்திகா திகாரிகளால் அறியப்படுமளவு எம்பெருமானை அவ்வறங்காரிகள் அறியவில்லார் என்க. இப்படி எம்பெருமானுக்குள்ள ‘அறிவதரியான்’ என்ற ஸ்வரூபத்தை உள்படி அறிவதேல், அவர்கள் தாங்கள் இழிதொழில் செய்யுமவர்களா யிருந்தாலும், தாங்கள் செய்வது போதாமல் பிறரையும் அவ்விழி தொழில்களைச் செய்விப்பவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் தாங்கள் பெற்றிருக்கும் பகவத் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி காரணமாக மிகவும் ஆதரிக்கப்படுவார்களே யன்றி இழிதொழில் செய்யுமவர்களென்று இகழப்படமாட்டார்கள். அவ்வளவேயுமன்று; அவர்கள் தாங்களமுதுசெய்து மிகுந்த ப்ராஸாதத்தை அருள் புரிந்தால் அதனைப்பெற்று மற்றையோர் தாய்கமபெறலாம்படி அத்தனை பெருமை பொருத்தியவர்கள்கான் என்கிறது.

பொனகம் செய்த சேடம் என்றதன் பொருளை விவரிக்கப் புகுமிடத்து ஸம்பந்தாய பேதத்தாலே அத்தபேதம் விளையும்; “தூதீயம்” தொஜிதஸௌஷ்டணிகிநா—தவநியபுக்தோஜ்ஜிதசேஷ போஜிகா’ என்றும் ‘கலத்ததுண்டு’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே அமுதுசெய்த வகலாக்கின் கலத்தில் ப்ராஸாதம்” என்றார் பெரியவாச்சான்பின்னை; வேதாந்ததேசிகன் ஈழஸ்பத்யஸாரத்திலே ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்திலே “பொனகஞ் செய்த சேடந்தருவரோல் புனித மன்றே” என்றதுவும் குருவிஷயமாயித்தனை; பொதுவானாலும் பகவத்கைந்த் தஸபார் தேசகாலாதி ஸ்வரூபஸ்பத்தாலே ஊகம்ருத்திகருமாய் ஊகாரகர்சுருபா யிருந்தார்களேயாகிலும் தாங்களமுது செய்த சேஷம் தருவராகில் புனித மாமென்றதித்தனை. இதில் ஸௌஷ்டப்தம் “ஊஸௌஷ்ட கிஞ்சியதாம்? உபெஷ்டஹஸுஷ்டகாம்—அர்கசேஷ: கிம்க்ரியதாம்? இஷ்டைஸ்தத புஜ்ய தாம்” இத்தபாதிகளில் ஸ்பரஸத்தாலே பாண்டஸ்தவிஷயமானால் விரோதமில்லை; உச்சிஷ்டசப்தம் தானும் ச்ருத்யாதிகளிலே புக்தசிஷ்டமாய் பாகபாத்ரஸ்தமான தினும் ப்ரயுத்தம்” என்றருவிச்செய்து வைத்தார். ஆசாரியன் தவிர மற்றையோருடைய உச்சிஷ்டத்தை புஜித்தால் ஒருமாதம் தீர்த்தபாசமாந்தர்த்தோடே வ்ரதமிருந்து பிறகு ப்ரஹ்மகர்ச்சகபாசஞ்செய்து பரிசுத்தியடைவான் என்று ஸாத்ருமாச ஸம்நிதிகையில் கூறப்பட்டிருப்பதால் இப்பாட்டிலுள்ள “பொன கஞ் செய்த சேடம் தருவரோல்” என்பதாக ஆசார்யவிஷயமாக நயிப்பிக்க வேண்டுமேயொழிய ஸாமான்யமாக ஸர்வஜாதீய பரமாகக் கொன்னத்தகாது. அப்படி கொண்டாலும் சேடம் என்பதற்கு “எச்சிப்பண்ணி மிகுந்த ப்ராஸாதம்” என்று பொருளில்லை; சேடம்சுமைத்த சட்டியில் மிகுந்திருக்கும் ப்ராஸாதமென்றே பொருள் கொன்னவேணும் என்பது தேசிகனது திருவுள்ளம். ‘தூதீயம்’ ஸுஷ்டஹஸுஷ்டகாம்—அர்கசேஷ: கிம்க்ரியதாம்? இஷ்டைஸ்தத புஜ்ய தாம்”

ததுச்சிவ்டம் ஸாம்பாவதம்' என்கிற பகவத் சாஸ்தாவசாதத்தின் யதார்த்தமான பொருளிலே ஊன்றினர் பெரியவாச்சான்பின்னே. இனி இதன் விவரணத்தை "ப்ரபாவபரிசுடா" என்னும் அடியேனது வாதச்சாந்தத்திலே விரிப்புகண்டு தெளிக.

ஊனகாரகர்—வடசொல் தொடர் ; ஊதம் காசயந்திதி. ... (௧௧)

பழநிலா வொழுகலாற்றல் பலசதுப் பேதிமார்கள்
இழிசுலத் தவர்களேனு மேம்மடி யார்களாகில்
தொழுமீனர் கொடுமின்கொள்மி னென்றுரின் னொடுமோக்க
வழிபட வகுளினும்போல் மதிள்திது வரங்கத்தானே. (௧௨)

மதிள நிருவாங்கத்தானே!—;

ஒழுதல் பூத { பிரமன்முதல் தன்னானும்
சீண்டு வருகிற
பாம்புகளையில்
பழுத இலா { ஒருகுந்தமு மறிநிருசீகு
மவர்களாய்
பல சதுப் { ஊனகு பேதல்களையும்
பேதிமார்கள் { ஒதினவர்களாய்
முன்னவர்களே!
எம் அடியவர் { "எமக்கு அடிமைப்பட்டவர்
என் பூதம் { எனையிருந்தால் (அவர்கள்)
இழிசுலத்த { தாத்த உகுப்பில் பிறந்தார்
உள்ளேனும் { சனே யாவதும்

கீர் கீங்கன்
தொழுமின் (அவர்களைத்) தொழுகன் ;
கொடுமின் { (உய்க்கிடத்திலுள்ள விசே
ஷார்த்தங்களை அவர்க
ளுக்கு) உபதேசிப்புகன்
கொளமின் { அவர்க்கிடத்தில் விசே
ஷார்த்தங்களுண்டாகில்)
செட்டுக்கொள்ளுகன் ;"
என்ற என்ற உபதேசித்தருளி
கின்றோமும் } உனக்கு எம்மாத
ஒக்க }
வழிபட அவர்களை ஆராதிகளும்படி
அருளினாய் உரைத்தருளினாய் ;
(பேரன்—அரை).

இப்பாட்டில் முதலடி-ஸம்போதகம் (விளி); "நிருவாங்கத்தானே!" என்றுதான் ஒரு ஸம்போதகமாவிற்தே; பின்னை இந்த ஸம்போதகமும் வசனமே அரங்கிப்பது? என்னில்; அரங்கத்தானே! என்கிற ஸம்போதகம் ஆழ்வாருடையது; சதுப் பேதிமார்கள்! என்கிற ஸம்போதகம் [அண்ணாமலிளி] பெருமானுடையது. அதாவது உத்பத்தியிலாவது ஆசாசம் முதலியவற்றி லாவது ஒருவகையாலும் குறையின்றியே ஸத்தனந்தா ப்ரஸாதர்களால் ஸதா சாரிஷ்டர்களா விருக்கும் [அதாவது 'நாம் இப்படிப்பட்ட உத்தம ப்ராஜா மணம்' என்று மார்க்ப தெரித்திருக்கும்] சதுர்வேதிகளை கொண்டு எம்பெருமான் உறுகின்றான்; 'ஓ சதுர்வேதிகளை! உங்களைப்போலே ப்ராஹ்ம தொடங்கி தெடுகிவருகிற வயசப்ரவாஹத்திலே பிறந்து சதுர்வேதிகளை விருப் பவர்கள் தான் பூஜ்யர், மந்தையேவர் அகாதானீயர் என்று நீங்கள் பாவிக்க லாகாது; எந்த ஜாதியிலே பிறந்தவரேனும் எனது அடியவர்களானால் அவர் களை நீங்கள் தொழுவீனதும்; பரம்பரம் ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்துக்கொள்ள லாம்; விசேஷமாகச் சொல்கிறேன்? என்னை நீங்கள் எவ்விதமாக ஆரதிக்க

உடன்பட்டிருக்கிறீர்களோ, அய்யிதமாகவே அவர்களையும் சூரதிக்க வேண்டியதுதான்” என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரினே “மஹிசஸு-விபாகெஷுஷா—பக்திரக்ஷய விதாஹ்யேஷா” என்று தொடங்கி “தடுவெலெயம்-அதேநாழாஷ்யம் வஸுவபுஜ்யோபயாஷ்யம்—தஸ்மைதேயம் ததேநாச்சாஹ்யம் ஸசபூஜ்யோபதாஹ்யம்” என்பதீருகவுள்ள ச்லோகங்களை சொக்குக.

ஆசார்யந்ருதபததிலு—“மீலசாணம் பக்தனானம் சதர்வேதிகன் அந
வர்த்திக் அநிஷுகெமீதிக் குவகவந்நிதாடொக்ப் பூகஜகெவண்டு பாவா
தீர்த்த பாவாநன மென்கித திருமுகப்படியம்” என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியும்
அதன் வ்யாசபாச ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுவர்த்திக்க்கடவன. ... (சஉ)

அமாவோ ரங்கமாவும் வேதமோர் ஊன்குமோதித்
தமர்களில் தலைவராய் சாதியர் தணர்களேலும்
புமர்களைப் பழிப்பதாசில் கொடிப்பதோ ரனவிலாங்கே
அவர்கள் தாம் புனைப்போலு மரங்கமா கககுளானே.

அரங்கம் கங்குலானே !--;

தான் அங்கம் } (பேர்தந்தின்) விவகாரம்
ஆகும் } மான ஆறு அங்கத்தோடும்

தன் வேதம் } லுக்கு வேதம்மொன்று
நாணும் }

ஆகவே தென்னில் பதிவுப்படி

தமிழகநிலம் பரிசுலதகருக்குள்ளே

நல்லா ஆய முதன்மையான

சக்தி அந்த { பஞ்சமணியாபிஷேகம்
வாசகமேனாம் { னாம் (அவாசம்)

தமிழகனை தேவநாகுடைய அழகாங்கனை

பழிப்பர் { (அவர்களுடைய இம்மத்
-தின் { கைப்பார்த்து) தாவிப்பர்
ரதின்

வெடிப்பது } ஒரு கிமிஷகாலத்திற்குள்ளே
 ன் துறையில் }

அவர்கள் தாம் { அந்த ஜாதி ப்ரதேசங்களின்
தாம்

ஆங்கில அறிஞர்

புனைபெயர் சண்டாளன் நல்லார்க்கன்.

(பேர்தலம்—விண்ணொளவந்தாரம்.)

குக்கு, யஜு-ஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்று வேதங்கள் நான்கு; சீனாஷ, விபாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜயோதிஷம், கல்பம் என்று வேதாங்கங்கள் ஆறு; இவற்றையெல்லாம் கண்டபாடம் பண்ணி அவற்றின் பொருள்களையும் அறிந்து, அவ்வறிவுக்குப் பலனாக பகவத்கைங்கர்பத்தில் முதன்மையாக ஊன்றி நிருகதும் சிறந்த அந்தணர்களாக நிருகதபோதிதும் அவர்கள், கீழ்க்குறிப்போக் கதைகளெல்லாம்ஸா.ாமஸ வேதஸம் பகவத்கைங்கர்ப மொன்று மாத்திரமுடைய ஒரு ஸ்ரீ ஸவக்ஷணமகா [- அதாவது சண்டாளஜாதியிலே பிறந்தவரை] அந்தப் பிறவிபப்பற்றி இகழ்வாக நினைத்து தூஷிப்பார்களானால் தூஷிக்குமவர்கள் தாங்களே ப்ராஹ்மண்யம் கெட்டுக் கர்மசண்டாளராய்ப் போவார்கள். இப்படிப் போவது ஜர்மரந்தரத்திலே வென்னிம்; அன்று; தூஷித்த அந்த கூணத்தி லேயே சண்டாளராய்பொழிவர்.

பெண்ணுலாம் சடையினுளும் பிரமண முன்னக்காண்பான்
எண்ணிலா ஐயியுழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிற்ப
விண்ணுளார் விப்பவந்து சூனைக்கன் றருளியீத்த
கண்ணருய் ! உன்னையென்னோ கனைகனாக் கருதுமாறே. (சச)

பெண் உலாம்	எண்ணிலா உலாவின்	சூனைக்கு	{ முதலிலுலாவியப்பட்ட } ஸ்ரீ
சடையினு	சடையைய சடையினு	வந்த	{ (முலின் கலையில்) எழுந்தருளி
பிரமணம்	நான் முக்கிடவுளும்	விண் உளார்	{ விதவனொளிகளும் ஆச்சரியப்
உன்னை	உன்னைக் காண்பதற்காக	விப்ப	{ படுப்படி பரமக்குழை
என் இலா	எண்ணமுடியாத	அருளை எந்த	{ வையச் செய்தருளிய
ஐயி ஐயி	செவ்வகலமாக	கண்ணருய்	{ (என்னிடத்த அருள்செய்
தவம்	தவம்புரிந்தவர்களுய்	உனனை	{ பரமமயாலே) தயவில்
செய்தார்	(அய்வனவிலும் காணப்	தனைகனா	{ வாதவனை !
வெள்கி நிற்ப	பெருமையாலே)	கருதும் சூழ	உனனை
அன்ற	வெட்கமடைந்த கவித்தலை	என்னோ	தஞ்சமாக
	யிட்டிருக்க		
	அக்காலத்திலே		

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் உறிய வைபவம் என்கு ஸம்பவிக்கக் கூடியதுதான் என் பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணுடைய சரிதத்தை அறுஸந்தித் துக் காட்டுகின்றார். சிவன் பிரமன் முதலாயினோர் தங்கள் எம்பெருமானை ஸர்வாதிகரிக்கவேண்டுமென்று செவ்வகலம் தவம்புரிந்தும் அவர்கட்டு அப்பேறு கிடைப்பாமையாலே வெள்கிற்தும்படியாயிற்று; கஜேந்தராமுவான் மறுவ்யஜாதிபுமன்; மிகவும் நீசமான நிர்ப்பஞ்ஜதி. அப்படியிருந்தும் எம் பெருமானுடைய விஷயகார்த்திற்கு எனினில் பாத்திரமாயிப்ப்டது. சூனையாலே ஜாதியின் சிறப்பு உபயோகமற்றது என்கிற அர்த்தம் இப்பாட்டில் அர்த்தத் ஸ்சிதம்.

பெண்ணுலாஞ்சடையினுளும்—என்றது-பெரிய கண்காணியை ஒருசடைக் குள்ளே அடக்கினென்னும் பெருமையைக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரனைக் காண ளாகுமோ? என்ற கருத்துத்தோற்ற. பிரமணும் என்றது - அந்த ருத்தாணுக்கும் தகப்பனாய், கீழுள்ளவர்கட்டு உபாத்தியாயனாயிருக்கும் மாத்திரத்தால் எம் பெருமானை அறியப்போமோ? என்ற கருத்துத்தோற்ற.

வெள்கிற்ப—தங்களுடைய சாமம் வினாய் ஒழிந்தமையை நினைந்து வெட் கப்பட்டுத் தலைகுனிந்து தகையைக்கீழி நிற்கையில் என்னை அன்றியே, வெள்கி நிற்ப - வெட்கப்பட்டு நிற்கும்படியாக என்றுமுணர்ச்சலாம். ஒரு தபன்மும்

செய்யாத ஒரு யானைக்கு அருளை யீந்தது பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் லஜனாதேவத வாக ஆயிற்றன்றோ.

அவர்களுக்கு வெட்கமாகிறது—ஐயோ! முதலையின் வாயிலே அகப்படாமல் தபஸ்வியிலே இழிந்து என்ன காரியஞ்செய்தோம்! என்று பதும் வஜ்ஜை அப்படி அவர்கள் வஜ்ஜைப்படுப்படியாகவும் கிண்சுவனார் ஆச்சரிப்பாடுப்படியாகவும் வந்து என்க. வியப்ப—பரஹ்மாதிகள் தெடுங்கலமாக எதிர்பாராநிறக அபர்களையும் எங்கனையும் அகாதரித்து ஒரு திவ்யஜ்ஜத்தின் காத்கடையிலே அகாருலைபத் தலைருலை ஒடிப்போப் பிடுவதே! என்று திவ்யஸூரிகள் வியப்ப.

கண்ணுருவுன்னை என்றும், கண்ணுருவுன்னை பென்றும் இரண்டு படிபா கப் பாடம் வழங்குகின்றது கண் என்றால் தயவு அது அரு - திவ்யமாயிருக்கப் பெற்ற உன்னை என்பது முந்தின பாடத்திற்குப் பொருள். 'தயவில்லாத உன்னை' என்பது பிந்தின பாடத்திற்குப் பொருள். "அவன் உபகரித்த தசையிலே கண்ணுரு வென்கிறது - பீதி தலைமண்டலயிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை" என்பர் பெரியவாச்சாண்டியன்னை. ஆகையால் முந்தின பாடம் வியாக்கியானத்திற்குச் சேராது. இனி, பித்தன் பாடமும் அங்ஙனம். 'ஆனைக்கன்றருளையீந்த கண்ணுரு' என்று எங்கும் அத்பாபகர்கள் கண்ணுரு வென்பதை மூன்றும் அடியோடு கூட்டி நிறுத்துவதால், கண்ணுரு என்கிறவிது ஸம்போதகமாயிருக்க வேணும். அன்றி, 'கண்ணுரு' என்பது உன்னை என்னும் விசேஷ்யத்திற்கு விசேஷணமாமாதில் "அருளையீந்த" என்று மூன்றுமடியை நிறுத்திவிட்டு "கண்ணுருவுன்னைபென்றோ" என்று காண்காமடி ஸேவிப்பதான பொருத்தும். அப்படி எங்கும் ஸேவிக்கக் காணாமையாலே கண்ணுரு என்பது ஸம்போதாமாகத் தானிருக்கக்கூடும். வ்யாக்யானத்தைக் கொக்குமிடத்து, இது ஸம்போதகமா? விசேஷணமா? என்பது நன்கு வினக்கலிக்கல். ஸம்போதகமாகக் கொண்டால் கண்ணுரு என்று சொல்வடிவம் உரித்திப்பது அருமை. ஆனபின்பு கண்ணுருய்! என்பது பிழையற்றபாடம். கண்ணுரை என்ற சொல்லுக்குக்கருணையின்னாவன் என்பது பொருள்; முழுச்சொல். அது விளியேற்றும்போது கண்ணுருய் என்றாகிறது. நனை-நங்காய்; மன்கை-மங்காய்; நனை-நாநாய்; கோதை-கோதாய் என்பனபோல. ஆதலால் கண்ணுருய்! என்றோதுவதே சிறக்கும். இப்பாடமே காலக்கிரமத்தில் கண்ணுரு என்று பிழையாகச் சிதைந்ததென்க.

"[உன்னையென்றோ களைகணுக் கருதுமானே.] ஆக்ரிதபகூபாதிபாண உன்னை ஜகத்துக்குப் பொதுவான சகுகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிக்கேட ரென்கிறார். (ஹேவாநாஃ ஹாதவாநாஃவ ஸாரித்யூரயிஹேவதஃ—தேவாநம் தாஸாநாஞ்ச ஸாமான்ய மதிதைவதம்) என்கிற பந்தம் கிடக்க, சிலர்க்காகச் சிலரை அழிக்கிற இவனை ஸர்வாசூகனென்று நினைக்கலாமோ?" என்பது வ்யாக்யானமொத்தி. களைகண்-சகுகம். ... (சச)

வளவேழக் தவளமாட மதுரைமா நகரத்தன்னுன்
தவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை அரங்கமாகுத்
துளவத்தோண் டாயதோல்கீர்த் தொண்டாடிப் பெருமசோல்
இனையபுன் கவிதைபேனு மெம்பிராற் கினியவாறே. (சுரு)

வளம் எழும்	அதகு விஞ்சிவிருப்பதும்	துளபம்	{ திருத்தூழாய்க் கைக்காய் தொண்டி ஆய { கிஷ்டமும்
தவளம்	கெண்டிதழுண்டயதுமான	தொல்லை	{ இயற்கையான சேஷத்வத்திலே கிணிகின் தவருமான
மாடம்	மாடங்களை யுடைய	தொண்ட	{ தொண்டாடிப்பெரியாய்த் அடிப் பெரும. { வாய் (அருளிச்செய்த)
மா	பெருமைதக்கிய	சொல்	{ கிருமாயையாகிய இத்திருமொழி
மதுரை நகரம்	{ வடமதுரையில், தன்னுள்	இனைய புன்	{ மிகவும் குற்றங்குறைகளை புடைய கவித்வமான யிருந்த போதினும்
கவளம்	கவளம் கொண்டிருப்பதும்	எம் பிரபஞ்	பெரியபெருமானுக்கு
மால்	பெருந்ததுமான	இனிய துறே	{ பரமபோக்யமாயிருந்தபடி யென்! (என்று சுப்பெய்து.)
யானை	{ (ருவவாய்பிட. மென்னும் கம்மனுடைய) யானையை		
கொன்ற	கொலைசெய்தருளின		
கண்ணனை	நீதிக்குஷ்ணருளிய		
அரங்கம்	{ கோயிலிலே (கண்ணனும்) மாலை { எம்பெருமானைக்குறித்து		

விசேஷ உணவுகளைவுண்டு மதம்பிடித்துக் கொழுத்திருந்த ருவவாய்பிட
மென்னும் கம்மனது யானையை ஒழித்தருளினாற்போலே தம்முடைய ப்ராப்தி
ப்ராதிபந்தகங்களையும் போக்கினபடியை அருளிச்செய்து பெரியபெருமானு
டைய பீதியே தமக்கு ப்ராபோஜனமென்று முடிக்கிறார்.

கவளம் என்று யானையுணவுக்குப் பெயர். “களவமால்யானை” என்றும்
பாடமுண்டு. அப்போது கலபி என்னும் வடசொல் களவமெனத்திரிந்ததாம்;
ஒரு பருவத்தில் பெருந்தயானை யென்றபடி. இனைய புன் என்பவை - சப்தத்தில்
இளமையையும் கவித்வத்தில் குற்றத்தையும் கூறும். கவிதா என்னும் வடசொல்
கவிதைபெனத் திரிந்தது.

எம்பெருமானைக் குறித்து அடியேன் சொன்ன சொற்கள் குற்றம் குறை
கள் நிரம்பியவைபாடினும், எனது நெஞ்சில் உருக்கத்தையும் ஊற்றத்தையும்
அறிந்திருக்கும் பெரியபெருமானுக்கு இது ஆராவமுதமாயிருக்கு மென்கிறார்.

“இப் பிரபந்தம் சுற்றார்க்குப் பனஞ்சொல்லா தொழிந்தது - இவ்வுகப்புத்
தானே அவர்களுக்குப் பழையகையாலே” என்ற வ்யாக்யானம்கீழ் இங்கு அது
எங்குமிக்கத்தக்கது.

[வனவெழுத்தவளமாடம்.] பாணை கொன்ற வரலாறு :—வில்லிழா [தநர்
வாகம்] என்ற விபாகும் வைத்துக் கம்மனாள் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண
பராமர்கர் கம்மனாள்மனைகைய நோக்கிச் செல்லுகையில் அவனது அரண்
மனை வாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனாள் ஏகி விடுத்தப்பட்ட
ருவலபாபீட மென்றும் மகபர்களை கோபித்துவா, அவ்வாதவனீரர் அதனை
எதிர்த்து அதன் தந்தக்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பது
போல எளிதில் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்
வாணையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே போயினர் என்பதாம். (சுரு)

அடிவரவு

காவல் பச்சை வேதம் மொய்த்த பெண்டிர் மறம் புனை வெதுப்பு மத்தம்
கட்டினான் ஒரு கண்ணம் எறி உண்டு மெய் குது விரும்பி இனிது குட பாய்
பனி பேசு கண்ண வெள்ளம் குளித்த போது குள்கு உம்பரால் ஊர் மனம்
தவமார்த்த மெய் புள்ளம் தாவி மனது தெளி மேம்பொரு ஈடிமை திரு வயன்
பழுதில் அமரப் பென் வனவெழும் கதிர்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
திருமாவை உரை
முற்றிற்று.

புதி

திருமலை ஸங்கதி.

- முதற்பாட்டில்—திருமலை ஸங்கீர்த்தனத்தானே யமன் முதலானோர் தலைவிலே காலை வைத்துக் கட்டாடும்படியான பெருமை பெற்றேனென்றார்.
- உ.—திருமலை ஸங்கீர்த்தனத்திலுள்ள இனிமைமயமே பாம்பதமும் கேண்டாயென்றார்.
- உ.—அத்தோடு விரோதிற்கும் ஸம்ஸாரமும் வேண்டாயென்றார்.
- ச.—கொடிய பாவிக்குக்கும் திருமலைஞ்செவ்வ அதிகாரமுண்டாயிருக்க இழப்பதே! என்று வியதெரிந்தார்.
- சு.—அப்பமாயும் அபித்யமாயுமுள்ள ப்ராஞ்ஞதவிஷயங்களைப் பந்துவார் சீமயில்லாத் சிறியோர் என்றார்.
- சு.—போக்தாவின் நிலையில்லாமையைச் சொன்னார்.
- சு.—முழுவுட்கணாக ப்ரமித்திருக்கிற பாற்றயமதந்தரைக் குறித்து ஆச்சரிக்கத்தக்க தவத்தை உபதேசித்தார்.
- அ.—எம்பெருமானுடைய வைபவத்தைப் பொருதவர்கள் சொல்வதற்க்கவர் என்றார்.
- உ.—இசைத்தவர்களை வேங்கி “கீங்கன் ஸங்கணு”யான கண்ணபிரானைப் பணி யின்” என்றார்.
- சு.—விபலாவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்கட்கும் உதையும்படி திருவாங்கம் பெரிசு கோயிலிலே வந்து பிடித்தானென்றார்.
- சு.—திருவாங்கமென்னப் பெருதவர்கள் கப்ப கீர்ப்பாக்யர் என்றார்.
- சு.—நாம்பெற்றாலும் பிறப்பும் அனந்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன் என்றார்.
- சு.—என்னாரும் திருமலைத்தை அதுஸந்தித்த உஜ்ஜீவிக்கக் கூடமா? என்று மனோ சதித்தார்.
- சு.—பலவற் விரோதிகளோடு இதுவரை தமக்கிருந்த ஸம்பந்தத்தால் உத்த விடாய்தீர, திருமலைத்தை வாயாசப்பேசினார்.
- சு.—ஸம்பந்த உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்தவாற்றை அருளிச்செய்தார்.
- சு.—விஷயத்துக்குத் தகுதியாக பத்திபெருகினபடியைப்பேசினார்.
- சு.—தமது கண்கள் கனித்தபடியைப் பேசினார்.
- சு.—கண்கனிப்புப் புறவென்னமிட்டபடியைச் சொன்னார்.
- சு.—உடறுருகினபடி சொன்னார்.
- சு.—எம்பெருமானோடுள்ள உதவறிந்தவர்கட்கு அகலவென்னாது என்றார்.
- சு.—மகண்ணல் பரிச்சேதிக்க கொண்ணுதென்றார்.
- சு.—பாகரயிட்டிப் பேசவெண்ணுதென்றார்.
- சு.—மறக்கமுடியாதென்றார்.
- சு.—பிறந்த பத்தி, விஷயத்துக்குத் தகுதியாக இல்லாமையானே அது க்ருத்ரிம மென்றார்.
- சு.—கங்குலீயமான பத்தி முதலியவை ஒன்றாயிலையென்றார்.
- சு.—கங்குலீ குத்தாடிகளுக்குள்ள கண்ணமயுயிலையென்றார்.
- சு.—நிர்யக் ஐக்களுக்குள்ள கண்ணமயுயிலையென்றார்.
- சு.—கஜேந்தராய்வான் தான் இடர்ப்பட்டபோது சிறைத்த நிலையுயிலையென்றார்.

உக.—நிலைநாளை தேசவாஸயிவியென்றார்.

க.௦.—இவை விவரமாம் மாத்திரமேயன்றியே பிறர்க்கு அளித்தத்தை விளப்பவனுமாய்
விளக்கினதே எனவருந்.

க.௧.—நிசவிதயமான சந்திரசாஸனம் நிராகரிக்கப்பட்டனென்றார்.

க.௨.—இப்படி ஒருவர்க்குமாகாதவன் திருமுன்பே வந்ததின்றது முர்க்கத்தன
மென்றார்.

க.௩.—வெட்கவெட்டவன் நானென்றார்.

க.௪.—இப்படிப்பட்ட கான் உன்னைக்கெட்டி உனக்கு அவத்யத்தை விளப்பேனம்
வேன் எனவருந்.

க.௫.—உரிசாமயமலே சேர்த்துக்கொண்டானென்றார்.

க.௬.—விசேஷகடாகும் பண்ணவேணுமென்று கதறினார்.

க.௭.—அந்த விசேஷகடாகும் பெருமல் அலைபாய்ந்தார்.

க.௮.—இப்படி என்னைப்போலே பததுகின்ற தெண்டனை உட்குமவன் தீ எனவருந்.

க.௯.—அவர்கட்குப் பிறப்பின் தழ்வாய் ஒருகுறையுமில்லை யென்றார்.

க.௧௦.—அவர்களுக்குப் பரதரிமனை முதலிய கொடியகருமங்களின் பவன் அதபவிக்க
வேண்டா எனவருந்.

க.௧௧.—அவர்கள் தங்கனோடு னம்பத்தம் பெற்றவர்களை யும் யரிசத்தசாக்குமவர் எனவருந்.

க.௧௨.—அவர்கள் எம்பெருமானைப்போலே பூஜிக்கத்தக்கவர் எனவருந்.

க.௧௩.—பிறப்பையும் நடத்தையையும்கொண்டு அவர்களை இழிவாக நினைக்குமவர்கள்
சண்டாளனென்றார்.

க.௧௪.—பிரயன் முதலியோர்க்கும் அரிதான பேற்றை ஒரு திரிபுக்குத்தகுந் அருள்
செய்தமைவைக் கூறினார்.

க.௧௫.—இத்தகைய பரபூதத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ளே போய்தயவை வெளியிட்டார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

